

Николай Левашов

Огледалото на душата

МИ

Автобиографична хроника

Том 2. Хубаво е да живееш в страната на американците..

Николай Левашов "Огледало на моята душа". Том 2. Хубаво е да живееш в страната на американците...

Москва 2008 г.

МАШИНЕН ПРЕВОД от Paollo69

Съдържание

Предговор	4
Глава 1: Здравей, Америка!	7
Глава 2 Между небето и земята....	29
Глава 3: Трудов живот	50
Глава 4. Пролетни проблеми.....	76
Глава 5. Пролетни проблеми-2 и тяхното продължение през лятото	99
Други книги на автора	140
Книги, по които авторът работи	143

www.levashov.org
www.levashov.info
www.levashov.name

Предговор

Роден и живял тридесет и няколко години в СССР, когато заминах за Съединените щати, бях напълно убеден, че социалистическата система е творение на паразити, чиято цел е да унищожат най-добрата част от нацията - силните хора, както се казва в Тората и Стария завет, и по този начин да пречупят гръбнака на нацията, а останалите да превърнат в роби. Към момента на разпадането на СССР огромното мнозинство от хората, живеещи в Съюза, вече бяха осъзнали, че идеята за комунизма не е нищо повече от примамка, която много добре отчита психологията на руснаците и славяните като цяло, които притежават принципите на истинската народна сила на генетично ниво. Едва през последните хиляда години масите са били зашеметени от действието на последната нощ на Сварог и съпътстващите я социални болести.

По време на следването си в Харковския университет изучавах доста задълбочено първоизточниците на основателите на марксизма-ленинизма, седях в библиотеката и си водех записки от тези "велики" учители на човечеството. И като следствие от това доста добре владеех този материал, поради което на часовете по философия, история на партията, политическа икономика и научен комунизъм много често влизах в спорове с преподавателите по различни теми (по програма, разбира се), за да спася останалите си съученици от двойното висене над тях, в случай че бъдат извикани пред черната дъска. Разбира се, учителите не бяха глупаци и доста бързо разгадаваха моя трик и много често пренебрегваха вдигнатата ми ръка, но, както се казва - а ние не сме калпави - все пак успявах да спася мнозина от неизбежната двойка, като започвах да откривам и изяснявам различни "двусмислици" и несъответствия в изучавания материал и по този начин въвличах учителя в дискусия по темата

Всичко това пиша, за да стане ясно, че бях изучил основите на марксизма-ленинизма доста задълбочено и като много хора бях хипнотизиран и зомбиран от цялата пропагандна система на СССР. Но дори и в това хипнотично състояние не бях напълно под контрол. Пример за това е, че когато комсомолският секретар на нашия факултет дойде при мен във втори курс и ми предложи да стана активен комсомолец, аз му казах, че не се интересувам от комсомолска дейност, защото комсомолът отдавна се е превърнал в убежище за кариеристи, в трамплин за бъдеща работа и в него не е останало нищо истинско.

Казах, че Комсомолът е като амоняк в бутилка - когато я отворите, става силен, но ако не затворите бутилката навреме, амонякът бързо се превръща във вода. Така стана и с Комсомола: "капачката" беше отворена, но забравиха да я "завият". В резултат на това сега е останала само една "вода". След коментара ми той никога повече не дойде при мен. Но не мога да кажа, че още тогава съм разбрал истинската същност на комунистическата идеология. Забавното в тази ситуация е, че разбрах истинската същност на тази паразитна система едва след

като започнах да изучавам природата, когато открих собствените си пътища за развитие и направих качествено реструктуриране на мозъка си и така успях да се освободя напълно от влиянието на паразитните генератори върху съзнанието си. А преди това си мислех, че добрата идея е опорочена от карьеристи и бюрократи. Колко наивен съм бил тогава!!!

Когато осъзнах това, започнах да се боря с тази паразитна система, доколкото ми позволяват възможностите, както вече писах в първия том на автобиографичната си хроника. Пътуванията ми, първо до Унгария, а след това до Германия, ме шокираха с разликата между живота в тези страни и в СССР. Дори трите месеца, които прекарах в Германия, не бяха достатъчни, за да си създам правилна представа за така наречения Западен свят. И на първо място причината за това беше незнанието на езика и липсата на възможност да видя реалностите на живота в Западния свят зад една доста привлекателна външна "фасада".

И така, излитайки от СССР, бях сигурен, че най-накрая ще мога да избягам от "империята на злото" в свободния свят - в Америка! Мислех си, исках да вярвам, че зад Желязната завеса има истинска, а не фалшива човешка свобода! Особено ярко усетих натиска, след като отказах да работя под контрола на специалните служби и започна истинският лов, в който действах като "играр". И макар че "играта" в мое лице се оказа "извън зъбите" на специалните служби на СССР, но въпреки това те напълно прекъснаха "кислорода" за моята дейност. С всичко това могат да се обяснят всичките ми надежди за "свободния свят"!

Фактът, че попаднах в Съединените щати и поради редица обстоятелства живях в тази страна почти петнадесет години, лично аз смятам за голям късмет и истински житейски урок, който не може да бъде научен теоретично. Трябва наистина да живееш в страната в продължение на много години, не като турист или посетител, а като жител на тази страна. И въпреки че не бях гражданин на САЩ, но след като получих правото да работя в тази страна, трябваше да се сблъскам с реалния живот, а не с красива табела. Сега съм напълно убеден, че имах нужда от това и че неслучайно се озовах в тази страна.

Едва по-късно научих, че още преди да пресечем границата със Светлана, секретното ми досие вече е било на бюрата на служителите на американското разузнаване. И ако бях "обикновен" чуждестранен работник или имигрант, като огромното мнозинство от бившите ми сънародници в тази страна, щеше да ми отнеме много повече време да разбере кое какво е, ако изобщо бях в състояние да разбере всичко това!

След пристигането ни с жена ми дори мислехме да получим американско гражданство, като основната причина за това беше, че американският паспорт ни позволяваше да пътуваме свободно почти по целия свят, но когато и на мен, и на жена ми предложиха това гражданство след няколко години, както и възможността да сложа произволен брой нули след единиците в договора си, аз "по някаква причина" отказах (както и жена ми Светлана) и това гражданство, и този договор. И то въпреки факта, че няха много пари в джоба си и никой

никога не ми ги е давал просто ей така, "за хубавите очи". За мен, за мен и съпругата ми парите имат "цвят" и "мирис", и колкото и да се притеснявах "доброжелателите" от съвсем специалните служби, които искаха да ме видят на служба, нито аз, нито съпругата ми Светлана имахме желание да приемем такива "любезни" предложения!тр://....

Всичко това и още много, много други неща ще бъдат описани в тази книга, но аз не искам да говоря за това, а за факта, че не намерих никаква свобода в САЩ! Напротив, видях още една паразитна система, в която хората са превърнати в роби, докато се смятат за свободни. Те са свободни само в едно - да изпълняват волята на господарите си, без да се оплакват! В случай на неподчинение смутителят бива унищожен много бързо. За това говори дори една проста статистика: в САЩ ДЕСЕТ процента от населението живее в дългове, а в същото време СЕДЕМ процента НИКОГА няма да могат да изплатят дълговете си! Оказва се, че и на двете места хората са роби! И не се знае кое е по-добре - да си роб и да го знаеш (както в СССР) или да си роб, но да се смяташ за свободен (както в САЩ и останалия "свободен" свят)! Но най-изненадващото е, че едни и същи хора са направили хората роби и там, и там!тр://.....

И така, за това какви приключения ни срещнаха в Съединените щати и как стигнах до разбирането си за грандиозния спектакъл, който се разиграва на нашата планета, и тази книга ще...

Николай Левашов

Глава 1: Здравей, Америка!

След старта самолетът ни се отлепи от земята и... започна нашето пътуване в неизвестното! Вече бях виждал други страни и запознанството ми с това, което беше "чужбина", мина повече или по-малко гладко. Посетих Унгария и Западна Германия, видях един от най-красивите градове в Европа - Будапеща, и запознанството с този прекрасен град ми позволи постепенно да се запозная с непознатия за преобладаващата част от жителите на СССР свят, намиращ се зад желязната завеса на границата. И въпреки че Будапеща е столица на доскоро "братска" Унгария, бях изненадан от стандарта на живот на нашите най-близки съседи и "съратници", за чиято свобода нашите деди и прадеди са пролели толкова много от кръвта си. Мнозина могат да възразят, като си спомнят, че съветските войски не само освободиха Унгария от германските фашисти, но и наложиха на освободените социалистическа система. Но на тези борци за справедливост трябва да се напомни, че именно унгарските мошеници направиха това възможно, като продадоха собствения си народ за възможността да вземат властта в свои ръце. И докато социалистическият режим не рухна, мнозинството, преобладаващото мнозинство унгарци го приеха безропотно и се присъединиха към Унгарската комунистическа партия по собствена воля, забележете - не към СССР. Разбира се, можем да си спомним за унгарските събития от 1956 г. и за неприличната роля, която изиграха в тях войските на Варшавския договор, но в тях участваха не само съветски части, а и от други страни от пакта! А доколкото си спомням, в тези събития особено се отличиха частите на ГДР, чиито войници не се поколебаха да открият огън по всеки движещ се обект. И си струва да си спомним за противопоставянето между две системи, всяка от които обвиняваше другата страна във всички грехове и представяше врага пред своите граждани като Империята на злото! Съветският съюз наричаше САЩ Империя на злото, а САЩ наричаха СССР Империя на злото! По онова време бях сигурен, въз основа на това, което знаех, че именно СССР е такава Империя на Злото, която е извършвала и продължава да извършва геноцид над руските други коренни народи, унищожава Великата руска култура и т.н.

Тримесечното ми пътуване до Западна Германия ми даде възможност да се запозная с живота в западната цивилизация. Разбира се, Западна Германия не е САЩ, но е нещо близко до нея. И аз бях там не като турист, които бяха водени там като малки деца, само че не за ръка, според "въвеждащата програма", одобрена от висшите партийни органи и КГБ. Така се случи, че през тези няколко месеца в Германия успях да видя реалния живот както на обикновените немски бургазлии, така и на немските милиардери. В същото време видях живота на германците не от "парадния вход", а от съвсем реалния. И пиша за пътуването си до Западна Германия по една-единствена причина. Бившата ГДР вече е обединена с бившата Западна Германия в една държава, но... все още не е далеч от социалистическото си минало по отношение на

стандарта на живот. Видях това ясно, когато прекосих бившата граница между двете Германия с мерцедеса, който си купих. Въпреки че не пътувах през градовете на бившата ГДР, състоянието на пътищата и бензиностанциите говореше красноречиво. Във всеки случай е невъзможно да се придобие истинска представа за която и да е страна чрез туристическо пътуване. За да почувствате пулса на живота на една страна, трябва да живеете в нея, да се "набутате" сред нейните жители, а не сред персонала на хотелите и магазините, които обикновено приемат по-възрастни групи туристи за пазаруване. А опитът ми от живота в САЩ само ме убеди още повече в правилността на тази позиция. Но няма да бързам, всичко е в своето време.....

Колко наивен бях тогава, но ми беше необходимо да видя и другата страна на монетата, да получа пълна представа не от устата на други хора, които много често, както се оказа, лъжеха без никаква съвест. Лъжливи "усти" не само в СССР, но и подобни "усти" в "крепостта на световната демокрация"! Именно за това мое прозрение трябваше да бъда в САЩ!тр://....

Но тогава, по време на полета със самолета, не знаех нищо от това и ми беше любопитно да видя със собствените си очи една далечна Америка, която познавах само от филмите и съветската пропаганда....

Двамата със Светлана летяхме в неизвестното; няхаме добри познати в Америка, само Вера Ивановна Орбелян, която ни покани да дойдем в Сан Франциско, след като я бях излекувал от болестта на Бехтерев, която ортодоксалната медицина смяташе за нелечима. Тя беше обиколила света с тази болест, ако не целия свят, то поне клиниките, които се опитваха да направят нещо за пациентите с такава мрачна диагноза. След като я излекувах, тя беше много щастлива от това (което е разбираемо) и разказваше на всички познати за това. А целта на пътуването ни до САЩ беше не само да видя Америка и да се покажа, но и да проведе курс на лечение за тези, които, научили от Вера Ивановна за моите възможности, ме чакаха да дойда и да реша здравословните им проблеми. Всеки път, когато Вера Ивановна ми се обаждаше от Сан Франциско, тя ми казваше, че всички нейни познати са потресени от това, което ѝ се е случило, и нямат търпение да дойда там, за да изпитат възможностите ми за лечение. И тъй като Вера Ивановна беше от доста богато семейство - семейство на милионери - си помислих, че нейните познати са от същия кръг и ще могат да платят за моите услуги. По принцип планирахме да останем в САЩ за около три или шест месеца, не повече от това, но животът се подреди по друг начин, но за това по-късно!тр://....

В същото време самолетът "бягаше" от Слънцето с максималната си скорост. За Светлана това пътуване е първото извън социалистическия лагер. Преди това пътуване тя е била в Чехословакия и Полша и мечтае да види Америка. Аз също никога преди това не бях ходил в Америка, но вече бях ходил в Германия и се смятах за вече "опитен" пътешественик в западните страни и смятах, че съм готов за това, което може да ни посрещне в САЩ. В това имаше известна доза истина, но голяма част от това, което срещнахме там,

беше изненада както за мен, така и за Светлана. Единственото нещо, с което Америка не можа да ме изненада, бяха нейните магазини, които вече бях виждал в Германия. Но и двамата със Светлана бяхме в неизвестност, а в джобовете си имахме само няколкостотин долара, което по онова време беше много в СССР, но на практика нищо в Съединените щати!http://....

Самолетът ни пристигна точно навреме, което беше много важно за нас, тъй като другият ни самолет заминаваше за САЩ от друго летище в Монреал точно един час след нашето пристигане. Изненадващо бързо се озовахме в зоната за получаване на багаж и след като получихме куфарите си, бързо преминахме паспортния контрол и се озовахме на канадска земя. Светлана бързо откри на английски език къде можем да се качим на автобуса, който щеше да ни закара до летището, и ние го хванахме само няколко минути преди заминаването. Щеше да се наложи да чакаме следващия автобус около десет-петнадесет минути и тогава нямаше да успеем да излети. В крайна сметка имахме само час между пристигането на едното летище и отпътуването от другото, а автобусът се нуждаеше от поне четиридесет и пет минути само за да стигне дотам. И така, нашият "маратон", който започна още в посолствата, не завърши при визите! Изскачайки от автобуса като обезумели, грабнахме куфарите и чантите си в "зъби" и се втурнахме да търсим необходимия ни терминал. Добре, че надписите и номерата бяха на английски, а не на китайски или друг език, който използва йероглифи. След като намерихме правилния терминал, ние, без да изпускаме куфарите и чантите от ръцете и "зъбите" си, се втурнахме в правилната посока, тъй като се оказа, че трябва да обиколим почти половината летище, за да стигнем до правилния терминал. Повечето американски и канадски летища са построени под формата на пръстен и за да стигнете от един терминал до друг, трябва да се движите по периметъра на този пръстен. Така че, ако не сте кацнали близо до правилния терминал, ще трябва да пробягате или да извървите доста голямо разстояние. Когато разполагате с много време, това не е проблем, но в нашия случай нямаше време. Нямаше време дори да потърсим количка за багаж, така че се втурнахме в правилната посока с целия си багаж. Отстрани сигурно изглеждаше комично - аз влачех големия си куфар на колелца за дръжката, на другото си рамо носех видеокамера в специален твърд контейнер на колана, в ръката си дипломат, Светлана държеше чантите ни и... бързахме през коридорите от терминал на терминал. Когато най-накрая стигнахме до правилния терминал, бяхме почти като подгонени коне, но все пак успяхме да стигнем до него няколко минути преди излитането на полета ни! Бяхме предпоследните пътници в полета. Пред нас една млада чернокожа жена минаваше през паспортния контрол, митничарите я помолиха да покаже багажа си за проверка, трябваше да попълним формуляри и ... всички те бяха на английски, което поне за мен беше равносилно на марсиански

Служителите на авиокомпанията помогнаха на Светлана и на мен (най-вече на мен) да попълним съответните формуляри, багажът ни дори не беше

проверен и така... ние бяхме последните, които заеха местата си, и най-накрая успяхме да се отпуснем малко! Само няколко минути след като се качихме на борда, самолетът беше изтеглен на пистата, още няколко минути и ... бяхме отново във въздуха. Едва ли можехме да повярваме, че сме успели навреме, тъй като между пристигането на един самолет и излитането на друг от друго летище имаше само около час, но някак си успяхме да го направим! И двамата със Светлана бяхме като след добър джогинг и когато стюардесите започнаха да раздават напитки, аз няколко пъти поисках вода и тя някак си утоли жаждата ми. Два или три часа по-късно (не си спомням точно, тъй като бях поспал малко след маратона и не погледнах часовника) самолетът ни кацна благополучно на летище "Джон Ф. Кенеди" и ние първи влязохме в летището. Летище "Джон Ф. Кенеди" и за първи път влязохме в САЩ. В Ню Йорк, по молба на Константин Орбелян, ни посрещнаха Нина Светланова, която е била учителка по пиано на Константин и са останали в приятелски отношения, и Михаил Окин, негов добър познат. Те ни заведоха в един хотел, където за нас беше резервирана стая. Хотел "Мариот" се намираше на Бродуей, както разбрахме по-късно, и след като оставихме нещата си в стаята, със Светлана тръгнахме на първата си "обиколка" из Ню Йорк. Нашите посрещачи ни разведоха из Бродуей. Излязохме от хотела доста късно, местното време беше около единадесет часа вечерта, но улиците бяха пълни с хора, всичко беше буквално залято от неоновата светлина на рекламите и надписите на магазините. След тъмната и мрачна Москва от 1991 г. такова изобилие от светлина по улиците през нощта беше нещо невероятно за нас. Освен това отлетяхме за Ню Йорк точно преди Нова година през 1992 г. Беше 30 декември в Ню Йорк и този ден се проточи почти два дни за нас. Тъй като коледните празници в САЩ току-що бяха приключили и все още не беше настъпила Нова година, всичко около нас беше украсено с празнична украса. Почти всички дървета по улиците и фасадите на къщите бяха в коледни лампички или, както ги наричат, коледни светлини. Милиони разноцветни лампички горяха и мигаха навсякъде около нас, беше наистина великолепна гледка. Нито Светлана, нито аз бяхме виждали нещо подобно досега и беше... невероятно! Всички тези светлини ни караха да се чувстваме като на празник и в приказка! Разходихме се по близките улици и поседнахме за малко в някои кафенета. Това, което ни поразя, беше колко много чернокожи имаше на Бродуей. За нас със Светлана беше необичайно да видим толкова много негри. По съветско време можеше да се видят чернокожи предимно по телевизията или като туристи и студенти, които учеха в някои московски университети, така че за нас да видим толкова много хора с черна кожа беше необичайно и много интересно, защото няхахме представа какви са те и с какво дишат. Дори трябваше да се сдържам и да не показвам на тези хора, че не съм свикнал да ги виждам, не исках да създавам впечатление, че ги зяпам като овца на нова порта. Така че трябваше да задържам погледа си върху лицата на тези хора, въпреки че наистина исках да ги разгледам по-отблизо, въпреки че някои от героите явно изискваха повече внимание. Просто не исках да създавам

впечатление на безкултурен човек, какъвто, надявам се, не съм. И така, след като направихме първото запознанство с нощния Ню Йорк, се върнахме в хотела и след като разгледахме нощния Ню Йорк от прозореца на стаята си, отидохме да си починем. Уговорихме се, че Майкъл Окин ще ни вземе от хотела на следващата сутрин в единадесет часа. Самолетът ни за Сан Франциско излетя в пет часа вечерта и все още имахме време за еднодневно разглеждане на града. Центърът на Ню Йорк наистина представлява каменна джунгла. На практика има само небостъргачи и пак небостъргачи. Когато сутринта ни посрещна Майкъл Окин, първо се отправихме към едно кафене, за да хапнем набързо. По време на разговора Михаил Окин извади снимка на сина си и ме помоли да кажа нещо за него. Очевидно Константин Орбелян му беше разказал за това, което мога да направя. Попитах го какво го интересува за бъдещето на сина му. Той ми зададе няколко въпроса, а аз му описах какво съм видял и му дадох препоръките си какво трябва да се направи, за да се промени ситуацията. За него моята информация беше пълна изненада, но въпреки това той се опита да промени ситуацията със сина си, но синът му не искаше да слуша нищо. Много години по-късно, през 2003 г., когато го видях на юбилея на Вера Ивановна Орбелян, той дойде при мен и Светлана и ми каза, че всичко, което съм му казал тогава и което съм му казал по-късно по време на телефонните разговори, се е сбъднало, всичко без изключение, и този факт го е шокирал напълно. Беше му невъзможно да разбере как аз, без да познавам сина му толкова добре, колкото и той самия, след като съм гледал една снимка в продължение на няколко минути, съм начертал основните събития от живота на сина му за десет години напред! За повечето хора това е непостижимо, въпреки че в него няма нищо трудно, ако можете да четете информация ЧРЕЗ ФОТОГРАФИЯ. Работата е там, че снимката е пряко свързана с човека, който е изобразен на нея, необходимо е само да се възстанови холограмата на човека на снимката и вече от тази холограма е възможно да се получи информация за здравето на човека от снимката, и за неговото минало, и за неговото настояще, и за неговото бъдеще! Просто е невъзможно човек, който е далеч от разбирането на тези неща, който е заблуден от "научните" идеи, които се набиват в училищата и университетите без никакви доказателства, да разбере как е възможно да се разказва за бъдещи събития за много години напред, като се гледа снимка, без да се познава човекът, за когото се говори. Но въпреки това, когато човек се сблъска с подобно нещо, той е много изненадан, когато се окаже, че всичко е така, както е казано. И причината за това е, че в повечето случаи хората се сблъскват със "специалисти", които само си мислят, че притежават нещо подобно, а всъщност тези хора са или заблудени, или умишлено измамени. В първия случай те са клиенти на психиатрични клиники, а във втория - "клиенти" на места с различна степен на сдържаност. За съжаление, има много и от първите, и от вторите, но най-лошото в случая е, че именно такива хора се катерят с непомерните си амбиции по телевизионните екрани, и в буквален, и в преносен смисъл, бутайки с лакти онези, които

наистина могат да направят нещо, но нямат достатъчно смелост да изкрещят най-силно: "Вижте... това съм направил, вижте... това е моята работа!". Освен това онези, които контролират медиите, имат нужда от онези, които са очевидни измамници или хора с умствени увреждания, за да покажат на останалите, които са заспали от техния пример, че всички тези неща не са нищо друго освен "глупости". Управляващите се страхуват да кажат истината за такива неща, което би позволило на хората да се събудят и да престанат да бъдат стадо овце!

Така или иначе, дадох на Михаил Окин информация за съдбата на сина му, след което той, аз и Нина Светланава, която се беше присъединила към нас, тръгнахме на обиколка из Ню Йорк. Показаха ни центъра на Ню Йорк, централния парк, просто няхахме достатъчно време за повече. В пет часа вечерта на 31 декември 1991 г. чакахме самолета за Сан Франциско. Разбира се, самолетът не ни чакаше, а ние имахме билети за него, но освен това трябваше да стигнем навреме до летището и да се качим на самолета, който без нас със сигурност щеше да отлети. Но за да не зарадваме самолета с нашето отсъствие, пристигнахме на летището навреме, както трябваше да бъде, регистрирахме се за полета и... след като се сбогувахме и благодарихме на нашите изпращачи за отделеното време, заехме местата си в салона на самолета. Друг самолет ни отведе на летището в Сан Франциско. Самолетът наближи този град късно вечерта, или по-скоро през нощта, около единадесет часа през нощта. В илюминатора на самолета, който отиваше за кацане, видяхме безброй светлини на нощния Сан Франциско и други градове от района на залива, а на фона на синьо-черния океан мигащите лампички приличаха на коледни лампички и беше фантастично красиво. Самолетът ни, след като направи почетен кръг над залива, тръгна да каца и... след няколко минути вече бяхме на земята. Най-накрая бяхме достигнали крайната точка на нашето пътуване - град Сан Франциско! Когато слязохме от самолета, ни посрещна Джордж Орбелян, по-големият брат на Константин Орбелян, когото никога не бяхме виждали на живо или дори на снимка, а освен това той изобщо не приличаше на по-малкия си брат. Въпреки че имаше доста хора, ние се приближихме до него, представихме се и го попитахме дали ни очаква. Той потвърди, че не сме се объркали, и заедно отидохме да си вземем багажа. Когато пристигнахме, Джордж разбираше доста добре руски, но не го говореше много добре, имаше малко практика в говоренето, тъй като семейството говореше предимно на английски.

Когато се качихме в колата му, беше дванайсет часа сутринта, по-малко от час преди новогодишната нощ в Сан Франциско. Чувствахме се неудобно, че Джордж трябваше да остави новогодишната трапеза и гостите си, за да ни посрещне. Още в Москва бяхме купили огромна кутия хубави сладкиши, за да не дойдем с празни ръце в дома на непознат човек в новогодишната нощ на 1992 г.! И така, след като за първи път пътувахме през нощта през Сан Франциско, се озовахме в дома на нашия домакин. Когато влязохме в къщата,

бяхме поразени от пълната тишина, която очевидно не отговаряше на очакването за настъпването на Новата година. В къщата имаше коледна елха, както си помислихме по навик, но нямаше гости и празнична трапеза. Това ни поразя много, ние със Светлана се спогледахме, но не казахме нищо. При шума на колата Марша, сънливата съпруга на Джордж Орбелян, излезе по халат, пожела ни щастлива Нова година и ни предложи нещо за ядене от пътя. След като кипна вода, тя организира чай в пакетчета и "специалната" си каша за нас. С удоволствие изпихме горещия чай, но кашата трябваше да я изядем с големи усилия. Срамувахме се да покажем на домакинята, че нейната каша е негодна за ядене, и затова като възпитани хора героически натъпкахме кашата в устата си, като я заляхме допълнително с горещия чай. "Церемониално" ѝ връчихме кутия шоколадови бонбони и след като ни благодари, Марша отиде да довърши дрямката си. Джордж поседя с нас още известно време, а след това ни показва спалното бельо и как правилно да разгънем дивана в хола, за да го превърнем в легло. Когато диванът беше разгънат за спане, се оказа, че трябва да спим основно на пода и между нас и пода имаше само тънък слой от напълно разгънатия диван. Но, както се казва, добре е да се спи на твърди неща, бяхме доста уморени и затова, след като разбрахме къде са банята и тоалетната, отидохме да спим и ние. Така, съвсем необичайно за нас, посрещнахме Новата 1992 г. и прекарахме първата си нощ в Сан Франциско. На сутринта, след като върнахме дивана в първоначалното му положение, започнахме да изчакваме плана за по-нататъшните ни действия. Джордж ни запозна с децата си, близнаците Крейг и Уейд, които току-що бяха навършили три години. Те не знаеха нито дума на руски, както впрочем и Марша, и като се затрудниха да произнесат имената ни, които бяха непознати за американците, отидоха с Марша в детската градина, която в Съединените щати по някаква причина се нарича училище.

Марша имаше тъмносиньо Volvo. Джордж ни посрещна на летището с него, а той имаше лекотоварен камион. Както разбрахме по-късно, Марша не работеше; работата ѝ беше да води децата на "училище" сутрин и да ги прибира около четири следобед. Семейството на Джордж притежаваше няколко жилищни сгради с апартаменти, които хората можеха да наемат. Работата на Джордж била да контролира управителите на тези сгради, да се справя с всички възникнали проблеми, да плаща текущите разходи и, разбира се, да взема месечните наемни вноски от своите наематели към същите управители на сградите. Той имаше много добър подбор от хора, които работеха за него, и благодарение на това разполагаше с много свободно време.

Така че, когато Марша се прибра, след като завела децата на "училище", той "изиска" нейното "Волво" и ни взе, за да ни покаже града. На дневна светлина видяхме Сан Франциско за първи път! Повечето къщи в Сан Франциско бяха на един или два етажа. Бяхме поразени от факта, че повечето къщи в този град стоят точно една до друга, без никакво пространство между тях, и цял квартал изглеждаше като една дълга двуетажна сграда. Това ни се

стори много странно и неразбираемо, още повече че в повечето случаи всяка отделна къща изглеждаше различно от съседната. Всички къщи бяха боядисани в различни цветове, много често имаха различен външен вид. Някои къщи можеха да бъдат едноетажни, други - двуетажни, някои къщи имаха гаражи или гаражи на долния етаж, други нямаша гаражи. Изглеждаше така, сякаш някой е поставил напълно различни къщи стена до стена, без да се грижи за хармонията или красотата. Много бързо получихме отговор от Джордж за причината за тази странност. В Сан Франциско земята е много скъпа и повечето хора не могат да си позволят да имат свободно пространство около къщата. Всички тези къщи имаха малък парцел зад къщата, който всеки поддържаше както може. Когато попитахме Джордж дали в Сан Франциско има нормални къщи, той ни заведе в известния квартал на богатите в Сан Франциско - *Сий Клиф* - квартал с доста луксозни вили, стоящи на брега на залива, с великолепна гледка към залива и Златния мост или Тихия океан. За първи път виждахме Тихия океан и веднага помолихме Джордж да ни го покаже. Първия път той ни заведе на плажа в Сан Франциско и въпреки че в началото на януари в Сан Франциско беше 10-12 градуса по Целзий, но в САЩ температурата се измерва във Фаренхайт и така вместо с температурите, с които сме свикнали, трябваше да свикнем с друга температура, при която 21 градуса по Целзий са равни на 71 градуса по Фаренхайт. Така че през януари 1992 г. беше необичайно топло за нашите стандарти и доста хладно за американските.

Като цяло в Сан Франциско температурата на въздуха почти никога не се доближава до нула градуса по Целзий, никога не е имало сняг дори през зимата, растат палми и други топлолюбиви растения. Всичко това беше необичайно за Светлана и за мен. В продължение на няколко дни ни показваха околностите на този град на брега на Тихия океан, всичко беше ново и необичайно за нас. В един от първите дни Джордж ни заведе до наблюдателните площадки на Златния мост, от които се откриваше невероятно красива гледка към Златния мост, Сан Франциско и известния затвор Алкатраз

Между другото, мостът не е златен, а боядисан в червено, а името е по навик, защото когато е бил построен за първи път, е бил боядисан в златист цвят и оттогава името му се е наложило. В един от тези дни наш гид беше Марша, която реши да ни покаже така наречения China Town (китайски квартал) на Сан Франциско. В този квартал има само китайски магазини и ресторанти, а всички табели са на китайски и английски език. И естествено, има много китайци и туристи. Границата на китайския квартал в централната част на града беше улица Буш. Тази улица не е кръстена в чест на Буш-старши, дори не знам защо са я нарекли така, но думата bush на английски означава храст, така че фамилията на двама американски президенти - баща и син - не означава нищо друго освен храст, а на руски звучи доста смешно: Президент Буш! Вървиш или шофираш по тази улица и тя изглежда точно като всички останали и изведнъж... от едната страна на тази улица виждаш арка с дракони, магазини с китайски антики, макар че повечето от "антиките" са произведени или в

съвременен Китай, или в някоя от подземните китайски фабрики в самия Сан Франциско! Въпреки това понякога там може да се намери нещо наистина уникално и интересно. И така, вървиш по една типична американска улица, завиваш в тази арка и... получаваш почти пълна илюзия, че по някакъв начин си се пренесъл в Китай, навсякъде има китайски магазини, в тях само китайски стоки, зад щандовете стоят китайци, много от посетителите в тези магазини са китайци, които говорят на китайски помежду си и само туристите и техните погледи ти казват, че все още си в Америка или поне в Хонконг. В ресторантите има китайски готвачи, които готвят китайска храна - менютата в тези ресторанти са на китайски и английски език. Накратко, едно малко парче Китай на американска земя, а това, което разбрахме по-късно, е, че китайците в Америка живеят по свои собствени закони, като само външно спазват подчинението на законите на Съединените щати, а в Малкия Китай властват китайските триади, за които много хора са чували

И двамата със Светлана никога не бяхме виждали китайски продукти, особено китайски антики; много от предметите в тези магазини бяха истински произведения на изкуството. В един от тези магазини Марша ни показва фигурки на американски индианци и ни каза, че съпругът ѝ Джордж колекционира такива фигурки. Погледнахме се и аз купих като подарък една от тези фигурки, на която беше изобразен племенен вожд. Оглавникът на вожда беше майсторски изработен от истински пера, а дървената статуетка в този оглавник и дрехите на вожда изглеждаха много смешно. Хубавото беше, че струваше петдесет долара и можехме да си я купим (нека ви напомня, че през границата се допускаха само четиристотин долара). Просто искахме по някакъв начин да благодарим на Джордж за гостоприемството му и този вариант не ни се стори най-лошият. Но това, което се случи след това, изуми Светлана и мен.

Когато Марша видя подаръка в ръцете ми, разбра какво се случва и ни каза, че през десетте години брак не може да си позволи толкова скъп подарък! Бяхме шокирани от това изказване - петдесет долара е скъп подарък!? Смутихме се, че не сме могли да направим по-значителен подарък поради ограничените си средства, ако не беше така, щяхме да намерим нещо по-достойно, но за една индианка, която не е от бедно семейство (дядо ѝ е основател на частния Станфордски университет, известен в цял свят!), подарък от петдесет долара за любимия ѝ съпруг е недопустим лукс! Не е ли това странна логика, като се има предвид, че те харчат много повече за храна на ден на семейство! За нас този манталитет беше напълно непонятен и тепърва трябваше да свикваме със "странностите" на американците, които предпочитат да имат тези петдесет долара в сметката си, вместо да ги похарчат за разни дрънкулки, дори и много да им се иска. Разбира се, не всички американци са такива, но огромното мнозинство от тях мислят по този начин! Руската култура коренно се различава от американската, която (американската култура) не съществува като такава, а е сурогат на културите на различни народи и държави. Освен това в този "винегретне са се слели най-добрите елементи на

различните култури и традиции, което ми се иска да видя, но за съжаление не се е случило

В Америка има сравнително малка прослойка от високообразовани хора, които са добре запознати със световната култура. Но като цяло обикновените американци са много слабо образовани. Освен това в системата на училищното им образование съществува много странна предубеденост. Голяма част от учебното време е посветена на изучаването на изчезнали животни. Най-популярни са динозаврите. Учениците са принудени да запомнят имената на тези изчезнали животни. Това обаче не е единствената странност в американската училищна система, но за нея ще стане дума по-късно. Много американци имат митове за Русия. Питаха ни дали е вярно, че по улиците на Москва свободно се "разхождат" мечки, а почти всички са убедени, че в Русия е постоянно студено, включително и през лятото. Колко изненадани бяха много хора, когато им казах, че през лятото е много горещо дори над Полярния кръг, но само за около три месеца в годината. Бях много изненадан от това колко малко знаят за СССР, а след това и за Русия. От руските писатели повечето от тях знаят за Лев Толстой, а Достоевски е особено популярен сред американците. Но всичко това тепърва предстои, а тогава се запознавахме с непознатата за нас Америка или по-скоро тепърва започвахме запознанството си. На втория или третия ден след пристигането ни се срещнахме с Вера Ивановна и тя беше много щастлива, че сме успели да дойдем в САЩ. Тя повтори, че нейните приятели и познати с нетърпение очакват да се срещнат с мен, за да започна да ги лекувам. Първите ми пациенти в Америка бяха децата на Джордж, самият Джордж и съпругата му Марша, без да броим, разбира се, самата Вера Ивановна. Тригодишните им деца се разболяваха от настинки и грип, носовете им бяха постоянно запушени, а стафилококовата инфекция върлуваше. Една от основните причини за това беше, че през зимата те "пестяха пари" - почти не отопляваха къщата. Само периодично включвали отоплението за известно време и след половин, максимум един час го изключвали. И въпреки че зимата в Сан Франциско била необичайно топла, близостта на студените води на Тихия океан правела къщите много влажни, а през зимата по-голямата част от града била постоянно покрита с мъгла, която още повече увеличавала влагата. Цялата тази "прелест" изпитахме в пълна мяра и върху себе си, особено Светлана. Работата е там, че ни настаниха в една обща стая, в която прозорецът заемаше почти цялата стена. Прозорците бяха единични и с много процепи, което създаваше идеални условия за постоянни течения. И тъй като спяхме на практика на нивото на пода, течението беше много силно и това доведе дотам, че Светлана си "заработи" много силно възпаление на челюстта, което ѝ донесе много страдания. Разбира се, работех с нея, но гнойта, която се получаваше в резултат на възпалението, трябваше да излезе през венеца, което е много болезнено. Но не можеше да се допусне възпалението да остане в костната тъкан и да продължи да разрушава зъбите и костната тъкан на челюстта. Когато гнойта се натрупа близо до повърхността на венеца, Светлана,

за да ускори освобождаването си от гнойта и болката, сама отвори абсцеса с ножицата за маникюр, а не чакаше всичко да се случи от само себе си в резултат на моята работа. Някой може да попита защо е било необходимо да се работи с този проблем, ако процесът на избавяне от проблема е доста болезнен. Работата е там, че при наличие на възпаление и особено в костните тъкани, силната болка в активната фаза винаги е налице, но гнойта, образувана в резултат на това възпаление, не излиза, а остава в костните тъкани и продължава негативното си въздействие върху живите клетки на костната тъкан и околните меки тъкани. Ето защо беше много важно гнойта да излезе навън и, както е ясно, за да я извадя, не използвам скалпел или други режещи инструменти, а изтласквам гнойта през венците, където те обгръщат зъбите. Това е минималният и най-бързият начин за извеждане на гнойта от организма по естествен път

Така че понякога се случва така, че за да се отърве човек от даден проблем, е необходимо да премине през неприятни усещания, като например болка. Но тази болка не е за дълго време, а само като страничен ефект от избавянето от сериозен проблем и, както се казва, "играта си струва свещта"! Макар че в някои случаи страничната болка може да бъде много силна, особено ако процесът на работа с даден човек протича с голяма скорост. В края на краищата по принцип болката не е нищо друго освен сигнал до човешкия мозък за активността на процесите, протичащи в организма, като колкото по-бързо настъпва качествената промяна в тъканите на организма, толкова по-силен е сигналят за болка, който постъпва по нервите в мозъка.

Само при нормални природни условия качествените промени в тъканите на организма протичат в негативна посока и информират за сериозни нарушения в тези тъкани. И колкото по-силна е болката, толкова по-сериозни негативни промени настъпват в човешкия организъм, а и не само в него. Така че в някои случаи при възстановяването на увредени органи и тъкани се налага да ускорим обменните процеси стотици, а понякога хиляди и десетки хиляди пъти. И организмът реагира на тези положителни промени със същата болка, защото в природата процесите НИКОГА не протичат в положителна за организма посока! В естествени условия всякакви промени в състоянието на работа на органите водят единствено до влошаване на организма, а не обратното! Затова човешкият организъм няма "специални" нервни сигнали за случаите на възстановяване на увредените органи и реагира на всяка промяна само с болка. Разбира се, в работата си се опитвам да коригирам подобни "недостатъци" на майката природа, но понякога е невъзможно да се премахне напълно болковият синдром, без да се премахне процесът на възстановяване на органите и системите на човешкото тяло. Така че, желаяйки да избавя Светлана от възпалението на надкостницата възможно най-скоро, се опитах да го направя възможно най-бързо и съответно такова ускоряване се оказа много болезнено за Светлана. Когато една сутрин Светлана излезе от банята, с изненада видях, че държи ножицата за маникюр. И когато я попитах какво прави с тях, тя

отговори, че ѝ е писнало от болката от зреещия абсцес и е решила да му помогне "малко" с "изпукване" навън. И така, запознанството ни със Сан Франциско започна с възпалението на надкостницата на Светлана.

Мислехме, че ще останем в тези условия като гости няколко дни, докато ни дадат поне едностаен апартамент в някоя от сградите на семейство Орбелиан, но... това не се случи. И въпреки че по това време те имаха празни апартаменти, не ни предложиха такъв, защото имаха пред очите си сумите на възможните финансови загуби, въпреки че по това време например беше възможно да се наеме едностаен апартамент в центъра на Сан Франциско за 650-750 долара на месец! Предполагам, че са смятали, че ако не говоря за разходите по лечението си, не бива да се притеснявам за тях.

Предполагам, че им е било удобно да мислят по този начин. Предполагам, че и аз съм виновен за това; за мен беше неудобно да питам кога ще ми платят, но за тях беше много удобно да не ме питат за това. Както и да е, няколко дни по-късно се срещнах с хората, които според Вера Ивановна са чакали пристигането ми. Оказа се, че повечето от тях са имигранти от втората (след Втората световна война) и третата вълна от СССР. И се оказа, че повечето от тях не са от заможни семейства, както предполагах. Всички те посрещнаха пристигането ми с голям ентузиазъм и идваха редовно на сеансите ми с тях, като всички твърдяха колко добре се чувстват след моята работа! Продължих да работя с тях, но средствата, които минаваха през границата, се стопиха доста бързо, въпреки спестяванията ни. Когато вече почти не останаха никакви "средства", а пациентите ми продължаваха гордо да мълчат за заплащането на работата ми, един такъв ден реших сам да поема инициативата по този въпрос.

Когато попитах кога смятат да платят за работата ми и че трябва да решим какви суми да платим, на следващия ден "по някаква причина" никой от тях не се появи в определеното за всеки от тях време. Не се появиха и на следващия ден и ми предадоха чрез Джордж, че за съжаление работата ми "не им помага"! Смятам, че в този случай коментарите са излишни.

Така няхах нито един платежоспособен пациент. Аз, разбира се, се възмущавах от подобна нечестност, но няхах намерение да моля или убеждавам някого да продължи лечението. Вера Ивановна, след като научи, че всички нейни протежета са се държали по този начин, се оплака малко от тях и с това всичко приключи. Единственото, което Вера Ивановна направи, беше да даде петстотин долара за себе си чрез Джордж и смяташе, че това е достатъчно. Това беше последният път, когато семейство Орбелиан ми плати нещо за работата ми.

По принцип целият семеен бюджет се контролираше от Хари Орбелиан, а той наистина не обичаше да се разделя с парите, въпреки че ставаше дума за здравето на собствената му съпруга, сина му и семейството му. Както и да е, реших да продължа да лекувам семейство Орбелиан, а Джордж предложи в замяна да ми помага в начинанията. Двамата със Светлана обсъдихме и решихме, че това ще е най-добрият изход от една доста неприятна ситуация.

Джордж бързо възвърна уменията си да говори на руски език и успя да преведе думите ми на английски език достатъчно правилно, което беше много важно за мен по това време, тъй като английският ми беше, меко казано, много "куц" и "куцаше" на двата "крака" едновременно! В училище, а след това и в университета "научих" английски език, но щеше да е по-добре, ако изобщо не го бях учил. Работата е там, че езикът ни беше преподаден напълно погрешно. В училище започнахме да учим английски от пети клас. И в началото предметът наистина ми харесваше, тъй като учехме думи, които отразяваха реалните предмети, които ни заобикаляха. Но без дори да си направят труда да създадат за нас, децата, поне минимален набор от предметни думи, както се случва с всяко дете, когато усвоява дори родния си език, започнаха да ни набиват абстрактни думи, които нямат никакви асоциации в главите ни. И към това добавиха изучаването на английската граматика, когато не беше създадена дори минимална езикова основа. В края на краищата никой не започва да учи детето на граматиката на родния му език, след като то се е научило да произнася няколко думи на родния си език!? В края на краищата на никого дори не му хрумва подобна абсурдна мисъл! Но каква е разликата между всеки начинаещ, който изучава чужд език, и едно бебе!? В лингвистичен смисъл - практически нищо.

И така, ние - "бебетата" на английски - след като успяхме да произнесем няколко думи, започнаха да ни набиват в главите английска граматика, караха ни да четем и превеждаме абсолютно идиотски, от моя гледна точка, статии за младежките движения по света, партийни и комсомолски конгреси и други подобни глупости, абсолютно неинтересни за едно нормално дете. Поне за мен не е интересно. На всичкото отгоре в първото ми училище класната ни ръководителка беше "англичанка" - учителка по английски език - която често се занимаваше с делата на класа в часовете си.

Освен това тя много често боледуваше и много от часовете ѝ просто не бяха достъпни, а когато други учители имаха свободни часове, ги изпращаха в нашия клас и почти всеки път - в друг. На нас - децата - това положение много ни харесваше, защото често имахме един урок по-малко и можехме да се приберем по-рано и да си свършим "супер важните" неща. Накратко, много скоро изучаването на английския език се превърна в безсмислено занимание за мен, престанах да усещам живия език, този предмет стана "мъртъв" за мен поради практическото отсъствие на учене.

Загубих много време и въпреки че имах двойка по английски език в гимназията, вместо петица в пети клас, това се дължеше на добрата ми памет. Достатъчно беше някой да ми продиктува превода на даден текст на руски език, аз го запомнях и дори година по-късно си спомнях този превод, ако попаднех на този текст. В училище, в гимназията, не обичах часовете по английски език, въпреки че имахме силен учител по английски език и освен това добър човек. Но възбуденото отхвърляне на английския език не изчезна и аз пропуснах много, така че, с изключение на няколко прости фрази, в "багажа" ми от

английския език нямаше нищо, освен знанията за числата на английски, които знаех всички и то само защото ми беше ясна тази система на словообразуване. Дойдох в САЩ с такива "знания" по английски език.

Малко след като пристигнахме в САЩ, братът на съпругата на Джордж - Марк, стана мой пациент и си спомням как един ден размених с него няколко фрази на английски, а после той каза: "Да, сега разбрах какъв е моят руски!". В САЩ в много училища руският език се "изучава" по същия начин, както ние изучаваме английски, ако не и по-зле, както разбрах по-късно.

Светлана знаеше английски доста добре и имаше добро британско произношение, но... дълго време се страхуваше да говори на английски, тъй като ѝ се струваше немислимо да допусне някаква грешка. Така че предложението на Джордж да ѝ помогне ѝ дойде много добре. Малко след тези събития отидохме в така наречения Институт по традиционна *китайска медицина* (*Американски колеж по традиционна китайска медицина*). Главният офис на този институт се намираше в престижна сграда на улица "Ван Нес". В тази сграда имаше предимно само медицински кабинети, а институтът с такова гръмко име заемаше малък офис, състоящ се от приемна и два кабинета, единият от които беше само малко по-голям от другия и... това е целият институт! Но звучи много сериозно, особено на визитните картички, макар че всъщност не беше по-голям от тристаен хрущовски апартамент.

Срещнахме се с директора на този институт, г-н *Хауърд Харисън*, който успя да постигне официалното признаване на китайската акупунктура в САЩ, така че застрахователните компании да плащат сметките на клиентите си, решили да се подложат на лечение с игли. Американците не обичат да плащат от собствения си джоб, а им харесва здравната им застраховка да плаща за тях.

Много често, ако застраховката не плаща за лечението, повечето американци няма да платят. Сблъсквал съм се с много странни, меко казано, случаи, когато човек, научил, че ще трябва да плати от собствения си джоб, избира конвенционалната медицина, само защото лечението се покрива от здравната каса, въпреки че конвенционалната медицина ще ампутира крака или ръката му! По-добре е да останете без крак или ръка, но не трябва да плащате за това сами! И тази позиция би могла да бъде поне разбираема, ако човекът нямаше пари или парите му бяха последни! Цялата работа е в това, че американците имат такъв менталитет, включително и милиардерите! Ако е безплатно - всички са щастливи и доволни, но ако трябва да се плаща - по-добре е да се използва здравната застраховка, независимо от факта, че действията на съвременната медицина ще навредят на здравето ви!

Основното е, че при здравното осигуряване трябва да плащате сравнително малка (в зависимост от вида) сума всеки месец, а застрахователната компания заплаща цялото лечение или основната сума и сравнително малка част от парите излизат от личния ви джоб и това ... става най-важното!

Здравното осигуряване заплаща цялото или почти цялото лечение поради

факта, че милиони хора плащат сравнително малка сума пари на месец, а се разболяват само десетки хиляди! Но не си мислете, че застрахователните компании се занимават с благотворителност. Ако преценят, че вече са похарчили за вас повече, отколкото са очаквали, те веднага ще прекратят здравната ви застраховка и това се случва точно когато човек се разболее от нещо много сериозно. В края на краищата застрахователните компании печелят пари от клиентите си, ако имате апендицит, те ще ви оперират, но ако имате рак на гърдата например, ще спрат да плащат медицинските ви сметки, след като са похарчили около петдесет хиляди долара за вас точно когато имате най-голяма нужда!

А ако нямате застраховка, те ще продадат къщата ви, колата ви и ще вземат всичко ценно, което имате. А ако нямате нищо от горното, в редица случаи ще ви помогнат само в т.нар. *държавни болници*, където условията са много по-лоши и обслужването е много по-лошо, а вниманието към пациентите е много по-малко, дори само защото на един лекар се падат много, ако не и повече пациенти, отколкото в платените клиники.

Но в този случай лечението също не е безплатно! Всеки работещ човек в САЩ плаща цял живот (до тежкото си заболяване) данъци, част от които се вземат за такива цели! И това не е всичко! Ако сте получили медицинска помощ и не сте имали какво да платите и какво да ви вземат, това не означава, че сте "прецакали" лекарите! Ако сте оцелели след лечението и дори сте успели да си намерите работа след това, то веднага щом имате някакви спечелени пари в ръцете си, голяма част от сумата ще бъде удържана от доходите ви всеки месец за погасяване на дълга ви за лечението, върху чиято първоначална сума вече са "натрупани" лихви, и то много значителни! И те ще бъдат удържани въпреки вашите възражения! И така, след такава помощ за човека е "благоприятно" или да умре веднага и по този начин да "прецака" напълно лекарите, или да остане бездомен до края на живота си, а във втория случай "любезната" държава дори ще ви изплаща надбавка!

Такива са "радостите" на един "свободен" и "справедлив" "демократичен" свят! И това е само по отношение на нещата, свързани с медицинската "помощ" за хората! За сведение, застрахователните компании, особено здравноосигурителните, са най-богатите в САЩ и, надявам се, на мнозина е станало ясно как са "постигнали" това. Разбира се, има здравни застраховки, които могат да ви струват до двадесет милиона долара за цял живот (но не повече), но в това има едно малко "но" - за тях трябва да плащате всеки месец такава сума пари, че не всеки може да си я позволи. Това е изборът.

Разбира се, научих за това много по-късно, но в самото начало на престоя ми в САЩ винаги се изненадвах, когато хората ме питаха дали услугите ми се покриват от застрахователни компании. А когато разбяха, че не, много хора тихо изчезваха <http://.....>

Срещнахме се с г-н Хавард Харисън и той ми предложи да използвам една от стаите на кабинета му, за да приемам клиентите му, и предложи плащането

за пациентите ми да става чрез неговия офис. По това време вече имах няколко платежоспособни пациенти. След като тези, които ме чакаха да пристигна, се разпръснаха като корабни плъхове, щом чуха, че трябва да плащам, Джордж и Марша предложиха да работят с няколко свои приятели и роднини, но ме предупредиха, че не разполагат с много пари. Така че едни от първите плащащи пациенти бяха братът и сестрата на Марша и една семейна двойка, които бяха техни приятели. Братът и сестрата на Марша идваха в дома им, а двойката започна да идва в кабинета на "Ван Нес"

Сещам се за една забавна случка от запознанството ни с американските обичаи. След като се запознахме с г-н Хавард Харисън, всички отидохме в един ресторант за "по-близко" запознанство. Това беше първото посещение на ресторант в Америка за мен и Светлана. Марша, която беше живяла в Индия от няколко години, беше избрала индийски ресторант и всички заедно отидохме там. Нито Светлана, нито аз имахме и най-малка представа за индийската кухня, менюто беше на английски и лично за мен не "казваше" нищо за съдържанието му по две причини - не можех да го прочета на английски и дори самото английско име не можеше да ми каже много. Въпреки че всяко ястие беше придружено от някакво описание на това, от което ще бъде направено. Джордж обясни от какво ще бъде направено ястието, но не можа да обясни КАК ще бъде направено! Накратко, всеки си поръчваше ястие, в точното време тези ястия се донасяха на всички и започваше **dinner**, което английската дума за обяд или вечеря. Американците наричат нашия обичаен обяд или следобедна закуска "**втора закуска**", а всичко след дванадесет часа следобед се нарича "**вечеря**", дори когато сядат на масата в единадесет часа вечерта. Във всеки случай всички бяха вперили поглед в чиниите си, ядяха и говореха за това и онова.

Хавард дълго разпитваше Марша за годините, през които е живяла в Индия, а от време на време, чрез Джордж, задаваше въпроси на мен и Светлана, накратко, обичайното поведение на американците в ресторант. За нас със Светлана индийските ястия не бяха съвсем познати, меко казано, така че ги "похапнахме" съвсем малко. Когато съвместният обяд стигна до своя логичен завършек, се случи нещо, което много ни шокира. Когато всички бяха приключили с храната си, г-н Хавард Харисън извика сервитьора при себе си и след като попита всички ни дали искаме да си вземем това, което не сме изяли, и получи отрицателен отговор, помоли сервитьора да събере в торбички всичко, което не е било изядено на масата! Последният го направи доста ловко и без никаква изненада на лицето си, което говореше, че това му е навик.

Не знам как челюстите ни не паднаха от изненада, но гледахме на случващото се с голямо учудване. По-късно, когато се връщахме към нашия "дом", попитахме Джордж за това и той ни разясни ситуацията. В Америка било съвсем нормално **да** вземеш неизядената храна със себе си (**за да си тръгнеш**). Вкъщи я затоплят и я довършват. Понякога в такава ситуация ви молят да сложите всичко в **торбичка за кучета**, но никога не съм виждал тези остатъци

да се дават на кучета, въпреки че в някои случаи може да се случи

В повечето случаи самият човек изяжда донесеното, което по принцип не е нищо страшно или лошо. Но за нас, израсналите в СССР, подобно явление беше много изненадващо, особено като се има предвид, че г-н Хавард Харисън събираше остатъците не само от собственото си ястие, но и от всички останали. На мен не ми се налагаше често да ходя по ресторанти в СССР, на Светлана се налагаше да ходи много по-често, особено когато пътуваше из страната с концертите си и често имаше възможност да се храни само в ресторанта на хотела, в който беше отседнала. Но въпреки моя много скромнен опит в ходенето по ресторанти и нейния богат, ние бяхме много шокирани от нея. За живеещите в СССР подобно поведение на човек в ресторант щеше да се счита за унижително и обидно!

По принцип в това няма нищо лошо, но когато виждате такова нещо за първи път и такова действие никога не се е случвало във вашата културна среда, се чувствате много изненадани.

Не по-малко неочакван за нас беше навикът на американците да се прегръщат. Да, прегръщане! Дори хора, които се познават съвсем малко, когато ги срещнеш за втори път, те хвърлят ръцете си около теб. И мъжете, и жените ви прегръщат. За нас подобно поведение беше доста странно: виждаш човека за втори път в очите, а той разтваря ръце и иска да те "хване" в тях. В СССР всички свикнахме с това, че човек и приятелката му се прегръщат или стари добри приятели се прегръщат, и то само когато не са се виждали дълго време и по този начин изразяват силната си радост, че се виждат живи и здрави.

Американците прегръщат всички по всяко време и това е норма на поведение, точно както в Русия мъжкото здраво ръкостискане или целуването на ръка на жена. Между другото, американците никога не целуват ръка на жена, поне аз не съм го виждал за почти петнадесет години живот в тази страна. Отначало тези общи прегръдки много ни изненадваха и смущаваха, но после, когато разбрахме, че това е обичай и по никакъв начин не е свързан с интимни действия (каквито всъщност в СССР бяха прегръдките между мъж и жена), започнахме да реагираме на прегръдките по-спокойно. Освен това в преобладаващата част от случаите тези прегръдки са чисто символични, не са свързани с никакви чувства или емоции и нямат никакво интимно значение. Но въпреки това за нас - представителите на друга култура - подобни действия първоначално изглеждаха много странниhttp://....

След като се запознахме с г-н Хавард Харисън, почти всяка сутрин Джордж ни караше до офиса на улица "Ван Нес", а ние със Светлана отивахме в офиса на Института по традиционна китайска медицина. В началото имах само двама или трима пациенти за преглед и затова прекарвахме по час и половина или най-много два часа в малкия кабинет, който ми беше предоставен. Двама или трима пациенти и това беше всичко, дори не ми трябваше толкова време за работа с тях, просто всеки от тях идваше в удобно за него време и въпреки че се опитвах да вменя всичко възможно най-плътено, понякога се налагаше да чакам

по един час за следващия пациент. Много често Джордж седеше с нас и помагаше с превода, когато се налагаше.

Един от тези дни седяхме в офиса, говорехме за различни неща и Джордж започна да открива повече информация за реорганизацията на мозъка ми. С напредването на разговора той стана много нетърпелив да се подложи на такава реорганизация и... имаше много време до следващия пациент, така че реших да опитам моята реорганизация с него. Чрез моите тестове определих неговите характеристики и започнах мозъчната трансформация. Оказа се, че Джордж има отлична чувствителност и много добра стабилност на тялото, така че мозъчната му реорганизация се осъществи в рамките на няколко минути.

На определен етап от преструктурирането той започва да вижда всичко, което се случва с него, в себе си. Вълнението му беше несравнимо, той беше изумен да види собствения си мозък, движението на кръвта по собствените му съдове и фойерверките от цветове, които бушуваха в главата му по време на работата ми. След трансформацията на мозъка Джордж нямаше търпение да изпита новите си възможности. Предложих му да излезе от физическото си тяло. Джордж беше малко изненадан от това предложение, но въпреки това не се уплаши. Обясних му как и какво трябва да направи. И... както казваше Михаил Сергеевич - процесът започна! Но след минута-две Джордж смутено ни съобщи, че се е заклешил в дясното си коляно и затова не може да напусне напълно тялото си. Ние със Светлана се засмяхме и аз му предложих да се върне обратно, което той и направи. Причината за забавянето на първото "изстрелване" на Джордж извън собственото му тяло беше, че коляното му беше повредено и това му послужи като пречка по време на излизането от физическото му тяло. Направих необходимия ремонт и... Джордж започна втори опит да "изстреля" същността си извън собственото си физическо тяло. Този път всичко мина безпроблемно и за първи път в живота си той излезе в "близка" орбита

След като прелетя със същността си около Земята и най-близките обитаеми планети, той благополучно се върна във физическото си тяло. Състоянието му след това дори е трудно да се сравни с нещо. Едно е, когато някой лети в Космоса, но съвсем друго е, когато ти самият се окажеш в открития космос, пътуваш в него с невероятна дори за фантазърите скорост, посещаваши други планети и това не е нечие друго преживяване, а твое собствено! http://....

Още на следващия ден новопридобитите способности на Джордж му бяха полезни. Сестрата на съпругата на Джордж, *Дженес*, дойде за лечебен сеанс и, както обикновено, той ми преведе от английски. Тази жена беше просто "обсебена" от медитацията и така нататък. В същото време беше напълно изтощена и дори цветът на лицето ѝ - пепелявосив - говореше красноречиво за това. Когато започнах да работя с нея и разбрах, че практикува медитация, веднага я посъветвах да спре да медитира, защото в противен случай може да се докара до ръба!

При този съвет тя ме погледна изненадано, а погледът ѝ каза всичко: "Кой

си ти, че да те слушам, когато всички Велики учители казват и препоръчват обратното! Разбира се, тя не го изрече на глас, а само си го помисли, но за мен това беше същото. Беше достатъчно възпитана, за да не го каже на глас, но не можеше да затвори мислите си и изненаданият ѝ поглед я издаде напълно. И аз, виждайки тази реакция на думите ми, ѝ казах следното: "Мисля, че не ми вярвате, въпреки моите обяснения, което е разбираемо. Но вярваш ли на мъжа на сестра си!"? Генес отговори утвърдително и тогава аз предложих на Джордж да опише всичко, което ще види, когато тя медитира.

Подобно предложение се хареса на всички и сестра Марша започна медитацията си, коментирайки чувствата си.

Дори външно беше очевидно, че тя е в транс, а лицето ѝ изразяваше най-високата степен на блаженство, на която беше способна. Когато медитацията била "в разгара си", жената съобщила на всички присъстващи, че изпитва необичайно силен енергиен поток през лявото си рамо и лявата си гърда. Степента на нейното "блаженство" се увеличила още повече и било трудно дори да се разбере къде се намира в този момент, но очевидно не там, където би трябвало да бъде. Изглежда, че какво по-тежко доказателство би могло да бъде за един човек от такъв "собствен опит"!?

Как можете да убедите човек с добра чувствителност в обратното!? Би ли слушал такъв човек, който има "такъв" личен опит!? Едва ли, но е необходимо да се действа въпреки това, ако човек иска да помогне на човека. И така, в момента на еуфорията помолих Джордж да опише какво е виждал в този момент. И за голяма изненада на медитиращия, Джордж описа следното: "Виждам, че зад гърба на Генеси има някакво динозавърско същество, чиято предна част на лицето е разтеглена в нещо като "хобот", който смуче на лявото ѝ рамо, и виждам как жизнената сила по този "хобот" тече към това същество." И най-интересното в случая беше, че... тази жизнена сила течеше от тази жена към астралното същество (същността на изчезналото животно), а не обратното!

Но в това, най-класическото действие на енергийния вампиризм, тази жена се "носеше в облаците" на "блаженството"! Не е ли странна ситуацията: човек получава "неописуемо" удоволствие, но губи жизнената си сила!

Всичко изглежда странно само на пръв поглед, но ако се замислите малко, всичко си идва на мястото. Астралното същество изпраща част от откраднатата жизнена сила обратно към човека, като максимално възбужда центъра на УДостигане на човека. Този прост трик позволява на астралния паразит да отнеме максимално количество жизнена сила от човека и ето причините за това:

1. Човек, който изпитва силни емоции в близост до оргазъм, се отваря максимално и това позволява изпомпването на максимално количество жизнена сила наведнъж.

2. Спомняйки си за силни емоции по време на медитация, човек се стреми да ги преживее отново и отново, като по този начин подхранва астралните паразити многократно и при това доброволно.

Тази зависимост е подобна на наркотичната и има не по-малко последствия за човека. И там, и там илюзията за позитивност на преживените от човека състояния го подтиква да преживява нещо подобно отново и отново. Може да възникне въпросът, че за създаването на такива "високи" и "положителни" емоции се изисква много енергия. Но това не е така! Въпросът е, че когато човек изпитва положителни емоции, неговият център на удоволствието реагира на действията или постъпките, извършвани от човека, и те в този случай са само отговор на случващото се. Астралните паразити действат директно върху този прословут център на удоволствието, стимулират го, насочвайки към него част от откраднатата жизнена сила. Както се казва - ловкост на ръцете и никаква измама! Ето как се получават "палачинките"!

Никога не бива да забравяме, че за всяка емоция, която изпитваме, изразходваме жизнената си сила, независимо дали искаме, или не. И дори тази емоция да е положителна, ние пак изразходваме част от жизнената си сила за нея! Мисля, че всеки човек е преживявал поне веднъж в живота си силни положителни емоции и пълно опустошение след тях. Светът на живите същества е много по-богат, отколкото хората осъзнават. В обичайната представа животът е само физическите тела на растенията и животните и това е всичко (включително и хората)!!! Много религии предлагат на праведните вечен живот след смъртта, а на грешниците - вечни мъки в ада, но не и нов живот в друго тяло. Други, като например индуизмът, говорят за прераждане на душите (реинкарнация), но по много изкривен начин. Но никой от тях не разглежда живота като многоизмерно явление. Физическото тяло или физическият план, ниво (можете да го наречете както искате, но същността му няма да се промени) е **ЕДИНСТВЕНАТА ОСНОВА**! Да, да - само основата на живота, на живата материя! И освен това - само на началните нива на развитие на живота. Но за това малко по-късно, а засега - за самия живот <http://.....>

Физическото тяло на всяко живо същество се изхвърля по една или друга причина и възстановяването му се случва, разбира се, ако преди този момент някой друг не е "възстановил" това физическо тяло за своя обяд. Но живото същество не е само физическо тяло! Физическото тяло е само основата, върху която съществува животът (за повече информация по този въпрос вижте: "Нехомогенната вселена", глава 4, "Същност и разум", томове 1 и 2, "Последното обръщение към човечеството"). Върху тази основа (физическото тяло) по време на развитието на живата материя се "наслагват" други тела (второ, трето, четвърто и т.н. материални тела), чийто брой (тела) зависи от степента на развитие на всяко конкретно живо същество.

Следователно в така наречената екологична система, създадена от развиващата се жива материя, едновременно съществуват живи същества с различен брой тела, с изключение на физически плътното. Някои същества имат само едно допълнително (към физическото) тяло, други - две, трети - три и т.н. При това колкото повече "допълнителни" тела има едно същество, толкова по-развито е то. Освен това сред съществата, които имат еднакъв брой

"допълнителни" тела, съществува голямо разнообразие от същества, тъй като всяко от допълнителните тела има свои еволюционни поднива. Така че разнообразието и многообразието на живата материя могат само да предизвикат възхищение.

И цялото това разнообразие е в хармония, в равновесие, което се отразява на екологичната система. В една екологична система както броят на индивидите от всеки вид, така и броят на самите видове, както растителни, така и животински, се намират в състояние на стабилно равновесие. Така че екологичната система не съществува само във физически план! На други равнища (нива) на планетата съществуват собствени "екологични" системи, които по най-пряк начин отразяват нивото на развитие на екологичната система на физическия план и са пряко свързани с нея. Само че "населението" на тези планетарни нива е неравномерно. Вторият и третият планетарен "етаж" са максимално населени. А "населеността" на останалите "етажи" на планетата е следната: колкото по-високо - толкова по-малко, и за това си има причини. Цялата работа е в това, че живата материя може да се раздели на няколко основни групи.

1. Видове живи организми, които се възплъщават във физически тела.

2. Изчезнали видове живи организми, които нямат възможност да се възплътят в нови физически тела, тъй като няма носители на тяхната генетика, възплътена на физическо ниво.

3. Интелигентен(и) вид(и) живи организми.

Ако всичко е повече или по-малко ясно с първата група, същностите на вида, от които, след смъртта на физическото тяло, се възплъщават отново и отново след известно време, създавайки цикъла на живот на планетарно ниво. Втората и третата група имат някои съществени особености. Нека започна с втората група...

След загубата на генетичната си основа един жив вид преминава в категорията на изчезналите видове, от които, както смята съвременната наука, не е останало нищо друго освен вкаменени кости. Но това далеч не е вярно! След като загубят физическите си тела, тези видове **НЕ СЪЩЕСТВУВАТ!** Животинските същности на изчезналите видове са загубили физическите си плътни тела, но телата на други нива или равнини не умират със загубата на генетичната си основа - те се адаптират към живота **БЕЗ ФИЗИЧЕСКО ТЯЛО**.

И в тази ситуация са възможни само три варианта - да се превърнат в паразити, да създадат симбиоза с видове, имащи физически тела, и поне временно да бъдат във физическо тяло, макар и с чужда генетика, или просто да бъдат погълнати от същности на други същества от по-агресивни видове. И това на практика е... всичко, няма други възможности, освен комбинации от гореспоменатите варианти. Същностите-паразити (наричат ги още астрални животни, макар че това не е съвсем правилно), след като са загубили физическите си тела, намират живи същества, живеещи във физическите им

тела, и започват да поглъщат жизнената им сила, като по този начин получават необходимата за съществуването си жизнена сила.

В същото време тези астрални паразити използват и своята интелигентност, за да накарат жертвата си да изпита "приятни усещания" по време на подбора на жизнената сила, така че донорът отново и отново да се стреми към подобно състояние. В края на краищата загубата на жизнена сила не носи нищо добро за този, който я губи, а напротив - човек само става по-слаб и по-уязвим към болести. Ето защо, ако астралните паразити просто отнемат жизнената сила на човека и той се чувства все по-слаб и по-слаб, то всеки нормален човек в такава ситуация рано или късно би обърнал внимание на това или поне би се замислил за него. Астралните паразити разбират това много добре и затова насочват част от откраднатата жизнена сила към центъра на удоволствието на човека, като му създават принудителни приятни усещания. Но медитиращият човек дори не осъзнава, че "приятните" усещания, които изпитва, са с изкуствен произход и са свързани не с връзката с "висшите сфери", а с хитростта на астралните паразити, които създават приятни усещания у човека, за да може той отново и отново да се стреми към това "блаженство".

Астралните паразити, които имат поне зачатъци на интелигентност, разбират отлично, че след като са отнели дори цялата жизнена сила на човека, ще получат само веднъж богата храна, а искат да "ядат" всеки ден. Освен това астралните паразити не се хранят с обичайната храна, а поглъщат това, в което се превръща вече преработената храна, т.е. крайния продукт от преработката на храната! И това е съвсем разбираемо - защото те нямат своите физически тела, за да осъществят този процес самостоятелно.

И така, те, без да мислят дълго, са се адаптирали да усвоят готовия "продукт"! Но за да не "рита" донорът на жизнена сила при такъв подбор на жизнена сила, астралните паразити въздействат върху центъра на удоволствието на човека, за да се стреми той сам да се отваря към това "блаженство" колкото се може по-често и по-често. Доста "добре" за астралните паразити! По същата причина астралните паразити не "изпиват" цялата жизнена сила на човека наведнъж, в един момент.

В края на краищата е много по-удобно, че един и същ човек "храни" дълго време и надеждно! В това отношение астралните паразити са по-умни от естествените паразити, особено от тези, които засягат центъра на удоволствието на човека. Разбира се, съществуват и примитивни астрални паразити, като например земните пирани, които се нахвърлят с цялото си ято върху животно, влязло във водата, и не спират, докато не останат само кости. Но такива астрални паразити да "изядат" жизнената сила на човека успяват много рядко. Огромното мнозинство от хората имат достатъчно мощно защитно поле, за да попречат на подобни астрални хищници да "кълват" - жизнената сила! И тогава на "арената" се появяват по-"напреднали" астрални паразити, които принуждават човека да се отвори, за да могат да изядат жизнената му сила. Ето какви "пирожки" се получават, когато човек медитира!!

По принцип техниките за медитация не влияят значително на резултата. Така се случи, че почти от самото начало на моето изучаване на човешката природа ми се наложи да наблюдавам, че хората, които се опитват да постигнат просветление, използвайки една или друга медитативна техника, имат само проблеми. Поне досега не съм видял нито един човек, на когото медитацията да е помогнала да постигне просветление, но съм виждал хора, използващи различни техники за медитация, да получават само един проблем. Здравословни проблеми и загуба на жизненост.

И това съм го наблюдавал не само при начинаещи, които някой може да обвини в "неправилна" медитация, но и при хора, получили благословии от "велики" учители от Изтока! И на мен самия ми се е налагало да се сблъскам с някои учители от Изтока, чак до махатми, и, за съжаление, положението им не беше по-добро. Но всичко си дойде на мястото, а сега ще продължа разказа си за американската епика [http://.....](#)

Глава 2 Между небето и земята....

Получи се така, че вместо пациенти, които "нетърпеливо" ме чакаха за лечение, имах само няколко пациенти, които бяха готови да платят, и то много малки суми, които едва стигаха за храна на Светлана и на мен. В Америка никой не се интересуваше от това, което бях направил и постигнал в СССР. Всичко от СССР не се считаше за доказателство в Америка. Една от причините за това беше, че всички документи бяха на руски език, който по обясними причини огромното мнозинство от американците не можеха да четат.

По принцип американците вярваха само в собствената си медицина, а аз все още не разполагах с доказателство за моите възможности за лечение, потвърдено от американски лекари. Примерът с Вера Ивановна Орбелян нямаше значение за всички, които не я познаваха, а тези, за които имаше значение, се разпръснаха веднага щом попитах за заплащането.

Така че, волю-неволю, трябваше да започна от нулата. И така, въпреки сложността на здравословните проблеми на хората, с които ми се налагаше да работя, реших да таксувам работата си за всеки сеанс и то с малка сума, за да не отблъскам хората с големи цифри. В крайна сметка първо трябваше да докажа на американците, че наистина мога да решавам различни здравословни проблеми и че това е реално и наистина се случва, а не на думи, както много често се случва с повечето хора, които наричат себе си лечители. В Америка имаше не по-малко "местни" лечители, отколкото в СССР, които в най-добрия случай се занимаваха с психотерапия, а не с лечение, събирайки от клиентелата си обичайните пари за услугите си. Повечето от тези техники бяха методи за медитация или в най-добрия случай помпане на клиента с жизнена сила и дори не винаги самият "лечител"! Човек, получил доза енергия по време на такъв сеанс, се чувства по-добре за известно време, което всъщност е това, което "лечителят" иска! Клиентът е доволен - какво друго му е нужно?! И фактът, че това не е лечение и проблемът или проблемите не са изчезнали, не е толкова

важен! "Важното" е, че човекът се чувства по-добре, а как е постигнат този ефект - под въздействието на психотерапия или в резултат на временно изпомпване на жизнена сила, без да се "кърпят дупки" - не интересува нито "лечителя", нито, общо взето, самия пациент, колкото и парадоксално да звучи на пръв поглед!

И причината за това е не само желанието да се създаде илюзия за подобрене у "лечителите", от една страна, и "непробиваемата глупост" и доверчивост на обикновения човек, от друга, но и фактът, че съвременната медицина и силите, които стоят зад нея, са набили в главите и на едните, и на другите (особено на болните), че оздравяването по принцип е НЕВЪЗМОЖНО! И че е възможно само временно подобрене (ремисия), след което ще бъде още по-зле! А "лечителите", без да имат познания, без да разбират същността на случващото се, без да разбират причинно-следствените връзки и най-важното - без да разбират какво е живот, жива материя, живо същество в неговата цялост, не са в състояние да избавят хората от болестите, дори при наличието на най-силно и искрено желание да помогнат на хората. А знанието все още съответни свойства и качества, съответен потенциал, за да превърне разбирането на случващото се в реалност, да доведе до оздравяване на човека, а не до преминаване на организма във фазата на хроничното заболяване. Това е идеята, която съвременната "медицина" налага на всички. Съвременната "медицина" в най-добрия случай се опитва да се "пребори" с последствията от причините за заболяването, а не с първопричините. Това е равносилно на изпомпване на вода от кораб с дупка под ватерлинията, без да се прави нищо за самата дупка. Докато помпата е в състояние да изпомпва всичката вода, идваща през пробойната, корабът ще се задържи на повърхността, но ако помпата се счупи или спре да работи по една или друга причина, корабът ще започне да потъва. Методите на съвременната медицина са много сходни със ситуацията с пробива на кораба. Само че положението на съвременната медицина е още по-лошо от това на кораба с пробойна. В медицината "помпата" са различни лекарства - мощни химически препарати, огромното мнозинство от които са силни отрови. И затова, за разлика от водната помпа, медицинската "помпа" не просто изпомпва "вода" от "дупките" в човешкия организъм, но и произвежда нови повреди, нови "дупки" в човешкия организъм, които понякога са дори по-опасни от тези, които са предизвикали употребата на тези медицински "помпи" - лекарствата.

И така, много често, без дори да може да определи първопричината за заболяването, съвременната медицина със своите средства създава в "героичната" си борба с болестта още повече проблеми, за чието решаване се използват други "помпи" - лекарства, които имат своите странични ефекти... и така нататък! И най-лошото в тази ситуация е, че на съвременната медицина и на фармакологичната индустрия, която стои зад нея, е много изгодно човек никога да не оздравее и това положение е пределът на неговите мечти...!

И така, през януари 1992 г. аз и съпругата ми се оказахме в състояние на

прекъсване, както се казва, между небето и земята! Малките суми в брой, които ми плащаха, харчехме много пестеливо. В края на краищата платежоспособните ми пациенти не ме посещаваха всеки ден и в началото имах само двама от тях, а едва в края на януари имах още двама пациенти, които плащаха чрез кабинета на г-н Харисън, а плащането можеше да се получи едва след месец; и освен това той вземаше една четвърт от сумата, която изкарвах, след всички данъци, за предоставените "услуги". В резултат на това трябваше да пестя от всичко, включително и от храна. На всеки няколко дни отивахме до магазина за хранителни стоки - или с Джордж, или с Марша - и купувахме хранителни продукти, от които приготвяхме храната си за следващите няколко дни. В САЩ пилешкото месо беше най-евтино, а най-скъпото беше говеждото, чиито най-добри части струваха между 18 и 25 долара за паунд (435 грама). По принцип нито Светлана, нито аз някога сме били големи почитатели на този вид месо и фактът, че пилешкото месо беше най-евтино, беше много удобен за нас, най-вече защото и двамата много обичахме пилешко.

Първоначално се "втурнахме" да купуваме различни колбаси и наденици. По рафтовете на магазините имаше много, всичко изглеждаше много красиво и апетитно, но... когато се опитахме да изядем тази "красота", загубихме желание да я ядем втори път. Отначало се опитахме да намерим нещо годно за ядене сред цялото това разнообразие, но... не успяхме да го направим. Затова бързо преминахме към самообслужване - купувахме сурова храна и сами приготвяхме нещо годно за ядене от нея. Но това, което сготвихме в къщата на Джордж, много се хареса на децата му и те бяха изумени от вкусната храна, която можеше да се приготви от това, с което бяха свикнали. И често имаше ситуации, в които ние със Светлана се връщахме в къщата на Джордж вечерта и се надявахме да вечеряме с любимите си пилешки бутчета, приготвени от предишната вечер, но с ужас установявахме, че "нашите" пилешки бутчета вече са "избягали" направо в stomасите на децата. Децата са си деца, но "избягалите" пилешки бутчета бяха нашата вечеря и обяд едновременно, така че се наложи да организираме разтоварващи дни. А на сутринта имахме бюджет от по десет долара за всеки от нас и харчехме тези "луди" пари, кой както иска. Диапазонът на възможностите на тези десет долара беше много "голям" - например средно голяма кока-кола струваше около пет долара, за останалите "богатства" можеше да се купят пържени картофи, или по руски - пържени картофи в пакетче с много скромни размери. Понякога си купувах любимия зелен грах или царевица в консерва, а Светлана обичаше банани и ги купуваше доста често. По онова време девизът ѝ беше: "Яжте банани - къде сте виждали дебела маймуна!". Разбира се, при това тя купуваше по два-три банана, а с бананите нямаше лакомия. Но този девиз беше много смешен и аз често се дразнех от него!ттр://....

Така че бях "зает" в офиса не повече от два-три часа на ден, но не бързахме да се прибираме в дома на Джордж. И за това имаше няколко причини. Отначало всичко беше ново и интересно за нас, а ние със Светлана изследвахме

центъра на Сан Франциско или, както го наричат в Америка, *даунтаун*, или иначе казано - търговския и бизнес център на града. Аз се интересувах предимно от електроника, автомобили и антикварни предмети. Светлана се интересуваше от антики, коли и... всичко останало, което е съвсем естествено за една жена. И в същото време ние бяхме като наблюдатели, "опитвахме" всичко и го оценявахме с очите си. В тази ситуация беше особено неприятно, че ние (както и всички останали) трябваше само да влезем в този или онзи магазин, тъй като веднага се появяваше продавач и "учтиво" започваше да предлага помощта си. Поставям "учтиво" в кавички по една проста причина - от подобна учтивост ни ставаше лошо и се опитвахме да напуснем магазина възможно най-скоро.

Ситуацията ще стане по-ясна за много хора, ако цитирате вица: "Трябва ли джентълменът да настоява дамата да слезе на тази спирка с негова помощ, ако тя трябва да слезе на следващата спирка!?" Мисля, че е станала ясна на много хора. Това е, когато влезете в магазин само за да видите какво има в него и нямате пари или желание да купувате каквото и да било, но те веднага ви налагат продукт, от който нямате нужда и дори не искате, но все още не сте в състояние да го купите. Отказваш се от първото, защото не ти трябва, и от второто, защото не можеш да го купиш, и тази ситуация беше унизителна и за мен, и за Светлана, особено когато несъзнателно влизахме в магазини за богати, където имаше много скъпи неща, а продавачите гледаха нас и много други с вежлива усмивка, дотолкова, че дори аз - без да съм привърженик на физическите действия - често имах желание да ударя с юмрук такава "вежлива" физиономия. Аз, разбира се, се въздържах и, както се оказа, постъпих правилно, защото ако не се бях въздържал, "обиденият" продавач щеше да ме влачи по съдилищата, въпреки че няхах нищо!

Затова ни спасяваха големите магазини, които имаха много посетители и в които почти никога нямаше продавачи, които да търсят клиенти. Големите магазини ни спасяваха и поради факта, че беше много неприятно да се намираш извън сградите за много дълго време. И въпреки че бяхме облечени доста топло и навън не беше студено по руските понятия, но студената влага от океана след известно време стигаше до костите ни и ние, след като за известно време "подишахме" малко свеж въздух, се опитвахме да се стоплим поне малко в сградите на магазините.

Причината за това на пръв поглед странно поведение беше, че след няколко седмици престой в дома на Джордж започнахме да усещаме все по-голямо раздразнение от страна на съпругата му Марша към нашето присъствие там. От една страна, причината за това раздразнение е съвсем разбираема - в къщата живеят чужди хора, човек не може да се чувства свободно в собствената си къща, но... от друга страна - аз работех с цялото семейство - Джордж, жена му Марша, двете им деца, Вера Ивановна и редица други роднини на това семейство, а никой не ми плащаше нищо за работата ми! Същата Марша имаше рак и цял куп свързани с него болести, беше много слаба, уморяваше се много

бързо и спеше много, поради гореспоменатите причини. Джордж имаше силно увреден нос, дотолкова, че през по-голямата част от живота си не можеше да диша през носа. Всички опити на американската медицина да реши проблема се провалиха, както и, ако не ме лъже паметта, операцията! Децата им постоянно боледували от настинки, а имунната им система била много сериозно компрометирана от стафилококова инфекция. На тригодишните деца в продължение на шест месеца от носоглътката им излизаше гной, понякога на големи съсиреци, същата гной, която преди това беше обградила гръбначния и главния мозък и не само потискаше функциите на организма им, но и засягаше умствените им способности.

Още нещо стана ясно, когато опознах това семейство по-отблизо. Преди Вера Ивановна Орбелян да "попадне" в моите ръце с болестта на Бехтерев, която в цял свят се смята за нелечима, съпругът ѝ, Хари Орбелян, беше похарчил около ТРИДЕСЕТ ХИЛЯДИ щатски долара за лечение на тази болест в медицински заведения, както европейски, така и американски, без никакъв резултат!

Излекувах я от болестта на Бехтерев веднъж завинаги! Досега тя не е имала никакви прояви на това заболяване, въпреки че тази година ще навърши 90 години! Разбира се, ставите ѝ далеч не са толкова добри, колкото са били през тридесетте години, но тя все още ходи сама и е не по-зле, а дори по-добре от повечето американци, дори от много по-младите от нея. Не ѝ е правена операция за смяна на тазобедрената става - нещо, което огромното мнозинство от хората над 70 години в САЩ не могат да избегнат!

С други думи, това, което всъщност бях направил за това семейство, дори в минимално приближение, се равняваше в парично изражение на цената на няколко къщи като тази, в която бяхме настанени. Осъзнаването на всичко това направи ситуацията още по-болезнена. И именно поради тази причина много често със Светлана "изследвахме" град Сан Франциско, докато не измръзнехме напълно от влагата! Понякога вече няхмахме сили да вървим, особено след като не познавахме добре града и езика, особено аз. Единственото предимство беше, че къщата на Джордж се намираше съвсем близо до една от станциите "Муни" - така се наричаше метрото в Сан Франциско, част от което минаваше доста дълбоко под земята, а друга част - на повърхността. Тази станция се наричаше Форест Хилс. И по време на нашите странствания из града беше важно да не се отдалечаваме твърде много от една или друга станция на Муни, а главното беше да излезем правилно през непознати улици до вече познатите ни.

Почти винаги успяхме да го направим без проблеми. На няколко пъти обаче се оказа, че се лутаме в много груби квартали. В Сан Франциско, както и в други американски градове, приличните улици понякога съседстват с улици, които не се различават много от бедняшките квартали. Една такава улица в началото на деветдесетте години в Сан Франциско беше улица Маркет, която е и една от най-дългите улици в града. В района на търговския и деловия център на Сан Франциско тази улица прилича повече на булевард, отколкото на улица

- три ленти за движение във всяка посока, а дори и по средата на доста дълго разстояние със спирки за трамвай, а под земята е една от основните линии на Муни! И така, на север от тази улица се намираха най-скъпите магазини и модни сгради с офиси на различни компании и т.н.

От друга страна, ако отидете един квартал на юг от тази улица, ще попаднете в квартали, в които преобладават чернокожи или испанци. Нямам никакви предразсъдъци към цветнокожите, както недоброжелателите, които просто търсят нещо, за което да се подиграват и да вдигат голям шум. Но за тяхно огромно съжаление ще трябва да разочаровам всички тях! За мен няма значение цветът на кожата на човека, а какъв е той! И освен това, когато дойдохме в Америка - не можех да имам никакви предразсъдъци по една проста причина - никога преди това не бях се сблъсквала с хора от други раси. Но когато по време на странстванията си из града пресякохме Трейд стрийт, и то само на малко разстояние от нея в южна посока, как нещата рязко се промениха! Мястото се напълни с боклуци, всичко, което можеше да се счупи, беше счупено и откъснато. В телефоните имаше счупени или изпочупени слушалки. Навсякъде имаше неприлични надписи, а за неприличните надписи и тяхното значение научихме много по-късно. От многото тесни проходи между къщите с очукани врати в носа се удря силна миризма на урина, хората наоколо са облечени много небрежно и мръсно, в очите на много от тях има блясък на наркомани, много мръсни хотели, много провокативно облечени жени и повечето от тези хора имаха ... черен цвят на кожата.

Когато попаднахме в такъв квартал, известно време продължихме да се движим навътре, без да разбираме нищо. Всичко в квартала ни беше много странно и хората ни гледаха странно. След като по този начин направихме "бойно разузнаване" на непознатия квартал, се върнахме обратно, без да открием нищо интересно за нас на това място. Когато вечерта попитахме Джордж за това, на което сме станали свидетели, когато сме стигнали до този район, той беше много изненадан, че сме напуснали този район без никакви проблеми за нас. Това много изненада нас със Светлана и той отговори на изненадата ни, като ни обясни, че е по-добре за един бял човек да не влиза в редица квартали, а ако случайно попадне там, трябва веднага да се махне оттам, защото просто е опасно за бял човек да бъде в такива квартали. В най-добрия случай белият човек ще излезе от такъв район с празна чанта и пребит, а в най-лошия случай - убит, така че после никой да не намери трупа! Полицаяте предпочитат да не влизат в такива райони, особено през нощта, а ако го правят, отиват на големи групи и с максимална защита!

Всичко, което каза, ни изненада много. Въз основа на опита си от почти петнадесет години живот в САЩ мога да кажа, че лично на мен никога не ми се е налагало да видя някой да докосва чернокож в белите квартали, всеки чернокож, независимо как е облечен, как мирише, дали е бездомник, просяк или уважаван човек, може да се движи в белите квартали напълно спокойно и никой дори не го е тормозил или дискриминирал на расова основа. Напротив,

всеки бял американец се опитваше да избегне чернокож в бял квартал, дори когато последният се държеше предизвикателно и обидно! Никой не искал да бъде обвинен в дискриминация срещу чернокож, в противен случай щял да бъде разкарван по съдилищата и "доен" докрай. Толкова много за "Деня на съдебните заседатели", бабо!

Така за първи път се "запознахме" с расовия проблем в САЩ, който според американските пропагандни медии не съществува в тази страна! Но той съществува, само в САЩ на настоящия етап има расова дискриминация на бял човек, колкото и странно да звучи, но е вярно! Белият човек ще бъде отхвърлен за работа в полза на чернокож, точно както гей или лесбийка ще бъдат отхвърлени за работа вместо човек с нормална сексуална ориентация! И не става дума за това, че при наемането на работа се вземат предвид професионалните умения и опит, а за това, че отказът да се наеме чернокож човек или представител на сексуалните малцинства автоматично означава съдебен процес, обвинения в дискриминация на расова или сексуална основа, а това може да доведе до загуба на много милиони долари в полза на "обидения" и колкото по-големи ще бъдат паричните загуби, толкова по-богата ще бъде "сгрешилата" компания! И никой не се интересува от професионалното ниво на кандидата за работа. В този случай в САЩ е налице пълно пристрастие, и то дори дотолкова, че може да се сравни с някои от съветските времена с единствената разлика, че МАЛКОТО хора са убити на тази почва, въпреки че това се случва доста често, но за това малко по-късно! [http://....](#)

В моя личен опит има един факт на пълно изкривяване на съзнанието за поведението на хората. Няколко месеца след началото на престоя ни в САЩ, когато вече бях успял да обърна ситуацията, възникнала при пристигането ми в тази страна, веднъж със Светлана застанахме на опашка за пица. Това се случи в самия център на Сан Франциско, на световноизвестната *улица Паул* (Paula street), по която все още се движат трамваи от началото на XX век, които са много популярни сред туристите и кинодейците. Почти във всеки филм, заснет в Сан Франциско - а такива има много - се появява този *трамвай*. Тази пицария е била (а може би все още е) много близо до централния площад на Сан Франциско, който се нарича *площад Юниън*, съвсем близо до обръщането на прочутия кабинков лифт. Наредихме се на опашка за пица, която беше изпечена точно пред очите ни. Ако желаете, можете да си поръчате една или друга пица със себе си, да си купите едно или две парчета пица, както се казва, "горещи от пресата" и да ги изядете веднага.

И така, стоим на опашката, Светлана е пред мен, а на рамото ѝ виси дамска чанта и ето... виждам как нечия черна ръка доста ловко посяга към чантата ѝ и започва да вади пари. Светлана имаше около две хиляди долара в чантата си и когато видях, че някой вади тези пари, веднага хванах крадеца за ръката. Крадецът се оказа негърка, която веднага хвърли парите на пода и избяга. Вдигнах парите, подадох ги на Светлана и я попитах дали това са всички пари. Оказа се, че крадлата не е хвърлила всичко, все още имаше няколкостотин

долара в ръката си. Веднага я погнах, бързо я настигнах и я хванах за ръката. И тогава се случи нещо, което никога не съм очаквал. Крадлата, която хванах, започна да крещи, че съм расист, че и тя може да има банкноти от сто долара, и започна да вика полиция, а наоколо се събра тълпа. По онова време английският ми все още много силно "куцаше", и на двата "крака", и щеше да ми е трудно да обясня всичко достатъчно ясно, в случай че се появи полиция. А също така осъзнах, че не мога да докажа, че тя е откраднала парите, и проклинайки се, се върнах при Светлана, която ме чакаше. Още няколко думи за чернокожите американци. Трябваше да разговарям с няколко представители на тази раса, които работеха съвестно. Между другото, много приятни хора и ето какво споделиха с мен! Оказва се, че те са смятани за предатели от "своите" по една проста причина - работят! Фактът, че работят, според тях означава предателство на расовите интереси, техните "братя" смятат, че като ходят на работа, са се "продали" на белите! Не е ли това извратена логика! И това не е единственият подобен пример дори от моя собствен опит, но всичко е от време навреме! Междувременно се връщам на мястото, където оставих разказа си.....

Така че със Светлана се разхождахме предимно в централната, така наречена бизнес част на Сан Франциско, по търговската алея на града, където имаше много магазини, художествени галерии, музеи, ресторанти и различни атракции. Разбира се, в началото на престоя ни бяхме по-скоро като наблюдатели, но въпреки това си спомням как за първи път опитахме варени раци. По крайбрежието имаше няколко места, където се продаваха варени раци направо на улицата. Преди това бях ял консервирани раци, но само няколко пъти в живота си и то по малко, защото месото от раци се продаваше в консервни кутии, също като рибата, и в такава кутия имаше не повече от двеста и петдесет грама консервирано месо от раци, а тези консерви се отваряха най-често на големи празници, а те бяха голям дефицит в съветско време. Така че може да се каже, че ядох раци почти условно, просто усещах вкуса на рачешкото месо по устните си. Много обичах рачешки пръчици, имитация на рачешко месо, приготвена от риба, най-вече треска, но дори за тази имитация трябваше да стоя на дълги опашки, ако имах късмет да попадна на неочаквана разпродажба.

И ето ни тук... намираме се на брега на търговското пристанище на Сан Франциско и продават варени раци направо на улицата! Те се приготвят пред очите ви, избирате си рак, черупката му се счупва на няколко места, вземате още горещо разтопено масло, сядате на масичка точно на тротоара и с помощта на специални щипци започвате да "извличате" още горещото рачешко месо изпод рачешката броня и, потапяйки нежното месо в маслото, го изпращате в устата си... и е много вкусно. След като сварените раци изстинат ... вкусът им е съвсем различен и не може да се сравни с вкуса на горещото рачешко месо. Така че, когато за първи път опитахме горещи раци, бяхме изненадани от вкуса на раците, който няма нищо общо с вкуса на раците от консерва. Но не само

раците ни изненадаха с вкуса си. В днешно време в руските магазини можете да си купите екзотични плодове и зарзавати, но тогава, освен банани и портокали, в магазините нямаше нищо, а тези плодове бяха в голям недостиг. Веднъж леля ми от страната на майка ми донесе като подарък плод манго и ние не разбрахме какво е това. В магазините за хранителни стоки в Сан Франциско можеха да се намерят плодове и плодчета от цял свят, а ние няхаме никаква представа какви са те. Отначало не можехме да си позволим много, но въпреки това понякога, за "разузнаване", купувахме един или друг плод или плодче, а след това провеждахме "изследователски експеримент" върху себе си [http://....](#)

Малко се увлякох от "гурме" преживяването ни, но е време да се върна към реалната ситуация в края на януари 1992 г., която беше далеч от целта да се размишлява върху такива "високи" теми. Единственото, което бих искал да добавя, е, че горещите раци в Сан Франциско са много евтини, моряците идват всеки ден с нов улов на раци и изобщо рациите никога не са били дефицитни в Америка, както в Съветския съюз, така че ние, въпреки финансовите си ограничения, можехме да си ги позволим [http://news.bg](#)

С всеки изминал ден усещахме все по-голямо раздразнение от страна на Марша, а и не само. Със Светлана се опитвахме да оставаме в къщата им колкото се може по-малко. А когато идвахме вечер, се опитвахме да се вмъкнем в "собствената" си стая възможно най-бързо и да не излизаме оттам без никаква нужда. През повечето време преди лягане се занимавахме с гледане на филми. Джордж нямаше кабелна телевизия в къщата, затова ни даде малък преносим телевизор с вграден видеорекордер, а ние наемахме различни филми и ги гледахме вечер. Какво богатство от филми, от които да избираме! В СССР периодично си купувах видеокасети с филми за научна фантастика, мистика, история. Но тези, които все още помнят онези времена, знаят с какво качество бяха тези записи, а освен това преводът на текста много често се желаше по-добър. Разбира се, докато не знаеш езика, всеки превод ти се струва достоен, но когато по-късно започнах да разбирам английски, разбрах колко неточен и лош е бил преводът на филмите, колко цветове, емоции и смисъл е губила публиката с такъв превод на човек с клечка за дрехи на носа! В магазина за видеозаписи под наем имахме широка гама от филми за всеки вкус, с отлично качество, и ние избирахме фантастични, мистични и просто филми, които ни харесваха по картинки, и гледахме, гледахме, гледахме. Но, имаше един "малък" проблем - аз не разбирах английски, а те всички бяха на английски и отначало не можех да разбера почти нищо от звуците, идващи от телевизионния екран.

Но аз наистина исках да разбера какво се случва на екрана! Силното желание да разбера същността на това, което се случва на екрана, и внимателното наблюдение на случващото се постепенно свършиха своята работа. Много от действията на екрана бяха разбираеми, много от обектите бяха познати и затова, когато чуеш многократно името на този или онзи обект или действие на чужд език, мозъкът ти започва да създава смислови връзки с имената на тези обекти и действия на родния ти език, а след известно време се

появява паралелна система и ти изведнъж за себе си... започваш да разбираш чуждия език и с всеки изминал ден все повече и повече! [http://....](#)

В такова състояние на отлагане преминава целият януари 1992 г. Разбира се, имаше и радостни моменти, свързани най-вече с възхищението от красотата на природата около Сан Франциско. На първо място, и двамата със Светлана бяхме потресени от величието на океана! Нито Светлана, нито аз бяхме виждали океан преди това, а ... океанът е нещо невероятно! Стоиш на брега или над някоя скала, а долу вълните с огромна сила се удрят в скалите и безброй пръски летят във всички посоки. Усещаш дъха на океана с всяка клетка на душата си. Океанът е особено красив при изгрев или залез слънце. Някак си не успях да видя изгрева на слънцето откъм океана, и то дори не защото наистина не обичам да ставам много рано сутрин. Когато е необходимо, мога да стана по всяко време на нощта без никакъв проблем, независимо дори от това колко късно съм си легнал. Става дума за това, че изгревът може да се види само на източното крайбрежие, което се мие от Атлантическия океан! Но неведнъж ми се е налагало да гледам как нашето светило "потъва" в Тихия океан. Чудесно място за наблюдение на залеза е носът, който се намира северно от "Златния мост".

Този нос се издава в океана и е обграден от скали. На него има платформа за наблюдение, на която се чувствате сякаш сте в средата на океана. В залязващите лъчи на слънцето пръските на вълните, които се разбиват в гранитните скали, блестят като скъпоценни камъни с всички цветове на дъгата, а самата дъга блести над всичко това. Красотата на този спектакъл е хипнотизираща, губиш представа за времето - само шумът на вълните, които се разбиват отново и отново в непристъпните скали, и забравяш за съществуването на цивилизацията и се чувстваш едно цяло с първичната природа! Слънцето бавно, но сигурно потъва в океана, слънчевият диск става все по-лилав, създавайки пълното впечатление, че слънцето се охлажда, сякаш притъмнява, потъва в океана. Въздухът около него започва да трепти, което още повече засилва илюзията за потапянето на Слънцето във водите на океана, създавайки впечатлението, че водите на морето-океан започват да кипят около Слънцето и... се вижда само ръбът. Още няколко мига ... и Слънцето напълно изчезва в океана!!!! Това е уникален спектакъл и колкото и пъти да ми се налагаше да гледам как Слънцето залязва в океана, отново и отново се потапах в приказката на природата! [http://....](#)

Посещението ни в *парка Голдън Гейт* ни впечатли, особено Светлана. Създаден върху пясъчно тресавище, прекрасният парк съдържа флора (растения) от почти цял свят. Растения от Африка, Австралия, Азия, Северна и Южна Америка растат на едно място и трябва да изминете само стотина-два метра, за да стигнете от африканската джунгла до амазонските гори. Светлана хареса най-много японската градина. Растения с удивителни форми, шумяща наоколо вода, приказен пейзаж с водопади, мостове, причудливи реки и езера, в които плуват величествени разноцветни кои... И всичко това е потопено в

зеленина с приказни форми. Единственото нещо, на което не можахме да се насладим, беше гледката на японските вишни, все още трябваше да чакаме да започнат да цъфтят, за да ги видим, а японските вишни цъфтят през март, а ние бяхме още през януари 1992 г. и засега имаше пълна несигурност!http://....

Една неделя през януари бащата на Джордж, Хари Орбелиан, ни покани във вилата си. Със Светлана вече бяхме ходили в градската им къща, но това беше първият и последен път, когато той ни покани във вилата си в Сонома за почти петнадесетгодишния ни престой в САЩ. Със Светлана не съжаляваме за това, защото този човек не ни предизвика особени симпатии, а бъдещето напълно потвърди правотата на това. Тази вила или селска къща стои точно на Руската река, а недалеч от нея е имало руска *крепост (форт Рос)*. Когато стигнахме в Америка, се оказахме на руска земя, която незаконно стана територия на Съединените щати, но това е друга история. Напуснахме СССР и се озовахме на... руска земя, която беше заграбена от Съединените щати. Странни обрати на съдбата, нали!? И ето ни тук, заедно със Светлана, на руска земя, а около нас е един напълно чужд свят, който тепърва ще опознаваме. Всички се усмихват един на друг, ако срещнеш очите на някого, почти винаги ще ти каже "Здравей", но някак си тези усмивки не ме развеселиха, макар че беше приятно да виждаш усмихнати лица, но това не ме накара да се почувствам по-добре, а проблемите не изчезнаха. Никога не съм бил песимист, но всичко това не ме направи щастлив!http://....

една неделя през втората половина на януари 1992 г. бяхме на гости във вилата на главата на семейство Орбелиан. Той се оказа гостоприемен домакин, показва ни вилата си и ни разказа за съдбата си, която наистина е била изпълнена със събития. Майка му се оказала пламенна болшевичка и взела дейно участие в "установяването" на съветската власт в Армения. Братът на майка му навремето бил началник на ЧК и името му се използвало за сплашване на малки деца. Накратко, родителите му са най-пряко замесени в кървавия ужас, обхващал просторите на Руската империя. След революцията те формирали нов "елит", семейството им живеело в бившия дворец на Нобел, имали прислуга и всички атрибути на барския живот, срещу който така активно се борели. Но един ден, когато родителите му са арестувани, а той и по-големият му брат са лишени от живота, с който са свикнали от детството си в двореца, и се оказват на улицата, всички приятели и почти всички роднини се отвърщат не само от родителите, но и от децата им. Наистина изпитанието не е лесно, особено за децата. Оказва се, че в този конкретен случай палачите приживе са успели да изпитат на собствената си кожа това, което са сторили на много други хора, които са убили, ограбили, злоупотребили с най-ценните неща, а бумерангът на съдбата им е върнал всичко. Единствената разлика е, че са отнели чужд дворец, точно както са го отнели от законните му собственици!

Разбира се, децата не са виновни за това, което са направили родителите им, но нима родителите им не са изхвърлили от собствените си къщи и дворци децата, които също са живели в тях и са се родили в тях, и много често тези

деца са били разстрелвани заедно с родителите си или са умирали в сибирските концентрационни лагери или в изгнание. Но, така или иначе, за разлика от повечето деца на унищожения от болшевиките елит, братята Орбелианови успяха да преживеят краха на своя живот, започнал толкова прекрасно, и за тяхна чест този крах не ги сломи. И двамата са постигнали много в живота си. По-големият - благодарение на таланта си, а по-малкият - благодарение на хватката си. А хватката на по-младия Орбелиан се оказа най-желязнатаhttps://....

По време на войната е преводач и, намирайки се в щаба на генерал Власов, попада в плен. След края на войната се озовава в американската окупационна зона и... ето че вече е в Ню Йорк, където се запознава с бъдещата си съпруга, която е отведена от германците в Германия от Харков като младо момиче, завършило медицински институт през 1942 г. След известно време в Германия тя попада в концентрационен лагер, който също се оказва в американската окупационна зона, а след войната просто се страхува да се върне в родината си, за да не попадне и там в концентрационен лагер. И за това е имало достатъчно причини, а не защото е имала някаква вина пред родината.

След като пристигат в Америка, те свързват съдбите си и преминават през много трудности заедно. Но благодарение на хватката на Хари Орбелиан и готовността му да направи всичко, те успяват да пробият в света. Самият Хари, след като се преместили в Сан Франциско, започнал работа като пазач в GAMS - известен по онова време магазин за богаташи - и много бързо изминал целия път до управител на магазинhttps://....

За да добиете представа за неговата проникателност, е достатъчно да цитирате собствената му история за това как е купил първата си къща. Няма пари за първоначална вноска за къщата. Дал празния си чек за две хиляди долара, което по онова време било доста солидна сума. За сравнение, заплатата на много хора е била петдесет долара на седмица и това се е смятало за много добра заплата. И така, той купил къщата заедно с обзавеждането. В същото време намерил купувач за мебелите за две хиляди долара и в деня, в който получил ключовете от бившия собственик на къщата, мебелите се преместили при друг собственик и той имал две хиляди долара в брой, които веднага внесъл в банковата си сметка, а когато собственият му чек бил осребрен, всичко било ясно. По принцип той си купил къща с къщата, която купил, като се възползвал от факта, че осребряването на чека му ще отнеме два-три дни, а парите, внесени в сметката, ще бъдат на разположение веднага след внасянето им. В тази ситуация той поемаше известен риск, ако продавачът, който получи чека му, отиде направо в банката си и представи този чек за плащане веднага. Но огромното мнозинство от американците не правят това. Те носят всички чекове, които получават, в банката си, а банката им гарантира, че парите се превеждат по сметката им от други банки в съответствие с отбелязаните върху чековете суми.

Собственикът на вилата с гордост ни разказа за своята операция "Y", както и за великите личности, които са посещавали вилата му, включително Михаил

Горбачов, когато е бил генерален секретар на ЦК на КПСС и президент на СССР. Накратко, нито Светлана, нито аз бяхме особено въодушевени от него, а освен това нито аз, нито Светлана пиехме алкохол и по този начин не "подкрепяхме" собственика на вилата. По тези или други причини той никога повече не ни покани във вилата си, за което не съжаляваме, въпреки че самата вила се намира на красиво място: [http://....](#)

И между всички тези удовлетворяващи и не толкова удовлетворяващи душата събития "общото" положение си оставаше все същото. Пациентите, които преглеждах в кабинета на г-н Харисън, получаваха заплащане чрез застрахователните си компании (както споменах по-рано), а парите можеха да се очакват едва след месец. Вие работите днес, а плащането за извършената работа идва месец по-късно, въпреки че парите се изтегляха след всеки сеанс. Ако не бяха двамата пациенти, които плащаха за всеки сеанс в брой, ситуацията щеше да е много критична. Но въпреки че пациентите, които плащаха в брой, не се появяваха в кабинета ми всеки ден, това все пак ни позволи да останем на повърхността и да не свалям честта си пред никого.

През това не толкова весело време се случват любопитни неща. Един ден в началото на февруари 1992 г. седяхме на терасата на къщата на Джордж и от дума на дума разговорът се насочи към въпроси за това как съм се сдобил с "невероятните" си способности. И най-важното - в какво се проявяваха те! И аз започнах да разказвам за това, че дълго време дори не съм си помислял, че това, което ми се случва, е нещо необичайно, и че дори не съм свързвал много явления със себе си, смятайки, че това е просто късмет. Но когато фактите на "късмета" станаха много на брой, волно-неволно се замислих за тяхната случайност, особено когато разбрах, че "по някаква причина" всички останали нямат такава "случайност". Някак си стана така, че разказах за случаи, когато различни чудеса с времето са се случвали по мое желание, дори на ниво подсъзнание. Когато мъглата се разсейваше само за кратко време, за да мога да летя, където трябва, когато спираше или започваше да вали същите причини.

И по време на тази история Джордж изведнъж казва, че би било хубаво, ако аз, в този случай, на нивото на съзнанието, направя поне малко дъжд в Калифорния и по-специално в Сан Франциско. Оказа се, че в Калифорния от ШЕСТ години има суша, почти не вали, и че този щат е принуден да купува вода от други щати, за да избегне паника сред населението, и че поради това в Калифорния има значителни ограничения в потреблението на вода, и че таксите за вода са станали необичайни, и че много хора е трябвало да спрат да поливат градините си, защото не са могли да плащат сметките си за вода, а тези, които не са имали проблеми с парите, все пак са били ограничени в количеството вода, което са могли да използват на ден. И така, след като ми беше толкова лесно да контролирам времето на подсъзнателно ниво, защо да не се опитам съзнателно да предизвикам дъжд и да напоя земята, която беше пресъхнала от шест години, с небесната влага. Беше казано полу на шега и не мисля, че Джордж наистина вярваше в това, което казвах, но казаното си беше казано и аз

трябваше да реагирам подобаващо.

По онова време все още се стремях да докажа на всеки скептик, че "не съм камила", с надеждата, че тогава той ще се "събуди" и ще види пътя към истината! И още нещо - за мен винаги беше обидно, когато някой се съмняваше, че казвам истината. Когато знаеш, че не лъжеш, а казваш истината, а някой те смята или за луд, или за фантазьор, но най-лошото - за лъжец, в теб се надига вълна от възмущение и желание да докажеш истината. Но колкото и пъти да го правех, нищо не се променяше, въпреки че доказвах всичко. Младостта си е младост, само че с годините започваш да осъзнаваш, че не е нужно да доказваш нищо на никого, а просто да си вършиш работата и това ще е най-доброто доказателство. В края на краищата аз правя и съм правил нещо не за одобрението на някого, а защото сърцето, умът и разбирането ми са ми подсказали. Във въпроса на Джордж имаше и надежда, и съмнение, а и аз смятах, че е необходимо да докажа правотата си, и така... веднага пристъпих към действие. И само след няколко минути облаците се спуснаха и заваля дъжд.

По време на това действие вече ясно осъзнавах, че като "изстисквам" водата от въздушните маси на едно място, ще създам проблем на друго. Решавайки проблема със сушата на едно място, по този начин ще създам суша на друго място, а това не е решение на проблема. Точно по този начин действат съвременните учени, които пръскат различни катализатори на образуването на капки над въздушните потоци, за да предизвикат изхвърляне на влага на желаното място, а обезводнените въздушни потоци продължават да се движат "празни" - те нямат какво да изхвърлят над други територии. Смятах и смятам този подход за неприемлив и затова, за да реша проблема със засушаването, приложих коренно различни методи. Първо, реших да не позволявам на валежите да падат над океана, а да "донеса" влагата на континента и тя да напоява изсъхналата земя. Второ, опитах се да започна синтеза на вода от първична материя или, както го наричат съвременните учени, от тъмна материя.

Вероятно и двата метода са сработили, защото дъждът е дошъл веднага, а за да могат въздушните маси със складирана над океана влага да я освободят над сушата, е било необходимо време, за да могат тези въздушни маси да пренесат влагата на сушата. И тъй като дъждът започна почти веднага и не беше придружен от ураганни ветрове, всичко говореше, че "просто" съм предизвикал сливането на водата над щата Калифорния. В края на краищата, дори на ураганите и суперураганите, движещи се със скорост над двеста километра в час, им е необходимо време, за да преминат през хиляди километри вода и да изхвърлят жителния си товар над сушата. Когато няколко минути след моето действие започна да вали дъжд, Джордж полушеговито отбеляза: "Това ли е най-доброто, което можеш да направиш!?" Към него се присъедини и Светлана, а аз, малко възмутен от тях за това, добавих топлина. В резултат на това започна да вали доста силно, от небето започнаха да падат едри капки, все повече и повече, а след това... водата се изсипа от небето като хубав дъжд. След това закачките спряха, но не трябваше

да реагирам на закачките на Джордж и Светлана. В края на краищата работех, за да сложа край на сушата в цяла Калифорния и това... проработи! Дъжд валеше НАВСЯКЪДЕ, не само в Сан Франциско, но тъй като се поддадох на закачките и увеличих дъжда в Сан Франциско, увеличеният дъжд "сработи" навсякъде и там, където имаше силен дъжд, той се превърна в проливен дъжд, а там, където имаше проливен дъжд, имаше малко "наводнение"! В резултат на това в южната част на Калифорния, например в Лос Анджелис, много къщи бяха повредени, защото от толкова много влага земята се разтвори и много къщи, разположени по склоновете на хълмовете, просто започнаха да се свличат от местата си с всички произтичащи от това последствия!http://....

Оттогава, докато не напуснах САЩ, Калифорния, а и не само Калифорния, вече нямаше проблеми с водата, щатските власти никога не купуваха вода от страни (което е милиарди долари), резервоарите винаги бяха пълни с вода, валеше не само през зимния период, както беше винаги, преди да дойдем в САЩ, а през цялата година, което веднага се отрази на природата, всичко беше зелено не само през дъждовния сезон, а почти през цялата година! Ограниченията за потребление на вода бяха отменени и т.н.

Някой може да каже, че всичко това в най-добрия случай е съвпадение, но откакто напуснах САЩ, Калифорния (и не само) отново е в суша, която всяка година обхваща все повече райони. Но, разбира се, това също е "съвпадение"!!! Във връзка с тази ситуация един анекдот моли да бъде поставен в рубриката "перо", макар че в случая ролята на перо играе клавиатурата на компютъра. Един мъж идва при психиатъра и му казва, че като бил пиан, паднал от балкона си, който е на деветия етаж, и ... дори не си счупил нищо! Лекарят го изслушал внимателно и казал, че това е обикновен инцидент. След известно време същият човек идва при него и казва, че отново, пиан като обуцар, е паднал от балкона си и отново не е счупил нищо! На което психиатърът отново отговаря: "Това също беше инцидент!" След известно време същият човек се появява в кабинета на същия лекар и казва, че след като се е "напил до козирката", е полетял от балкона си на деветия етаж и... отново не е счупил нищо! На това психиатърът казва: "Това, драги ми приятелю, е модел!"

Това, което ми се наложи да правя и което продължавам да правя, много често е отвъд разбирането на повечето хора, но се случват истински неща, които всеки може да "почувства", независимо дали разбира как се е случило това. Но, ако се вгледаме в същността на явленията, преобладаващата част от хората не разбират дори принципа, на който работи същият този телевизор, но въпреки това не отричат съществуването му. И това може да се каже за почти всичко! А ако се "разровим" по-дълбоко, ще се окаже, че тези, които казват, че разбират принципа на действие на същия този телевизор, всъщност знаят само малко повече от тези, които не знаят, знаят само на чисто практическо ниво, получено в резултат на проби и грешки, а не в резултат на разбиране на същността на протичащите там процеси. И най-странното е, че тази ситуация устройва почти всички! В случая с моите действия на много хора не им стига

САМО ЕДНО: че аз - едно човешко същество - със силата на мисълта си и въз основа на знанията си правя нещо, което е извън възможностите на цялата технологична цивилизация и никога няма да бъде извън нейните възможности! Но това, което правя, е повече от реално и, най-важното, носи РЕАЛНА полза на всеки сега, без никакви условия и изисквания, а не след смъртта, както обещават повечето световни религии! <http://...>

Колко много социалните паразити са деформирали съзнанието на хората със своята система. С цялата си пропаганда социалните паразити са довели хората до робско състояние на съзнанието, според което човекът е слаб и жалък както пред природата, така и пред властимащите, които управляват с благословията на боговете, и затова тяхната власт е извън критиката на божии роби, а следователно и те. Но всички "богове" на своите роби обещават благоденствие САМО след СМЪРТТА!!! С други думи, много удобна позиция, ако има Богове, те "помагат" на хората само след смъртта им, когато вече нямат нужда от нищо! След смъртта човек се намира в съвсем други условия, или по-скоро неговата същност, и се възплъщава отново в ново физическо тяло и не помни нищо за предишните си животи. И точно това използват социалните паразити, създавайки религии, според които човек уж плаща в живота си за извършени от него истински или измислени грехове, а ако няма такива, Господ Бог изпраща на човека изпитания, за да провери силата на вярата му в него. А потвърждение за истинността на този човек получава ЕДИНСТВЕНО след смъртта! Оказва се, че това е един порочен кръг, за да се убеди в истинността на религиите, човек трябва да умре, а след като умре, човек се връща в ново физическо тяло, без да помни нищо за случилото се в предишния живот(и)! Не е ли вярно, психологически съвършено създадено социално оръжие, оръжие за измама на човека, отчитащо всички негови слабости.

На човек се дава "морков" пред носа му, който той никога няма да може да изяде! Но той много иска да изяде този морков и... един човек посяга към този морков и не може да го изяде, но много иска! И човекът не разбира, че този "морков" е измама, създадена само за това човекът НИКОГА да не може да тръгне по онзи път, по който ще може да достигне нивото на сътворението и да реши проблемите си и да определи съдбата си сам, без помощта на "боговете". И най-важното - да понесе бремето на отговорността върху собствените си плещи, а не да прехвърля тази отговорност върху илюзорните плещи на "Боговете", които от много поколения не са показали своите възможности и не са изпълнили обещанията, които социалните паразити дават от тяхно име.

Именно поради тези и редица други причини, за които ще пиша по-късно, това, което съм направил - човек, а не "Бог" - се премълчава, въпреки че управляващите отлично знаят какво и кога съм направил! В края на краищата, ако робите на "Бога" разберат за това и разберат кой и защо им е промил мозъците, кой Е този, който наистина е, те ще престанат да бъдат роби и ще хвърлят истинските вериги, а не абстрактните, и тогава "избраните" ще трябва

да се разделят със своята избраност, която никога не е съществувала!!! Ето че отново започнах да философствам, но трябва да се върна към разказа. Просто първите месеци в Америка не бяха много "весели" и връщането към това време неволно ме настрои на философско настроение [http://....](#)

Целият януари и почти половината от февруари преминаха в напрежение, а ситуацията остана същата. Донесох със себе си в Америка ръкописа на първата си книга, който все още не беше завършен; вече бях направил няколко илюстрации към ръкописа и един ден, по предложение на Джордж, всички отидохме в офиса на компания за цифрови технологии. Служител на фирмата ми обясни, че може да дигитализира илюстрациите ми за печат, дори сканира една от илюстрациите ми и ми показва резултата. Рисунката с молив на екрана на компютъра лично на мен не ми изглеждаше много привлекателна, въпреки че самата рисунка беше доста приемлива от моя гледна точка.

Веднага след сканирането на екрана се вижда разпръскване на графит по цялото поле на рисунката и то не украсява, а създава впечатление за мръсна рисунка. Не ми хареса цифровото изображение на моята рисунка. Когато изразих мнението си за това пред служителя на компанията, той ме увери, че при необходимост рисунката може да бъде почистена и дори ми показва как да го направя. Резултатите от такова почистване не ми харесаха, но въпреки това чрез Джордж го попитах колко ще струва сканирането и почистването на около двадесет чертежа, които вече имах готови. Той бързо изчисли броя на часовете и т.н. и ми каза, че работата ще струва поне пет хиляди долара. По това време нямах пари не само за това, но и за наемането на апартамента ни, но получих пълна представа за възможностите на дигиталните технологии при работа с рисунки с молив и колко може да струва това, и за себе си заключих, че вместо да се хвърлят пари, е по-добре да се купи компютър и съответното оборудване и да се овладее всичко това. Но всичко това бяха само перспективи за бъдещето, а докато беше в джобовете ми, "ходех по вятъра", а това не ми харесваше много...

Един ден в средата на февруари, по време на една от принудителните ни разходки със Светлана, обсъдихме настоящата ситуация и дори обмислихме възможността да се върнем в СССР без нищо. Но аз никога не загубих и след като обсъдихме ситуацията, решихме, че не е в нашия характер да вдигаме ръце нагоре и трябва да продължим започнатото, без да разчитаме на никого, освен на себе си. Имаме се един друг и заедно можем да преминем през всички трудности. Казано е, направено е! Тъй като английският ми не беше достатъчно добър, или по-скоро все още не съществуваше, помолих Джордж да намери места, където се събират хора, които се интересуват от такива неща, ако има такива места в Сан Франциско. Той каза, че в Сан Франциско има всичко, особено на такива теми, и започна да звъни на различни организации и институции с предложението да организира мои изказвания пред заинтересовани хора.

Имаше няколко такива места и хората дори се радваха, че имат тази

възможност. В Щатите се провеждаха семинари и срещи с няколко от екстрасенсите и това беше подходящ момент да говоря с тях, а те веднага информираха Джордж за това. Бях много доволен от този развой на събитията и в уречения час отидохме на срещата. Поради това, че не владеех английски, помолих Джордж да преведе речта ми на английски език и макар че неговото разбиране беше по-добро, то беше много по-добро, отколкото да се опитам да кажа нещо сам, а освен това той вече беше преминал през мозъчната ми трансформация и беше жив свидетел на думите ми. Организаторката на семинара - жена, чиято фамилия и име не си спомням - обяви моето име и ние с Джордж се появихме заедно за първи път пред американска публика. В залата имаше няколко десетки души и аз започнах презентацията си, като периодически спирах, за да дам възможност на Джордж да преведе казаното от мен.

Говорих за реорганизацията на мозъка и за възможностите, които тя дава на човека. Джордж коментира казаното от мен със собствен пример, като ми разказа как и какво се е случило с него по време на моята реорганизация и след това. Говорих за възможностите за лечение и за много, много други неща. Джордж покани на тази среща и своя приятел сърфист Джон Макменес, който по това време беше директор на новините на CNN в Сан Франциско и района на залива и който беше много заинтересован от това, което казах. Тази среща не мина без нещастен случай. След мен трябваше да дойде един американски лечител и когато започнах да говоря за това как възстановявам мозъка си и за резултатите от лечението ми, един от присъстващите скочи и започна да се възмущава, че е дошъл тук да чуе него, а не мен! Организаторът на срещата дори трябваше да направи изявление, че аз съм също толкова поканен, колкото и другият оратор, и по този начин да сложи край на въпроса.

Очевидно фенът на другия говорител е бил възмутен от това, че моето изпълнение е предизвикало голям интерес към казаното от мен, и след изпълнението ми неговият идол не е имал какво да прави. И реакцията наистина беше потресаваща. Много хора не само изслушаха речта ми с голям интерес, но и изявиха желание да се подложат на моето лечение. Голям плюс беше фактът, че Джордж е американец по рождение и че ми разказа как съм излекувал майка му от неизлечима болест. Имаше един млад британец на име *Стив*, който беше много чувствителен към моето влияние и след няколко сеанса на работата ми с него беше поразен и започна да споделя преживяванията си с други хора и мълвата се разпространи <http://...>

Разбира се, това не се случи за една нощ, но с леката ръка на този човек нещата се развиха. Неговата общителна личност изигра важна роля за това хората да разберат за моето присъствие и моите възможности. В края на краищата повечето американци не обичат да говорят за проблемите си, особено за здравословните. За тях подобни въпроси са табу. Психологията на американците ни се струваше много странна. Те не се притесняват да разказват за интимните си дела дори на непознати, като често навлизат в такива подробности, че ние със Светлана бяхме изненадани от такава "прямота" и

откритост, но когато ставаше въпрос за професионални дела и здраве, почти винаги имаше един отговор на тези въпроси, че всичко е наред. И не защото всичко е наистина прекрасно, и не защото не искаха да се тревожат и да натоварват другите с проблемите си, а защото здравословните им проблеми, станали публично достояние, можеха да застрашат благополучието им, кариерното им развитие и т.н. А за тях загубата на работата означаваше загуба на стандарта на живот и това би било краят на всичко!

Така че Стив, британец, може би защото беше от Англия и думите му не можеха да го наранят, ми помогна да придвижва нещата с неговата общителност. При мен започнаха да идват за помощ коренни американци, а не рускоговорящи емигранти от СССР, огромното мнозинство от които бяха евреи, които искаха да се върнат в "историческата си родина", но "странно" се озоваха в САЩ! Обкръжението на Вера Ивановна беше точно такова, а аз вече имах възможност да се убедя в техния "подход" на собствения си опит. Така че почти от самото начало на престоя ми в САЩ няхах никакво желание да имам каквито и да било отношения с бивши жители на Съветския съюз. Поне никой от тях никога не изпълни това, което беше обещал или трябваше да направи.

Както и да е, ледът беше разчупен! И това беше голямо облекчение за мен. По това време получих първия си чек от офиса на г-н Харисън. За пръв път държах чек, издаден на мое име, и бях много доволен от това, но сумата, отбелязана на чека, ме изненада доста. Водех регистър на посещенията на пациентите си и знаех колко плащат на сеанс, така че сумата върху чека ме изненада. Господин Харисън сигурно е решил да плати всички разходи на кабинета си от тези пари, тъй като самият той почти нямаше посетители, поне от това, което видях със собствените си очи, и всички разходи на кабинета му "капят" всеки ден. Заплатата на секретарката, наемът на офиса, електричеството, телефоните и т.н. И след всичко това той удържаше 25% от остатъка в своя полза!

Доста любопитна математика, но за мен това не беше мистерията зад печатите, която г-н Харисън се надяваше да бъде. Разбира се, бях доволен, че най-накрая получих чека си след почти едномесечно забавяне, но не бях доволен от "бизнес подхода" на г-н Харисън. За което при първа възможност го уведомих лично, чрез Джордж, разбира се. Той плащаше по 1500 долара месечно за целия си офис, а аз използвах само най-малката стая от офиса му за два-три часа на ден дни в седмицата и въпреки това му предложих да му плащам по 2500 долара всеки месец за офисните си услуги, на което той отказа. Продължи да настоява на своите условия, които за мен бяха абсурдни, за което го уведомих. Но за известно време все пак трябваше да се примиря с това положение, тъй като няхах къде да приемам пациенти, а в дома на Джордж и без пациенти ни търпяха трудно, което ние със Светлана усещахме доста силно, въпреки че външно всичко изглеждаше прилично. И така, накрая държа в ръцете си първия си чек и... изглежда, че имаше изход!

Но за съжаление се оказа, че приключенията все още не са приключили.

Господин Харисън ме уведоми, че няма да е възможно да внесе пари в банката до следващия ден, когато средствата ще станат достъпни за плащане. На следващия ден всички отидохме в моята банка (Bank of America) и с помощта на Джордж попълних съответните формуляри и внесох този чек в сметката си. Дадох ми разписка за внасянето на парите в сметката ми, в която се казваше, че... 90 % от средствата ще станат достъпни за използване едва след ДВЕ седмици!

Не очаквах това и много ме изненада, но имаше такива правила за новите клиенти на банката и никой не ме уведоми, че мога да изтегля цялата сума, ако дойда с този чек в банката, чието име беше написано на чека. Но дори и в този случай банковият служител трябва да се обади на човека, който е написал чека, и да получи от него потвърждение за кого е написан чекът и за каква сума, без такова потвърждение никой нямаше да ми даде парите, въпреки че чекът беше написан на мое име и имах паспорт, потвърждаващ самоличността ми. Всички тези предпазни мерки са били и са вземани от банковите служители по една проста причина - има много фалшиви чекове, за които собствениците на чекови книжки не знаят нищо. И ако клиентът на банката докаже, че не е писал чека, а подписът му е фалшифициран, банката ще трябва да възстанови цялата сума, която е била открадната от клиента с измама!ттр://....

Разбира се, разбрах всичко това малко по-късно, но тогава всичко беше ново и странно за мен. И освен това, след като вече бях дал чека на банковия служител и той беше обработен по банковата процедура, така или иначе беше невъзможно да променя нещо. Така че трябваше да чакам още две седмици, докато успея да използвам парите. Изобщо ние, бившите жители на Съветския съюз, бяхме напълно незапознати и неразбираеми с всички банкови въпроси. Трябваше да научим всичко в движение. Спомням си, че около две седмици след като пристигнахме в Съединените щати, Джордж ми предложи да си отворя банкова сметка. Отидохме с него в банковия клон, който беше най-близо до дома му. Всичко това беше много необичайно и непознато за мен.

Банковият клон, в който открих сметката си за първи път в живота си, се намираше (и може би все още се намира) на ъгъла на Ървинг Стрийт и 9-о авеню в Сан Франциско. Джордж попълни необходимите формуляри, направиха копие на паспорта ми, той вписа адреса си във формуляра и започнаха да ми обясняват правилата за ползване на сметката и чековата книжка. Разбира се, кимнах с глава с "интелигентен" вид, въпреки че не разбирах нищо от това, което ми казваха. След това попитах Джордж за тези правила в подробности и той ми обясни всичко на руски. В банковия клон ми дадох временна чекова книжка и ми казаха, че до две седмици ще получа чекови книжки с моето име и банкова карта, което и стана. Необходимостта от откриване на сметка в банката се налагаше поради факта, че американците почти не ползват пари в брой. Неведнъж съм виждал американци, които пишат чекове в магазините дори за няколко долара!

В Русия и сега чековете не се използват в банките. От една страна,

чековата система е много удобна: пишете чек за необходимата сума, правите копие на този чек и го прилагате към фактурата, която плащате, и всичко е ясно и разбираемо - къде, колко и кога сте платили парите, всичко е прозрачно. За вашата собствена отчетност това е най-добрият вариант. Плащате всичките си сметки по пощата, поставяте фактурата в плика, чека си за определената сума и това е всичко... не е необходимо да ходите никъде, да стоите на опашка и т.н. Наистина много удобно. Но, както при всяко нещо, монетата си има и обратна страна. Чрез него държавните институции получават възможност да контролират изцяло живота на човека, като изискват от своите граждани да докладват къде и как са похарчили парите си

Всяка чекова книжка съдържа двадесет чека с дизайн, който сами избирате от предлаганите варианти. Просто записвате в чека името на лицето или фирмата, сумата на плащането, полагате подписа си и това е всичко... готово! Вашата банка, след като получи чека ви, изтегля от сметката ви посочената от вас сума и я превежда по посочената сметка на лицето, представило чека ви за плащане. Всичко е просто, удобно и бързо, но просто не трябва да забравяте да следите колко пари има в сметката ви.

Ако пресметнете погрешно или забравите да въведете нещо в регистрите си, чекът, който сте написали, няма да бъде изплатен, дори и да ви липсват няколко долара до един милион долара. Освен ако, разбира се, банката не ви позволи да надвишите текущото си салдо с определена сума, но дори и тогава трябва доста бързо да изплатите дълга си към банката. Моята банка, Bank of America, не разполагаше с тази услуга, така че трябваше да сте много прецизни, когато пишете чекове. Според закона, ако напишете необезпечен чек, можете да отидете в затвора за дълго време, защото това е финансово престъпление. Това е начинът на действие. Разбира се, чековете се пишеха от мен на английски език и в началото винаги носех със себе си "чек лист" с правилното изписване на числата на английски език. Така че, когато трябваше да напиша чек, изваждах чековата си книжка и химикалката и ... започвах този "ритуал".....

В първите дни на март най-накрая получих възможност да използвам собствените си пари и първото нещо, което направих, първият чек, който написах, беше чек за наем на апартамент! Поради факта, че средствата не бяха чак толкова много, наехме от семейство Орбелян така нареченото студио, което е сравнимо по размер с познатата едностайна хрущовка. Единствената разлика беше, че кухнята на апартамента, който наехме, беше по-малка от тази на хрущовката. От кухненската печка до прозореца имаше около половин метър разстояние, така че останалото може да си го представите. Попитах Джордж колко ще струва апартаментът и той ми каза сумата. Веднага му написах чек за 750 долара и го помолих за още една услуга.

Всички заедно отидохме в мебелния магазин и аз купих диван, стъклена маса с шест стола, купихме също спално бельо и посуда за двама. Хладилникът беше с апартамента, както и леглото, което се прибираще в стената. Купихме малък телевизор, видеокасетофон и телефон. И помолих за доставка до дома

възможно най-скоро, което беше любезно направено. Джордж се свърза с телефонната компания и уреди свързването на телефоните и до вечерта на следващия ден се бяхме преместили в апартамента, взехме скромните си вещи и за първи път от много време насам успяхме да се отпуснем малко! Похарчих почти всички пари, които имах, но свободата си заслужаваше!

Малко по-късно разбрах, че съм платил максималната сума за апартамента, а същият апартамент се отдаваше под наем на американци за 650 долара на месец, точно със сто долара по-малко, отколкото бях платил. Това, разбира се, беше неприятно откритие за нас, но единственият плюс в тази ситуация беше, че Джордж не изискваше от мен да платя за първия и последния месец на пребиваване, както и определен депозит, както обикновено се прави в Америка при наемане на квартира. Така че на един минус имаше един плюс и този факт ми позволи да не се чувствам толкова разстроена от неприятното, меко казано, поведение на Джордж.

При него имаше едно странно нещо: всичко, което не беше свързано с пари, той беше готов да направи и го правеше от сърце, но щом нещо беше свързано с пари, се превръщаше в съвсем друг човек, който виждаше само собствената си изгода. И не беше само той, но за разлика от много други, ако не беше свързано с пари, винаги помагаше, което не можеше да се каже за всички останали. Когато се преместихме в собствения си апартамент, отново повдигнах въпроса пред господин Харисън относно предложението ми да плащам за услугите на кабинета му и той отново застана на своето място, така че се отказах от услугите му и реших да преглеждам пациентите си в собствения си апартамент. Светлана напълно одобри това мое предложение, макар че то се оказа сериозно изпитание за нея!http://.....

Глава 3: Трудов живот

И така, след като бяхме похарчили почти всички пари, които бяхме спечелили, за да наемем малък апартамент в самия център на Сан Франциско и да го обзаведем, двамата със Светлана се оказахме в ситуация на очакване - какво ще излезе от всичко това? И въпреки че бъдещето беше напълно непредсказуемо и неизвестно, двамата със Светлана дишахме свободно за първи път по време на престоя ни в САЩ.

Пребиваването в чужда къща беше много депресиращо за нас, още повече че мислите на домакинята ни по този въпрос бяха предимно открити за нас, въпреки че тя се опитваше да се държи много достойно. А фактът, че по това време не знаех английски, не променяше нищо. Просто много хора не разбират самата същност на телепатичното възприятие и затова могат да се изненадат, че без да знаеш езика, можеш да четеш мисли. Целият смисъл е, че мисълта е първична, а думите са вторични! Въпреки че мнозинството от хората са сигурни в обратното. И затова именно това мнозинство се оказва в ситуация да не разбира елементарни неща, ако същите тези неща се погледнат от други позиции. В края на краищата мисълта или образът, създадени от човешкия

мозък, едва след като бъдат напълно формулирани или създадени, едва тогава се превеждат в словесен код за възможността да се предаде желаното на другите.

С течение на времето всяка нация е развила свой собствен словесен код, свой набор от звуци, отразяващи мислите и образите, които възникват в главите на хората. Така че хората, говорещи различни езици, се различават **САМО** по своите **словесни кодове**, но **НЕ и по своите мисли и образи**! Ето защо, за да разберете какво мисли друг човек, е достатъчно да се настроите към неговите мисли и образи, така че, без да знаете езика, на който говори този човек, да можете да го разберете. Именно с този феномен е свързано едно явление. Феномен, при който хора от различни раси и националности в реалността са се сблъскали с извънземни от други звезди и винаги са се изненаждали, че извънземните им говорят на родния им език, без дори да си отварят устата!

Разбира се, тези, които са дошли от други звезди, не могат и не знаят **НИКАКЪВ ЗЕМЕН** ЕЗИК, най-малкото защото в огромното си мнозинство те общуват дори помежду си **ТЕЛЕПАТИЧНО**! И затова, когато се сблъскат с жителите на нашия Мидгард-Земя, те просто проектират своята мисъл-форма върху мозъка на земния човек, а човешкият мозък превежда тази мисъл-форма в обичайния за този човек словесен код! Това е всичко! Няма никакво невероятно и тайнствено чудо! Тези, които са пристигнали, не знаят земните езици, както и езиците на жителите на други обитаеми светове, а просто използват **ТЕЛЕПАТИЯТА**! Много хора са ми казвали, че току-що са си помислили за някакъв въпрос, а аз вече съм започнал да им отговарям на въпроси, които още не са били зададени устно. И нямаше никакво значение дали знам езика на човека, който задаваше въпроса или въпросите, или не. Ще се върна две или три седмици назад от събитията, които описвам, за да дам пример за това.

От време на време молах Джордж да дойде при мен, за да превежда думите ми на пациентите, особено ако това, което исках да кажа, надхвърляше обичайните фрази за това какво и къде чувства пациентът ми. Един ден в средата на март 1992 г. работех със Стив Ловин, собственик на малък завод за производство на витамини. Той се интересуваше много от моите възможности и то не само заради здравословното си състояние. Затова един ден *Стивън Ловин* дойде на сесията си и даде на Джордж писмото си, за да го прочете и преведе за мен. Джордж постави писмото си неотворено на масата и аз започнах работата си със Стив. Докато работех с него, използвайки присъствието на Джордж като преводач, започнах да обяснявам на Стив Ловин това, което смятах, че е важно да му обясня

Обяснението ми не се отнасяше до здравословното му състояние, а до много фините химически механизми, които протичат в живата материя. С други думи, обяснението ми не се отнасяше до очевидни неща, както биха си помислили някои скептични читатели. Започнах да му обяснявам, че за органичните молекули има значение не само химичният състав,

разположението на атомите в молекулата, но и пространственото положение на тези или онези атоми един спрямо друг, и че пространствената структура на молекулата е не по-малко важна от нейния химичен състав! И че основният проблем на промишленото производство на органични вещества, в частност на витамини, е, че витамините на таблетки практически не се усвояват от живия организъм по една проста причина - макар и да са химически идентични с "живите" витамини, те имат коренно различна пространствена структура на молекулите. И поради тази причина те се усвояват много слабо от човешкия организъм!http://....

В разговора си засегнах този и редица други въпроси, които е много трудно да бъдат наречени очевидни. Когато приключих сеанса със Стивън и обясненията си, той беше почти в шок, както разбра малко по-късно, когато започна да коментира казаното от мен. Първото нещо, което каза, беше, че вече е получил цялото потвърждение на моите способности, от което се е нуждаел. Факт е, че когато се настроих да работя с него, не само направих сеанса си, но и отговорих на въпросите му, които той изложи в писмо, което Джордж дори още не беше разпечатал! За мен това е нещо съвсем нормално, но за други хора изглежда като истинско чудо, въпреки че в него няма никакво чудо!

Именно този епизод се превърна в отправна точка на сътрудничеството ни с него в продължение на почти пет години, но за това малко по-късно!http://

И преди да се върнем към работата, бих искал да изясня позицията си относно четенето на мисли. Вярвам, че мислите на всеки човек са негова лична работа, и никога не "влизам" в главата му без негово съгласие. Изключение правят случаите, когато лицето представлява заплаха за мен или за другите. В този случай смятам, че не се нуждая от съгласието на такъв човек, и тогава не навлизам в личните му дела, а само разглеждам това, което е свързано с опасността. Във всички останали случаи не "влизам" в главата на дадено лице, дори ако то има явно негативно отношение към мен. Право на човек е да има мнение, независимо дали то е правилно или не. Стига мнението на човека да не наранява никого, това си е негова работа. Така че, за да разбере отношението на Марша към нашето присъствие в къщата (писах за това по-рано), не беше нужно да влизам в главата ѝ - мислите ѝ просто излизаха от нея като фонтан. Единствените хора, които се отнасяха към мен и Светлана с истинска искреност в къщата на Джордж Орбелиан, бяха децата - Крейг и Уейд - братя близнаци!http://....

И сега, след два месеца усещане за "не на място"... ние сме **СВОБОДНИ!** Свободни и независими, и най-важното - не дължим на никого и нищо, а и не трябва, тъй като платихме за всичко от собствените си джобове! Тази държава е просто прекрасна! Въпреки че "апартаментите" ни бяха много малки, ние се чувствахме чудесно в тях. Първото ни жилище беше в сграда на *улица Мейсън 640*, както пиша това - почти в центъра на Сан Франциско, *между улиците Буш и Сътър*, съвсем близо до централния площад на Сан Франциско.

Забележителното в нашия американски апартамент "Хрушчов" беше, че

леглото беше прибрано в стената. Крилата на гардероба, вграден в стената, се плъзгаха настрани ... и леглото се спускаше, а на сутринта всичко се прибираще в гардероба, вграден в стената, в обратен ред. По този начин стаята получаваше свободно пространство, а без него щеше да е тясна и най-важното - невъзможна за приемане на пациенти. И така... пет минути и спалнята се превърна... спалнята се превърна... в един доста уютен малък кабинет, по-голям от кабинета на господин *Хауърд Харисън*, така или иначе. Тази малка стая се превърна в уютен малък кабинет само благодарение на усилията на Светлана, която създаде този уют, като добави само няколко щриха към интериора

Няколко дни след като се нанесохме в апартамента, всичко беше готово за пациентите. Моят прием започваше в 9 ч. сутринта и затова, колкото и да ни се искаше да подремнем по-дълго, трябваше да станем не по-късно от половин девет и да подготвим стаята за приема, след което всеки от нас зае работното си място. "Работното място" на Светлана беше малък кухненски бокс, в който не можеха да се поберат дори двама души. И така, докато аз работех с хората в моя "кабинет", Светлана трябваше да седи на табуретка в кухнята, защото дори един стол не можеше да се побере между прозореца и готварската печка. Единственото ѝ спасение в тази ситуация бяха книгите, които четеше, докато аз работех с пациентите. А при нейната подвижност това седене на едно място беше почти мъчение за нея и продължителността на това мъчение се увеличаваше с всеки изминал ден! Работата е там, че в началото имах малко пациенти, но с всеки изминал ден те ставаха все повече и повече.

С много пациенти, които наистина нямаха пари, работех безплатно, а в Америка има много такива, защото за по-голямата част от американците 5000 долара са огромна сума. Единствените условия в такива ситуации от моя страна бяха да ми бъдат предоставени медицински документи преди и по време на работата ми, както и да ми бъде разрешено да използвам тези документи, ако е необходимо, в публичните си изказвания или публикации. Смятах, че нямам право да използвам медицинските истории на моите пациенти без тяхното съгласие. И освен това никога не казвах на хората, че смятам, че вече са здрави, без да ги изпращам на медицински изследвания. Правех това не защото не знаех какво да кажа, а защото знанията ми не можеха да бъдат предадени под формата на резултати от медицински тестове, с които хората бяха свикнали и на които се доверяваха.

И освен това в Америка има много собствени "лечители", които в най-добрия случай не вредят на пациентите си и при които хората идват с проблемите си. И тогава тези лечители ги убеждавали, че са излекували болестта им (ни), докато медицинските изследвания показвали, че нищо не се е променило. И след такива "преживявания" и слухове просто нямаше смисъл да казвам подобно нещо, въпреки че в моя случай болестите наистина изчезваха. Ето защо изпращах пациентите си в медицински заведения, за да може не аз, а самите лекари да правят заключения за здравословното състояние на моите пациенти въз основа на медицинските тестове.

Задачата ми беше само да им кажа в точния момент от работния процес кога и какви медицински изследвания биха били добра идея! По този начин никой не можеше да ме обвини, че ги "лъжа", че вече са добре. Такова мнение им даваха лекари, чиито имена дори не знаех, и които не познавах нито мен, нито това, което правех. И следователно не можеха да бъдат, дори и под най-голям предлог, мои "съучастници" в "заблуждаването" на бедните, доверчиви "туземци", колкото и да им се искаше на враговете ми. Към тази стратегия и тактика винаги се придържах и това беше единственото правилно решение, особено ако вземем предвид, че лекарите не можеха да разберат какво се случва с хората, защото в повечето случаи дори не знаеха, че пациентите им посещават моите сеанси

По един или друг начин за мен се говореше от уста на уста. През петнайсетте години, през които бях в САЩ, никога не съм се рекламирал в медиите. Много хора говореха за мен на своите приятели и роднини, макар че имаше и много хора, които никога не говореха за мен дори на добрите си приятели. Причината за това мълчание на някои от тях беше чисто комерсиална, ако мога така да се изразя. Факт е, че един работещ американец, независимо от здравословното си състояние, ще каже на всички, че е здрав и всичко е наред, дори и да е болен от неизлечима болест. Причината за тази измама е, че хората, които работят за някой друг, просто се страхуват, че ако другите разберат за тяхното заболяване(я), това може да доведе до загуба на работата им. А за повечето хора загубата на работата означава да загубят дома, в който живее семейството им, възможността да плащат за здравна застраховка, без която просто не могат да получат медицинска помощ. Ето защо много заети работници предпочитат да не разкриват здравословното си състояние [http://....](#)

Особено активен в моята жива реклама в самото начало на частната ми практика в САЩ беше един англичанин, *Стивън*, който се оказа много чувствителен към моето влияние. Той реагираше много силно на всяко движение на ръката ми, на всяко действие и споделяше възприятията си много открито с другите. Той беше толкова развълнуван от това, което правех, че разказа на всичките си приятели, които бяха много. И толкова много от тях, изпитали моето влияние, доведоха при мен своите деца, роднини и познати. И така, буквално през първата седмица на март броят на пациентите ми се увеличи до десет души на ден, а след това през другата седмица - до петнадесет или двадесет души!

И въпреки че не всички ми плащаха, повече от половината от пациентите ми плащаха за всеки сеанс, дори и да беше сравнително малка сума, но това ми даде възможност да не завися финансово от никого и да не се ограничавам в нищо. Когато пациентите идваха на тълпи, Светлана трябваше да седи на стола си от девет часа сутринта до четири часа, а понякога и по-дълго. На всеки два-пет минути ме чакаше нов пациент. Опитвах се да спазвам възможно най-кратки срокове и никога не оставях хората да чакат повече от пет минути. Същото изисквах и от пациентите си. Уважавах времето на пациентите си и

изисквах от тях да уважават моето... и успях да гарантирам, че почти никой не закъсняваше. Разбира се, невинаги всичко зависеше от човека, случваха се задръствания, коли се разваляха, но хората винаги ми се обаждяха и ме информираха за такива ситуации, а аз винаги се опитвах да намеря "прозорец" за тях, често дори жертвах времето на малката си почивка. И така, много бързо успях да организирам работата си в оптимален режим, въпреки че отстрани тя изглеждаше много стресираща.

Всеки, който е запознат с навиците на американците, знае какво е това. Американците никога не са били известни с точността си. И вината не е само в тяхната собствена липса на организация. Когато един лекар назначи човек да дойде до девет часа сутринта, най-често пациентът ще види лекаря си не по-рано от единадесет часа, и то, ако има късмет! В Америка лекарите смятат, че пациентът винаги трябва да ги чака, така че никога да нямат престой! А фактът, че човек трябва да чака няколко часа за среща с лекар, на практика не притесняваше никой от лекарите. Най-важното за тях беше, че нито един час от работното им време не оставаше неплатен. Никога не съм обичал тълпи от хора, които ме чакат, тъй като смятах това преди всичко за проява на неуважение към тези хора. Но също така изисквах от хората да уважават собственото ми време. В частната ми практика в Съединените щати само няколко пъти пациентите ми са се опитвали да не ме уважават по този начин.

Спомням си, че веднъж един младеж се уговори с мен по телефона за посещението си, аз му определих ден и час, в който да се видим, и всичко му хареса. В уречения час никой не се появи и дори не се обади по телефона. Бях малко изненадан от това негово поведение, но си помислих, че човекът просто е променил решението си и не е сметнал за нужно да ме уведоми. Беше ми малко неприятно от това, но веднага забравих за човека. Каква беше изненадата ми, когато този човек се появи при мен два дни по-късно и дори в съвсем различен час от този, който му бях определил. Въпреки че в този момент не бях зает, отказах да го приема. Проверих името му, погледнах графика си и го попитах дали си спомня, че е трябвало да дойде на срещата ми преди два дни и в съвсем различен час. Първоначално предположих, че просто е объркал всичко, но той ми потвърди, че не е забравил деня и часа на срещата ми, но и че не го е направил "просто така", затова е дошъл да ме види, когато е могъл.

Отговорът му малко ме изненада и го попитах дали има телефон! Той отговори утвърдително, което ме накара да попитам защо не ми се е обадил и не е пренасрочил посещението си. На което той ми отговори, че не е сметнал за нужно да го направи. След тези отговори и въпреки факта, че по това време не бях зает, му отказах и му казах, че ако иска да дойде на срещата ми, трябва да ми се обади предварително и да се яви в уречения час, а не когато си поиска.

Имало е случаи, в които хората са обърквали дните, в които е трябвало да ме видят, но това е било рядко и не е било умишлено заблуждаване. Като цяло пациентите ми бяха много организирани и почти никога не съм имал проблеми. Тази организираност и дисциплина ми позволяваха да използвам времето си

възможно най-ефективно и хората не си губеха времето, защото знаеха, че винаги ще дойдат на срещите си в точното време и до минутата. Тази организация на работата ми позволяваше не само да преглеждам пациентите си за минимално време, но и да върша други неща във времето, с което разполагах. Единственият недостатък на тази организация беше, че трябваше да се включа и изключа на всеки петнадесет-двадесет минути.

Нека обясня малко какво имам предвид под "включен" и "изключен". Работата е там, че работното и неработещото състояние на моя организъм са доста различни едно от друго. В неработно състояние всички мои структури (с изключение на защитните и сканиращите структури) са навити. Както е неразумно да осветявам улиците на градовете в слънчев ден, така е неразумно да ходя с постоянно разгънати структури и да оставям мощните потоци материя да преминават през мен бездейно. В такова активно състояние може да се реализира всяка дори случайна мисъл на ниво подсъзнание, което е абсолютно недопустимо. Ето защо, докато няма нужда, аз ходя в свито състояние. Разбира се, не аз самият съм свит в нещо, а са свити мозъчните структури и същности, създадени от мен. За всички около мен, които не могат да видят какво се случва на други нива на реалността, не се променя много, когато сгъвам и разгъвам структурите си, но много често хората усещат този преход, сякаш се намират под мощно магнитно поле. По-чувствителните хора възприемат сгъването и разгъването на структурите така, сякаш са "издухани" без вятър.

Докато структурите се сгъват и разгъват, физическото ми тяло е подложено на голямо напрежение и кръвното ми налягане може да скочи от нормално до над двеста за няколко секунди. И въпреки че съм променил много неща във физическото си тяло, все пак усещанията не са от най-приятните. При разгръщането на структурите напрежението върху физическото тяло е много голямо. Мога да предположа, че астронавтите изпитват подобно състояние при излитане и кацане на космически кораби. Така че, за да премине в активен, работен режим, човек трябва да разгърне структурите си. Разбира се, аз не разгръщам всичките си структури, но "ядрото" на моите структури така или иначе се активира, защото моята същност и създадените от мен структури са обединени. И въпреки че не се нуждая от цялата си сила, дори при такова непълно разгръщане трябва да ограничавам силата, за да не претоварвам човека. Дори и при най-минималното активиране на моите структури активната сила е много повече, отколкото повечето хора могат да понесат, и винаги се налага да съдържам силата, която избликва. Това, може да се каже, е страничен ефект от трансформациите, които съм направил в себе си.

Така че, докато работех с пациентите си, трябваше да се "разгъвам" и "сгъвам" на всеки петнадесет-двадесет минути, а в разгънато състояние трябваше да внимавам енергията да не се "излее" случайно там, където не трябва! И така - по петнайсет-двайсет пъти на ден, което, разбира се, водеше до известна умора. Когато вратата се затваряше зад последния пациент, ми се искаше само едно - да "падна" и да "мрънкам дълго" поне тридесет-четиридесет

минути! Това ми се искаше най-много, след като приключех с прегледа на пациентите. Светлана, която през цялото това време седеше на стола, нямаше търпение да разтегне краката си, които бяха сковани от дългото седене, и да се освободи от принудителния си плен в малката кухня.

Така че аз се "отърсвах" от умората и двамата с Джордж излизахме в града или, ако Джордж идваше с колата си, всички заедно отивахме в някой парк в Сан Франциско или на някое интересно място. Често след края на приема отивахме на някоя среща с хора, които се интересуват от моите способности, или с учени. Много често Светлана и аз отивахме на някое ново за нас място в Сан Франциско. След като разберяхме от Джордж как да стигнем до това или онова място, в свободното си време отивахме на разузнавателен бой.

Разбира се, това включва и местата, до които можете да стигнете с обществен транспорт. Апартаментът, който наехме по онова време, както вече писах, се намираше на практика в самия център на Сан Франциско и трябваше да се разхождаме само три пресечки до метрото или *Муни*, да се качим на една или друга линия и да тръгнем да разглеждаме града. На много места градът представляваше спални квартали, в които не се случваше нищо особено, освен жилищни сгради. Едни от първите ни такива излети бяха пътувания с Мъни до района на Уест Гейт (*Уест Портал*), търговския център *Стоунстаун* (Стоун Сити) и крайбрежието на търговското пристанище на Сан Франциско. В района на Уест Гейт метрото излиза от подземията на повърхността. Изходът на метрото прилича на огромен зев, който поглъща и изплюва влаковете. Със Светлана се опитвахме да стигнем сами до търговския център *Стоунстаун* за първи път, но когато метрото изскочи на повърхността, влакът беше в началото на района на Уест Гейт и ние решихме да слезем там.

Улица "Западна порта" започва директно от изхода на метрото и най-вероятно това име на улицата е било пряко свързано с метрото, тъй като в квартала не е имало други "порти", "врати", "портали", освен подземния тунел. Това мое предположение имаше известна логика. Тази улица се оказа много уютна. Много малки магазинчета, ресторанти на мексиканската, китайската, японската и други кухни, кино, построено вероятно в началото на петдесетте години. Малките магазинчета си имаха свое собствено "лице" и именно това създаваше особен уют.

В един от тези магазини Светлана вижда дамски обувки на висок ток в ярки цветове, каквито никога не е можело да се видят в съветските магазини. Обувките бяха яркочервени, и зелени, и сини, и жълти... всички цветове бяха различни и неочаквани, изработени от добра мека кожа в... Китай. Цената на тези обувки беше изненадващо малка, толкова малка, че още я помня - всеки чифт струваше по 9 долара! Отначало двамата със Светлана не можехме да разберем защо такива прекрасни обувки, изработени от хубава кожа, са толкова евтини. Светлана си избра няколко чифта за себе си и ние излязохме от магазина в изумление. Само малко по-късно причината за тази евтиния стана ясна - обувките бяха за еднократна употреба! След еднократна употреба можеха

да се изхвърлят. Особено ако валеше - подметките просто се разпадаха, когато попадаха в локви

След това никога не сме се отклонявали от поговорката: "Не сме толкова богати, че да можем да си купуваме евтини неща! Но в едно от малките магазинчета на тази улица Светлана намери нещо, което наистина изглеждаше много красиво и беше с високо качество. Там тя купи както за себе си, така и като подарък за нашите майки, сестра ми и съпругата на брат ми Светлана, много красиви плетени пуловери и якета от ангорска вълна с бродирани мотиви, извезани с култивирани перли. Всичко беше ръчно изработено и направено с много вкус и беше прекрасно да се гледат тези продукти. А душата ми се радваше, когато си представях как нашите близки биха изглеждали в такава красота! тр://....

И заедно с други подаръци за всички останали роднини изпратихме у дома първите си пратки с подаръци. Изпратихме колети до Литва, където живеяха родителите на Светлана и синът ѝ Роберт, и до Русия, където живеяха моите роднини; брат ми Владимир обаче се премести в Харков през 1991 г. и купи апартамент там, но не живя дълго. След разпадането на Съветския съюз в Украйна имаше истински изкривявания спрямо руското население. Всички, които не са родени на територията на Украйна, трябваше да положат изпит по украински език, без който беше практически невъзможно да се работи и живее в Харков, който стана "украински" едва след революцията от 1917 г. Това се случи, когато беше създаден СССР и Украйна се нуждаеше от работническа класа, за да могат болшевиките да упражняват "диктатурата на пролетариата" от нейно име! Така Украйна се "сдоби" с цялата т.нар. източна или деснобрежна Украйна! Без да питат руския народ, болшевиките, сред които на практика нямаше руснаци по националност, раздаваха руски земи наляво и надясно. Но това е друг въпрос.

Така или иначе, брат ми и семейството му бяха принудени да напуснат руските земи през 1994 г., които по волята на политическите авантюристи с един замах на перото станаха "украински", въпреки че никога не са принадлежали на Украйна, а са били добре напоени с руска кръв! И така той и семейството му, всички членове на което са родени на територията на Русия, бяха принудени да се върнат в Русия като мигранти и да чакат за руско гражданство още няколко години. Но всичко това тепърва предстоеше, а засега нека се върнем в Сан Франциско, през март 1992 г.

Малко по-късно от описаните събития двамата със Светлана стигнахме до търговския център "*Стоунстаун*" по време на една от нашите разходки. Както вече споменах, подземната железница "излиза" от подземието в района на Западната порта, а след това влакът се движи по повърхността. След като стигнахме до желаната от нас спирка, стигнахме и до този търговски център. Търговският център "*Стоунстаун*" наистина се оказа огромен, но аз се интересувах главно от отдела за електроника, който беше огромен за нашите съветски представи. Последните модели телевизори, видеокамери, фото- и

видеокамери, компютри... всичко това ми беше любопитно и интересно. На такива места можех да се "разхождам" доста дълго време, докато Светлана се интересуваше от други места. Светлана беше не по-малко ентусиазирана от мен в отдела за електроника и това ме радваше, но не можех да се "разхождам" със същия ентусиазъм в отделите, от които тя се интересуваше. Обикновено след няколко минути от спирането ни на такива места лицето ми ставаше кисело, започвах да поглеждам часовника си от време на време, а след минута-две започвах да питам Светлана дали скоро ще продължим!

Разбира се, чаках я толкова дълго, колкото беше необходимо, но, както се казва, бях "надвесен" над нея, което едва ли създаваше приятна атмосфера за нея. Можех да правя дълги "разходки" в отделите за електроника, в магазините за автомобили, за оръжие, както правят повечето мъже. В края на краищата аз съм мъж, а в гените на много поколения мои предци е заложена любовта към оръжията, конете (автомобилите). В продължение на векове и хилядолетия моите предци са били воители, защитавали са родната си земя от врагове и са го правили с чест, проливали са кръвта си, давали са живота си. И моите предци са "отпечатали" в гените си любовта към бойния приятел - коня, към оръжията, от които в битката много често е зависел самият живот и в крайна сметка победата над врага. Всъщност малко хора знаят, че воините на ниво рицари са общували със своя боен приятел - коня **телепатично**! Конят е много интелигентно животно и ако човек му стане приятел, трудно може да си представим по-лоялно същество, което не може да се каже за машина.

По време на битката само пълното единство, един вид симбиоза между човека и коня, им позволява да действат по необичайно координиран начин, без жестокостта, с която го правят в наши дни. И се случило чудо... човекът и конят станали сякаш едно същество, когато скоростта и силата на коня се превърнали в продължение на човека! При такова единство човекът имал свободни и двете си ръце, конят веднага реагирал с радост на мисловната заявка-разпореждане на своя господар и такъв воин станал практически неуязвим! А ако към това се прибави и владееенето на бойна магия и виртуозното боравене с мечовете була - можем само да си представим какво са изпитвали враговете, когато са се сблъскали с такъв воин!

И тогава се раждат легендите за приказни същества - кентаври! Кентаврите са митични същества от така наречената "древногръцка митология". Но в действителност кентаврите не са били митични същества, а са били най-обикновени, т.е. обикновени хора! Е, може би не съвсем обикновени, щом са могли да общуват телепатично с животни, владеели са бойни магии, но все пак са били хора! Просто племена изверги, забравили корените и изгубили родовата памет, живеещи около Средиземно море, не познавали конете. А южният клон на русите, заселил съвременния Кримски полуостров, които сами се наричали народ на княза скит, или просто скити, се наричали **ТАВРАМ**, според собственото им име на този полуостров - **ТАВРИДА**. Точно по тази причина конят на русите-скити се е обърнал към **ТАХ** в коня **ТАВРА** -

КЕНТАВРА. Така че, далеч не винаги митовете и легендите са измислица! Това са такива дела, които се оказват, ако и малко да се "разкопаят" обичайните за нас от детството представи и представи!

На нивото на генетичната памет, фиксирана от много поколения воители от моето семейство, е запазено знанието как да въртиш меч с двете си ръце, просто трябва да се довериш на генетичната си памет и да не ѝ се месиш! Освен това, откакто се помня, винаги съм обичал конете. Още като малък молах баба ми да ми купи жребец, когато ме питаше какъв подарък бих искал за себе си. Когато като дете посещавахме баба ми на село, винаги се радвах, когато тя идваше от пчелина впрегната, а след това заедно с нея водехме коня до конюшната на колхоза. Винаги я молах да ми даде повод да заведа коня до конюшната и когато ми се доверяваше повод, гордо водех поверения ми кон до конюшната на колхоза. И за мен нямаше никакво значение, че вода не чистокръвен кон, а обикновен, колхозен кон! За мен беше важно, че вода толкова прекрасно живо същество! А сутрин баба ми тръгваше за пчелина рано сутринта, когато аз още спях, и това винаги ме натъжаваше много.

Но се случи така, че никога не ми се е налагало да седя на седлото. Въпреки че цял живот съм мечтал за това. Във Франция дълги години чаках подарък от един приятел - жребец от англо-унгарската порода с черен цвят. Точно на такива жребци са излизали на бой и рицарите на Рус, и рицарите от Средновековието. Но положението е такова, че все още не мога да стигна до френските ни владения. А генната памет на предците ми говори за това как трябва да седя на седлото, как да се движа, как да управлявам коня без юзди и т.н. Когато давам съвети на хора, които имат коне, как да влязат в контакт с коня, как трябва да го усещат и как да го управляват чрез мисълта, се оказва, че следвайки тези съвети, те получават това, за което съм говорил. Това потвърждава, че генетичната памет е реална и просто трябва да се научите да я слушате... Но аз отново се отклоних "малко" встрани и е време да се върна към събитията от март 1992 г.

Светлана успя да намери нещо специално, което като с магическа пръчка да превърне и най-окаяното жилище в нещо необикновено и приказно. Тя естествено има безупречен вкус и чувство за хармония, затова се радвах, когато намираще тук и там тази или онази дреболия и я поставяше на точното място, превръщайки една занемарена стая в нещо загадъчно и уникално. В близост до търговския комплекс "Стоунстаун" имаше кино, където със Светлана често ходехме да гледаме филми. Въпреки че не разбирахме всичко, което се казваше на екрана (поне аз), ходенето на кино ни позволяваше да се потопим в езика, защото когато общувах с пациентите си, езикът беше много специфичен и няхах много практика в обикновения разговор

Един ден аз и Светлана чакахме влака и на съседната спирка се появила група лесбийки. Разбира се, вече знаехме, че красивият град Сан Франциско се слави по цял свят като столица на хомосексуалистите. Но дори и да знаехме това, беше неочаквано да видим жена, подстригана като мъж, облечена в мъжки

дрехи, да държи ръката на друга жена като влюбена двойка! Никога не бяхме виждали подобно нещо в Съветския съюз и за нас беше шок да видим такава проява на нарушаване на природните закони! Сега няма да се спирам на това явление, което е природна патология, болест, въпреки че знам причината за това явление. Ще направя само една малка "скица" по този въпрос. Цялата работа е в това, че подобно поведение, противоречащо на самата природа, както на мъжете, така и на жените, не е нормално, тъй като определени сили се опитват да го наложат на всички останали.

Ако например щитовидната жлеза на даден човек е с двойно по-голям размер, се обявява, че той има болест на Базада и започва да се лекува, като се стига до хирургично отстраняване на част от щитовидната жлеза. Причината за подобни действия е, че прекалено уголемената щитовидна жлеза произвежда толкова много хормони, че човек започва да се държи неадекватно и организъмът му работи "на грешна скорост". Така например **размерът на хипофизната жлеза на хомосексуален мъж е ЧЕТИРИ пъти по-голям от този на хипофизната жлеза на нормален мъж!** Хипофизната жлеза на нормалната жена е два пъти по-голяма от хипофизната жлеза на нормалния мъж. И това е разбираемо - все пак жената е бъдеща майка и нейният организъм трябва да може да осигури не само собственото си нормално функциониране, но и бъдещото дете! И ето, че подобна естествена необходимост води до това, че жените са постоянно под хормонален "натиск", чийто максимум е точно такъв и идва в специалните женски дни. През тези специални дни много жени не се държат съвсем адекватно, което се обяснява с мощното влияние на хормоните.

Можем само да си представим под каква хормонална "преса" се намират мъжете, чиято хипофиза **е ДВА пъти по-голяма от хипофизата на жената!** Поведението на такъв мъж е просто **НЕПРАВИЛНО!!!** Това е сериозна патология, която трябва да се лекува! И това не е предложение! На ядрено-магнитен резонанс (ЯМР) такава патология се вижда много ясно, но за нея знаят не повече от двадесет процента от медицинските специалисти в САЩ! А останалите просто дори не знаят за нея. Единственият въпрос, който възниква, е кой има полза от обявяването на хомосексуализма **за норма на човешкото поведение**

И нека кажем, че при такава патология очите на хората не изпъкват, както при болестта на Грейвс, поради факта, че хипофизната жлеза е "скрита" в центъра на главата, а дори и да искат, повечето хора без специални приспособления не могат да видят тази хипофиза през мощните кости на черепа! Но такава недостъпно за човешкото око положение на хипофизата не означава, че неколккратно увеличеният централен хормонален орган на човешкото същество не е патологичен. Това е патология, и то много сериозна, и такива хора се нуждаят от помощ, за да може организъмът им да функционира хармонично, без което хармоничното развитие на човека е невъзможно и което води до сериозни психични разстройства и неадекватно поведение на човека с

такава патология!...

За пореден път се "увличам"! Е, не мога да "подмина" нещо толкова специално! И освен това, как мога да подмина такива явления като, например, хомосексуализма, без да облекча душата си и да дам правилно разбиране на този феномен. В края на краищата е болезнено да се четат, слушат и виждат лъжите за това явление, които се изливат чрез медиите по целия свят, когато още от детската градина на децата се внушава, че хомосексуализмът е норма! Норма на поведение, норма на живот, изобщо - норма във всеки смисъл! И всичко това се довежда до пълен абсурд, когато в училищата, буквално от най-ранна възраст, се налагат тези извратени представи на децата. До такава степен, че децата се чувстват неудобно, ако не подкрепят еднополовата любов със собствения си пример! Проучванията сред учениците показват, че 90 % от тях са опитвали поне веднъж еднополова "любов"! И са го направили главно защото просто е **НЕВЪЗМОЖНО** да се държат по друг начин! По този начин физиологичната патология, и то силно изразена, се представя като **НОРМА** за цялото човечество

И това се прави по една проста причина - сред съвременния така наречен "елит" хомосексуалистите от всякакъв вид са много голям процент. И те не искат да признаят, че сексуалната им ориентация е патология и признак на дегенерация. И че при такава патология, при която човек е подложен на мощен хормонален натиск, не може да има адекватен отговор и следователно хората, които имат такава патология, **НЕ трябва да бъдат допускани до решаването на въпроси, които засягат живота и смъртта на милиони хора**. А много хора, които имат такава патология, съставляват самия елит, който взема такива решения. И за да не бъдат помолени да напуснат постове си, те измислиха свой собствен ход - обявиха хомосексуализма за абсолютна норма и дори за признак на **"ВИСШАТА РАСА"**

И сега дори децата започват да говорят за "своята" хомосексуална "природа", докато всъщност хомосексуалността е един от най-ярките признаци на **НАЧАЛОТО**! И затова е необходимо да кажем на някого истината за нея, истината, основана не на никакви съмнителни "заключения", а на реални факти, като например факта, че хипофизната жлеза на хомосексуалния човек е четири пъти по-голяма от тази на човек с нормална ориентация. И каквито и фантомни обяснения да се измислят, за да се признае това явление за норма на поведение, такова поведение не може да бъде норма въз основа на реални физиологични процеси

Така се случва, че прекрасният град Сан Франциско, с доста равнинен и мек климат, е избран от хомосексуалистите за тяхна база и е известен като световната столица на хомосексуалистите и лесбийките. Изглежда, че те много са харесали този град, което според мен му е направило лоша услуга (на града).

За нас, които току-що бяхме пристигнали от Съветския съюз, такава открита демонстрация на неестествената им природа, причинена от изразена хормонална патология, беше необичайна и предизвика по-скоро изненада,

отколкото осъждане. Ако човек е болен от нещо, при това когато болестта е причинена от такова сериозно нарушение на хормоналния баланс, или по-скоро дори патологично нарушение на хормоналния баланс, предизвикващо сериозни промени в поведението на човека и в неговата психика, той заслужава само съчувствие, а не осъждане. И, разбира се, ако се подходи правилно, задълбочено лечение. Но... съвременната медицина не само че не може да лекува такива патологии, но дори крие от обществото самия факт, че подобно поведение на хората е следствие от патологичното развитие на човешката хипофиза по причините, споменати по-рано.

Не мога да кажа, че не съм чувал или знаел, че в СССР съществува хомосексуализъм, но... тогава хомосексуалистите не демонстрираха открито своите наклонности. Доста вероятно причината за това е била криминализирането пред закона на содомията. Във всеки случай не ми причиняваше нищо друго освен объркване и съжаление, когато виждах да се разхождат мъже, държащи се за ръце, или две жени, едната от които се представяше за мъж, но за всеки и за всички беше ясно, че жената пред теб е жена

Във всеки случай квартал *Кастро* беше любимият квартал на хомосексуалистите в Сан Франциско, който прекосих с кола, така че запомних Сан Франциско като красив град, незасегнат от факта, че хомосексуалистите са го избрали за свой център. Но въпреки това беше просто невъзможно да не забележа такъв феномен <https://.....>

Междувременно всяка сутрин започваше с посещения на пациенти, срещи и необходимите домакински задължения, с които трябваше да се справяме в една чужда страна, с пълна несигурност за това какво ще се случи утре. Все повече и повече хора се опитваха да дойдат да ме видят. Хората започнаха да идват при мен с целите си семейства, като водеха и децата си. Аз не търсех големи пари, трябваше да покажа на практика, че това, което правя, наистина решава здравословни проблеми и се различава коренно от това, което правят другите лечители, които в Америка бяха толкова много, колкото и в СССР. Но в същото време исках от пациентите си да ми носят копие от историята на заболяването си преди да започна работа с тях, както и всички нови медицински открития след началото на работата ми с тях. И, разбира се, поисках правото да използвам тези данни, ако е необходимо, за да потвърдя това, което правя за медиите.

И въпреки че медиите не бързаха да оповестят физическото доказателство за работата ми пред почитаемата публика, аз не се разстроих от това. Въпреки всичко започнах да създавам свой собствен архив и когато възникнеше нужда, изваждах необходимото досие и показвах на онези, които искаха да ме лекуват, доказателство за способностите ми. Когато човек виждаше истински медицински документи от американски болници и частни клиники, се впечатляваше. Медицински документи, в които месец след месец се записваше здравословното състояние на човека и мерките, които са прилагали лекарите, и

... проблемът или проблемите не само не изчезваха, но много често ставаха още по-сериозни, а понякога и несъвместими със самия живот. И тогава видях как, когато хората започнаха моето лечение, от едно медицинско изследване към следващото, тези проблеми започнаха да изчезват! Разбира се, отне ми много време да натрупам този архив, но благодарение на това, че още от първите дни на практиката си в САЩ поставих този подход в центъра на практиката си, а не гонех дългата рубла (в случая долара), успях да си изградя репутация на лечител в САЩ

Освен това, след като се сблъсках със съветските имигрантски нрави в самото начало, на практика никога не се занимавах с тях. Работех само с коренните американци, но не и с новоизпечените, особено ако тези новоизпечени американски граждани бяха евреи, емигрирали от СССР в своята "историческа родина", която "по непонятен начин" се оказаха Съединените американски щати! Именно фактът, че започнах практиката си с американци от самото начало, дори без да знам езика, ми позволи да постигна известен успех в тази страна, което не беше възможно за много други, ориентирани към рускоезична имиграция.

И въпреки че трябваше да доказвам за пореден път, че "не съм камила", нарочно тръгнах по този път, защото бях убеден, че това е единственият правилен път! Целият месец март беше изпълнен с работа с пациенти, но не само с тях. В първата ни "база" в Америка спокойно възобновихме другата си работа, която нямаше нищо общо с Америка или с печеленето на пари. Разбира се, тази "база" не беше в пълния смисъл на думата наша, но важното беше, че получихме дългоочакваната свобода и възможността сами да регулираме живота си. Ето защо в тази малка стая двамата със Светлана се върнахме към другата си работа. Започнах отново да измислям нови мозъчни преустройства, да измислям нови структури, да търся принципно нови методи и начини за решаване на проблеми и да изпробвам всичко това веднага, без да го отлагам, на практика. Най-често аз бях "морското свинче", понякога Светлана се включваше доброволно, но само в някои случаи се съгласявах. И причината за нежеланието ми да провеждам експериментите си върху друг, освен върху себе си, не беше нежеланието да споделям "славата" с някого друго, както може би си мислят някои, а защото не исках да рискувам никого друго, освен себе си.

Работата е там, че когато измислих нещо ново, непознато за мен досега, няхах представа как и по какъв начин ще се чувстват хората, ако се опитат да приложат новата ми идея на практика. Затова, когато ми хрумнеше поредната "щура" идея, веднага я изпробвах върху себе си, като внасях необходимите подобрения, докато новата разработка не станеше "ядлива"! Под понятието "ядлива" разработка разбирам структура, която е адаптирана и хармонизирана с човешкото тяло и която не създава неприятни странични ефекти. Работата е там, че когато създавате нещо специално, което никой преди вас не е създавал, или не знаете нищо за нещо подобно, няма никакви предположения за това как

ще се държи това ново нещо, когато се приложи на практика.

Ето защо много често, когато създавах нови структури и качества, ми се налагаше да преживея много неприятни моменти, които изискваха незабавна прецизна настройка. Това донастройване обикновено се състоеше в създаването на допълнителни структури и качества, без които новите "неща", които измислях, не само можеха да работят така, както се предполагаше, че ще бъде според идеята, но много често дори да работят заедно с това, което вече беше създадено по-рано. И едва когато използвах собствения си опит, за да доведе новостите си "до съвършенство", едва тогава ги създавах заедно със Светлана.

А самото "храносмилане" много тежко натоварване и много често аз самият, който вече бях свикнал с подобни експерименти, изпитвах трудности, когато организъмът ми ставаше невероятно уморен и слаб. И само благодарение на тези мои усъвършенствания всичко си идваше на мястото и новият товар не беше толкова тежък за физическото тяло! В повечето случаи тези корекции не бяха нищо повече от хармонизиране на вече съществуващото с новите качества и структури, които измислях. А за такова съгласуване много често се налагаше да се създават нови тела за същността, да се търси и намира коренно различна първична материя, за да се създадат нови тела на същността, без които съгласуването би било невъзможно. Така или иначе, след създаването на новото беше необходимо известно време, за да се "усвои" това съвсем ново, след което всичко се връщаше в пълен ред, но вече в коренно различен ред, на друго качествено ниво.

Ето защо тествах всичко ново върху себе си и едва след финализирането му направих нови промени в Светлана без никакви "съпътстващи" явления. След всяка такава трансформация и без това значителните възможности на Светлана ставаха още по-многогранны. Възможностите за пълно излизане от тялото по време на сън, а и не само, придобиха съвсем друго качествено ниво. Още след първите преустройства на мозъка същността на Светлана, след като напуснала физическото тяло, престанала да зависи от физическото тяло. Вече нямаше значение разстоянието, което същността изминаваше от физическото ѝ тяло, нямаше значение потенциалът, натрупан от физическото тяло през деня. Всичко това престана да има значение, защото сребърната нишка, свързваща същността и тялото, в резултат на качествените трансформации на същността и физическото тяло на Светлана, изчезна и вместо нея се появи пряка връзка между тялото и същността чрез създадените структури на мозъка и подобни структури на самата същност. Създадените структури влияеха на пространството дотолкова, че разстоянието между същността и физическото тяло нямаше никакво значение. Дали разстоянието било от секстиليون светлинни години или микрони, нямало значение.

Това, първо, и, второ, самата същност имала способността да създава всякакъв потенциал за своята дейност. В същото време същността, бидейки извън тялото, в същото време се намираше в своето физическо тяло! Това изглежда абсурдно само на пръв поглед. Как е възможно една същност да се

намира или в тялото си, или извън него! Как може да бъде и двете, и "без хляб", както казва Уини Пух, отговаряйки на въпроса на Братчето Заек дали предпочита хляб с мед или с кондензирано мляко! Така че това е възможно не само за един прекрасен анимационен герой! Просто след качествени промени и реструктуриране на същността и мозъка започва да работи съвсем друга "физика", или по-скоро същността на случващото се е съвсем друга!

А същността на случващото се няма нищо общо със земните природни закони, особено с тези, с които борави съвременната "наука". Така или иначе, в резултат на трансформацията на същността и мозъка се появяват принципно нови качества и възможности, чиито аналози просто не съществуват и в тази връзка става много проблематично да се предаде тяхната същност с обичайните за мнозинството понятия.

След като придобива нови качества и свойства, Светлана веднага се заема да ги изпробва на практика. И тъй като почти винаги работехме заедно, единственото време, което ѝ оставаше за собствени изследвания, беше нощта, или по-скоро времето за сън, защото много често съвместната ни работа приключваше късно, понякога далеч след полунощ. И така, на Светлана ѝ оставаше само времето за сън за самостоятелни космически изследвания. И тя използваше това време пълноценно! Вярно е, че това си имаше своите последствия. Последствията от такова самостоятелно изследване на Големия Космос се изразяваха в това, че тя беше открита и започна истински лов. И нейната същност, и структурите, които бях създали за нея, бяха преследвани. След като тя беше издирвана, трябваше да се намеся и да се справя с ловците. Обикновено отивахме при ловеца заедно и аз го питах защо и по какви причини я "ловува".

Основната причина за лова почти винаги е била степента на развитие на същността и структурата на Светлана. Предложих да прекратим всички ловувания и тихо и мирно да отделим всеки от тях на своя страна. Но почти никога подобно предложение не срещаше взаимен ентузиазъм и веднага започвах военни действия!

Разбира се, те не ме удариха на шега, а съвсем сериозно, с ясното желание да ме унищожат. И в същото време нанасяха мощни удари по слабите ми места и през напълно незащитени зони или дори през нещо, за което изобщо не подозирах. Така че понякога ми беше доста трудно, но винаги успявах (поне досега) да устоя на ударите, да се възстановя и да създам нещо ново. И тази ситуация се обяснява много просто - моят противник или противници виждаха какво имам, каква материя мога да контролирам и т.н. Затова не влизаха в "боя", а ме удряха там, където бях напълно незащитен, или чрез нещо, за което дори не знаех

И за да оцелея в такава ситуация, човек трябва да открие къде го удрят, как го удрят и с какво го удрят в най-кратки срокове, буквално в рамките на няколко минути, секунди, а понякога и на по-малки интервали от време! И не само да откриеш, но и да развиеш нови качества, които не си имал преди, и въз

основа на тези нови качества и свойства да създадеш нови тела за същността си, нови структури, с помощта на които да се предпазиш от удари, целящи унищожението ти. Обикновено материята, която се използва за нанасяне на удари, ми е напълно непозната, което е напълно логично. Но самият факт, че използвах напълно непозната за мен материя, имаше най-положителни последици за мен, въпреки че с тази материя идваше програмата за моето унищожение.

Самото излагане на непозната материя ми даде възможност да имам пряк контакт с материя, с която кой знае кога ще се сблъскам в живота си, ако изобщо се сблъскам с нея! И така самите ми врагове ми дадоха това, от което се нуждаех, за да ускоря развитието си! Вярно е, че те се опитваха да ме унищожат, а не да ми "дадат" нещо ново, което да раздвижи мозъка ми! И при това не изпитах приятни усещания, а точно обратното! Но в такава ситуация имах възможност да изуча непознатото за мен и да създам системи за противодействие въз основа на тези нови знания. Много често, след като по този начин запълних поредното бяло петно, разполагах с липсващо звено или ключ за създаването на нещо принципно ново и, възстановявайки се в хода на битката, получавах не само "противоотрова" срещу получените удари, но и възможност да направя определен скок в развитието си. И нерядко този скок в развитието имаше, ако мога така да се изразя, революционен характер, в резултат на което създавах нещо, ама съвсем принципно ново, а не подобрявах съществуващото

Разбира се, всеки път, когато ми се налагаше да влизам в такава война, не знаех как ще завърши тя за мен. Те ме удряха, за да ме унищожат, а не както в рицарските турнири - с копие без връх.

.....¹

Така че, когато те нанасяха удари, трябва да кажа, че в тези удари нямаше нищо "приятно", защото те бяха нанесени, за да ме унищожат. У кого-то може да се появи въпросът, а защо... нанасили удари, не много ли чести за каквато и да е човечка с Мидгард-Земли, не много ли онзи на себе си берёт!? Работата е там, че аз не поемам нищо върху себе си, а когато се опитват да те унищожат, нямаш време да разбереш кой е този, който те удря, каква позиция заема и защо те удря!? Някой друг може и да е имал тези въпроси, но така се случи, че на мен не ми пукаше за тези въпроси!

Трябваше да се потърси изход от ситуацията, а такъв изход в такава ситуация беше само победата. Всяка минута, дори секунда забавяне, щеше да причини сериозни щети на същността и тялото ми и ако достигнех критично ниво на такива щети, щях да умра, и то не само смъртта на физическото ми тяло.

Никога не съм се страхувал от смъртта, както когато бях дете и не разбирах какво е тя, така и по-късно, когато започнах да разбирам! Но

¹ Авторът смята, че засега е преждевременно да се публикува пропуснатият текст. - Н.Л.

разбирането за това какво е смъртта не ме доведе до страх от нея, а точно обратното - осъзнах какво носи със себе си смъртта на физическото тяло. Получих осъзната липса на страх от смъртта, който превръща човека в роб. Разбирането за това какво е смъртта в обичайния смисъл на думата ми даде разбиране за това какво е истинската смърт, ако мога така да се изразя! Разбиране за истинската смърт - смъртта на самата същност на човека, след която всичко наистина изчезва! Но разбирането за еволюционната смърт също не ме уплаши и когато се опитаха да ме унищожат по този начин, не изпитвах никакъв страх. Ако по време на "побоя" имах дори намек за страх, щяха да ме унищожат веднага.

Така че се борих не от страх, а съзнателно се опитвах да предотвратя възможността някой да залови Светлана и да предотвратя собственото си унищожение и евентуално залавяне, което за мен би било просто немислимо. Ето това е нещо, което не бих пожелал на врага си, както се казва! И не казвам това, за да плаша някого, а защото няма нищо по-лошо от залавянето от паразити. И аз разбрах това по време на битките си с онези, които нападаха Светлана, докато тя пътуваше като същество.

Virtually all of those who began the hunt for her were former
..... които по един или друг начин са били превзети от космически паразити. И те бяха завладени по подобни начини, които изпробваха върху мен - чрез "бели еволюционни петна" или просто, пропуски в развитието или чрез неизвестното. Ето защо нямах друг избор, освен да се бия, когато ме нападаха. И то не защото аз самият обичам да се "бия", а точно обратното!

Винаги съм предпочитал да решавам всеки проблем по мирен път, като възстановявам истината, а не чрез компромиси или съмнителни във всяко отношение сделки. Но черната йерархия или в подобни ситуации предпочитали военни действия, когато их «припирали к стенке» фактами и логикой. Всъщност много често по време на "мирните преговори" черните ме изучаваха и търсеха в структурите ми слабости, пропуски и неизвестни неща, които те добре познаваха. Това винаги беше коронният им ход, когато имаха възможност да изучат следващата си жертва и едва след като откриеха следващата "ахилесова пета", "мирните преговори" спираха и те нанасяха удари, за да унищожат или заловят, в зависимост от това какво им е необходимо. Понякога нанасяли удари, за да принудят противника си да използва резерви или скрити възможности и качества, за да могат след това да заловят или унищожат със сигурност противника си

И така, черните йерарси започнаха преговори не за да разберат истината, а за да имат достатъчно време да проучат жертвата си; и едва след като получиха абсолютно предимство в ръцете си, прекъснаха или бързо отмениха "преговорите" и започнаха военни действия. И както успях да се убедя от собствения си опит, подобна тактика почти никога не ги е проваляла. И причината за това беше, че повечето от светлите йерарси се развиваха в

относително мирни условия. Под относително мирни условия имам предвид условията на тяхното развитие. Почти всички светлинни йерарси са преминали своя еволюционен път във високоразвити цивилизации, когато не им се е налагало да се развиват в постоянен контакт с паразитни системи, а това е била тяхната "ахилесова пета".

Въпросът е, че когато се развиваме самостоятелно, е почти невъзможно да не създадем еволюционни пропуски и неуспехи в основата на своето развитие. В края на краищата, за да се развият нови свойства и качества, човек първо трябва да се "натъкне" на тях по някакъв начин! А за да се "натъкне" на нещо, човек трябва по някакъв начин да му обърне внимание. Обикновено това се случва по време на решаването на някаква задача. И така се оказва, че развитието на един светъл йерарх се определя от кръга на онези задачи, които той е успял да реши по пътя на своето развитие, а такъв извод е прост и очевиден.

Единственият проблем е, че колкото и развит да е светският йерарх, не му се налага да се сблъсква с решаването на всички възможни проблеми и още повече с неща, които по някакъв начин не могат да се причислят към кръга от проблеми и задачи, с които трябва да се сблъска. И това е естествено, но то създава условия за появата на еволюционни пропуски и дупки в еволюционната основа. В началните етапи от еволюцията на светлите йерарси те не са имали космически или планетарни паразити, които чрез ударите си да разкрият еволюционни пропуски и пробойни в тях! В резултат на това те продължили развитието си с пропуски в основата си и колкото по-напредвало развитието на тези светлинни йерарси, толкова повече ставали тези пропуски!

Ето защо сравнително слабо развитите космически паразити имаха предимство, когато атакуваха светлите йерарси, колкото и странно да изглежда на пръв поглед. Когато паразитите са нападали високоразвитите светлинни йерархии, последните просто не са имали достатъчно време да "закърпят" всички "дупки" еволюционната си основа. И поради факта, че повечето от тези светлинни йерарси били на много високо ниво на развитие, в тяхната еволюционна основа имало много такива дупки и пропуски и всички те били качествено различни един от друг и били напълно непознати за тях. Така че в такава ситуация еволюционните им предимства се превръщали в тяхна слабост.

Още един въпрос. Повечето от светлите йерарси не са имали нужда да създават нещо в рамките на няколко секунди, а още повече - толкова. Именно тази бавност и множеството задачи, които трябваше да бъдат решени почти едновременно, правеха високоразвитите светлинни йерарси уязвими за действията на паразитите. Ако светлинните йерарси разполагаха с повече време за решаване на възникналите проблеми или пък проблемите не бяха толкова много и не се налагаше да възстановяват основите си от самото начало на еволюционния си път - космическите паразити нямаше да имат и най-малкия шанс да завладеят някой от тях. Но... за съжаление, беше точно така, както го описох, и Светлите йерарси просто нямаша почти никакъв шанс в такава

ситуация, но това не означава, че не се бориха до последно

Аз, за разлика от повечето от тях, имах "късмет", ако мога така да се изразя. Нашата Земя в Мидгард беше напълно завладяна от социални паразити и техните носители от Големия Космос. Ето защо, когато започнах развитието си, трябваше да се сблъскам със същите тези паразити и техните методи от самото начало. Именно поради този факт и поради това, че успях да създам своя собствена система за развитие, която постоянно трябваше да променям и усъвършенствам във връзка с решаването на задачите, възникващи пред мен, и по време на срещите ми с паразитите, няхах такъв проблем.

И това се дължеше на факта, че от самото начало на пътуването ми се наложи да се боря с паразити, от самото начало се "запознах" с техните тактики и волю-неволю трябваше да се науча да реагирам бързо, за което до голяма степен ми помогнаха създадените от мен мозъчни структури и фактът, че от самото начало създадох динамична и гъвкава еволюционна основа. Така че, когато ме удряха, имах възможност да науча това, което никога преди не съм знаел, и да създам защита срещу ударите, развивайки нови свойства и качества. И много често новите качества, придобити по този не съвсем обичаен начин, ми даваха възможност да продължа развитието си. Развитие - в нови посоки, което много често водеше до принципно нови решения, които бяха последвани от принципно нова промяна в цялата ми основа.

Нерядко това се случваше в момента на битката, което обикновено ми позволяваше да се справя с противника или противниците си много бързо. Но аз вече знаех много добре, че повечето от йерарсите на Тъмните сили са леки йерарси, пленени и контролирани от паразити, и че не те нанасят удари по мен, а онези, които ги манипулират. Затова, сражавайки се с тях, целта ми не беше да ги унищожа, а напротив - да ги освободя от контрола на паразитите.

По време на бойните действия не само "поправях" себе си, не само създавах нови неща, за да запълня пропуските и дупките в еволюционната си основа, но и търсех система в неволните си противници. Системата, чрез която паразитите контролираха техните действия, и започнах да отменям тази контролираща система, за да върна свободата на тези жертви на космическите паразити. И въпреки факта, че ме биеха много жестоко, винаги искрено се радвах, когато успях да освободя още едно красиво същество от игото на паразитите

.....
.....

Едни от първите освободени... бяха Йорк и Дарк, поне така звучат имената им на руски, възможно най-близко. Не е необходимо да се търсят английски корени в имената им, както може би някои биха искали да направят, просто името на всеки йерарх отразява неговото еволюционно ниво и, разбира се, е много по-сложно, но в опростен вариант, в словесния код тези имена са най-близки до такъв звуков вариант.

В действителност имената на тези същества представляват сложно

преплитане на структури и материя, своеобразен обемен символ, който напълно отразява нивото на развитие на своя притежател. Ние, жителите на Мидгард-Земя, сме свикнали с факта, че всеки от нас има име в словесния код, и поради навика се обръщаме към приятелите си с техните имена, знаейки отлично, че тези имена са чисто символични. И което е най-важното, името на йерарха се променя всеки път, когато той преминава на следващото, по-високо ниво на развитие, и затова подобни условни имена ни позволяваха да избегнем постоянното объркване, причинено от факта, че еволюционните скокове... започнаха да се случват много често.

След като се освободи от контрола на паразитите, получилия свобода светъл йерарх почти винаги проявява желание да не се връща към задълженията си, които е имал преди залавянето, а се стреми лично да участва в прочистването на космоса от паразити. И за това имаше няколко причини. И една от главните беше, че те смятаха за своя лична отговорност да се борят с космическите паразити, за да предотвратят онова, през което трябваше да преминат самите те, бидейки заловени от същите тези паразити.

В края на краищата сред тях нямаше много "щастливци", ако можеха да се нарекат щастливци, които да не помнят нищо от това, което им се е случило, след като са били превзети от паразитите. За тях имаше само пропуск в паметта и това беше тяхното щастие! Защото всички онези, които бяха завладени от паразитите, и в случаите, когато паразитите не можеха да използват способностите им за свои цели, като изключат съзнанието им, ги очакваше незаслужен личен ад

В такива ситуации паразитите контролират действията си, без да изключват съзнанието си. А това беше най-лошото нещо, което можеше да си представим. Човек може само да си представи какво е трябвало да преживеят тези йерарси, когато са виждали как всичко, за което са се грижили, се унищожава от собствените им "ръце"! Когато осъзнаха, че собствените им "ръце" убиват онези, които са им били безкрайно скъпи! Писал съм за това и преди, но всеки път, когато ми се е налагало да се сблъскам с подобно нещо, винаги ме е обземало чувство на възмущение и желание да се отърва от подобна гадост, каквато са паразитите, колкото се може по-скоро!

Ако само разбирането на методите на действие на космическите паразити предизвиква такава силна реакция, можем да си представим какво силно желание да се сложи край на тези неща се поражда у онези, които сами са изпитали тези осакатяващи методи!

.....
.....
.....

Случи се така, че всеки от зараждащото се Бяло братство веднага сподели с всички останали своите нови идеи и разработки, своите нови открития. Никой не е имал желание да пази новото само за своя "любимец". Всеки беше готов не на думи, а на дело да се жертва в името на спасяването на друг. Появи се

истинско братство от воини, които се бореха не за собствена изгода, а за да освободят Вселената от мерзостта на социалните паразити на всяко ниво! Случи се така, че Светлана, със своето любопитство и жажда за научаване на нови неща, се превърна в своеобразна "електрическа крушка", върху която се стекоха ловци на структури и нейната същност. А структурите и същността ѝ постоянно се обновяваха след поредната измислена от мен "играчка" или ново пренареждане на същността и мозъчните структури.

.....
.....

Братството по същество е нещо необикновено, когато вие ставате част от другия и другият става част от вас! В сравнение с това кръвната връзка, която е добре позната в Мидгард Земя, изглежда като детска игра.

Когато си побратимен със същността, всяко предателство става просто **НЕВЪЗМОЖНО**! То става равносилно на предателство към самия себе си, защото ако нещо се случи с вашия брат по същност, вие сами ще преживеете същото и чрез такава връзка можете незабавно да се притечете на помощ на вашия брат, за да го спасите, а по този начин и себе си! Доста често космическите паразити по една или друга причина са унищожавали светлинни йерарси, а след унищожаването им са използвали еволюционното развитие на тези йерарси, навитите структури под формата на кристали и самите същности като източник на потенциал.

С други думи, след като са унищожили така наречените физически тела на светлите йерарси, паразитите са превърнали същностите на унищожените йерарси в свои роби, а техните структури - в свои оръжия! Когато трябваше да се изправим срещу такива космически паразити, след борбата с тях оставаха само навитите структури на поробените светлинни йерарси и техните същности, вече освободени от такова ужасно робство.

.....
.....

И съм убеден, че да се даде втори шанс да се следва светлия път е по-добре от примитивното унищожение. В края на краищата всяко същество има уникална природа и би било жалко да загубим уникалността си заради глупостта на носителя на тази уникалност, а вторият шанс - връщане към точката на отклонение от светлия път на развитие, като се предотврати връщането към паразитизма, според мен - е оптималното решение!

Вярно е, че се случваше така, че след стартирането на програмата за разгръщане до степен на отклонение, от този или онзи паразитен йерарх не оставаше почти нищо. Но в такава ситуация нямаше друг изход, поне аз не намерих такъв! В резултат на моите действия освободих много структури, кристали, както откраднати от светлите йерарси, така и унищожени от тях.

.....
.....
.....

Въпреки това имаше много освободени същности, които настояваха, дори въпреки тези аргументи, и поискаха да бъдат обединени. Те предпочитаха да се разтворят в други същности и аз трябваше да изпълня желанието им, макар че винаги съм бил против подобно разтваряне на една същност в друга, защото за обмяна на качества е достатъчно да се създаде точно копие на същността.

Така че по една или друга причина някои от освободените от робството на същества все още настояваха да се слоят. Може би поне по този начин, ставайки част от друга същност, те са искали да се преборят с космическите паразити, които са ги унищожили. Всички онези същности на светлите йерарси, които пожелаха да бъдат възстановени, получиха ново физическо тяло.

.....
.....
.....

В резултат на това светлите йерарси се завръщат към дейността си, но въоръжени с нови "оръжия" срещу космическите паразити. Those entities that refused to be restored became part of the forever. Спомням си първия разгръщащ се спомен на Светлана за слятата женска същност. Неизразими с думи страдание и болка се отразиха на лицето ѝ, очите ѝ се напълниха със сълзи, а от ъгълчетата на прекрасните ѝ очи потекоха сълзи

Беше непоносимо да продължава да разгръща спомена за едно женско същество, което беше умряло преди невъобразимо много време, и да вижда всичко, което се беше случило, през очите на слятото същество, което сега беше част от нея. Няколко минути такова гледане я "изцедиха" напълно, сякаш беше подложена на силен стрес. В крайна сметка подобно разгръщане на паметта не е като да гледаш прочувствен филм със задължителен добър край. Гледайки филм, човек може да съчувства на случващото се на екрана, дори да "пусне" някоя сълза, и това е нормално. Но когато се разгръща споменът, вие не сте външен наблюдател на вълнуващите събития, а ставате участник в тях. Във филма актьорите само играят страданието, само изобразяват болката и мъката, докато при разгръщането на спомена вие сами преживявате всичко, което се случва, и то на пълни обороти, всичко като в реалността! И то въпреки факта, че всичко това се е случило много отдавна и... не с теб! Но когато е в теб, няма значение кой и кога го е направил. Човек усеща всичко с всеки нерв, с всяка клетка на тялото си, с всяка частица от душата си! Така че да приемеш някого в себе си означава да приемеш и цялата болка, целия копнеж, всички страдания на човека, когото приемаш, а не всеки може да го понесе! Би било правилно да се каже, че малцина са хората, които ще се съгласят да приемат всички тези страдания, продължили често пъти много милиони, а понякога и милиарди години.

И всичко, което се случи през тези невероятни за обичайното възприятие времеви отрязъци, се разгърна само за няколко минути, като запази цялата острота и яркост на събитията, които запълваха тези времеви отрязъци. Преживявайки по такъв необичаен начин събитията от далечното минало на

светлия йерарх, вие ставате пряк участник в тези събития, сякаш сами сте участвали в тях. А когато същността на светлинния йерарх стане част от вас, целият жизнен опит на това същество се превръща във ваш жизнен опит, всяка болка става ваша болка, всяко страдание става ваше страдание. Защото не може да има нищо друго за измъчената душа на светлия йерарх, чиято същност е била поробена от космическите паразити, а самият той е бил унищожен!

И така, въпреки несравнимата радост от случващото се във Великия Космос и радостта от освобождението на светлите йерарси, пленени от космическите паразити, имаше и горчивина от докосването до това, което тези светли йерарси трябваше да изтърпят, през което трябваше да преминат по време на робството си. Когато човек се сблъска с такива неща, изчезват дори остатъците от съжаление към паразитите, опитите да се обяснят действията им с неразбирането кое какво е, поради невежество и неразумност. Социалните паразити, независимо дали са космически, или земни, прекрасно знаят какво и как правят и с тях трябва да се борим без никакво съжаление, но не и с техните методи и средства. В противен случай борецът се с мерзостта ще се превърне в същата тази мерзост и самият той. Просто с правилното разбиране и необходимите знания и умения е възможно да се изчисти Вселената от паразитите до корен и да не се превърне в техен аналог. Човек никога не трябва да допуска появата на омраза към тези чудовища, защото омразата и другите негативни емоции, независимо от това, че причините за тях може да са повече от основателни, са недопустими. Всички тези отрицателни емоции са "врати" за атаките на космическите паразити и пряк път за превръщането на самия човек в един от тях.

Затова за всеки светъл йерарх е важно да не се превръща в звяр, виждайки какво прави звярът. И не е толкова лесно, виждайки всички злодеяния и подли постъпки на паразитите, да не се ожесточиш в сърцето, да не се превърнеш в безмилостна машина за наказания, която неизбежно след като накаже тези, които заслужават наказание, ще продължи да търси нов враг, когото да накаже. Много е важно, борейки се с "дракона", да не се превърнем в "дракон". А за целта трябва напълно да управлявате емоциите си и да не позволявате на последните дори за миг да придобият контрол над ума ви. И, разбира се, е необходимо спокойно да се справяте с всеки конкретен случай.

И да не размахвате първо юмруци, а да мислите после, дори когато другите вече ви "удрят".

.....
.....

Въпреки че ми се наложи да преживея няколко неприятни момента, докато изпълнявах тази своя идея, трябваше да преживея няколко неприятни момента поради факта, че нервите на дясната ми ръка изгоряха от прекомерното натоварване, а процесът на изгаряне на нервите не беше съпроводен с най-приятните усещания. След това, въпреки неочаквано неприятните странични ефекти, все пак успях да доведа делото докрай и едва след като завърших

започнатото дело, имах възможност да се справя с "травмите си". В резултат на успешното приключване на собствената ми задача успях не само да намеря принципно нов метод за борба с космическите паразити, но и да направя някои "подобрения" в собствените си структури и нервна система. Това беше началото на нов начин на борба с Тъмните сили, който никога досега не беше прилаган.

.....

.....

И това е началото на раждането на ново братство - братство по дух, чиято цел е да освободи Вселената от нашествието на космическите паразити!

Тази работа се превърна в основна дейност в живота на Светлана и мен. Всяка друга работа беше просто неизбежна необходимост. И то не защото по този начин се опитвахме да "избягаме" от проблемите на реалността. Съвсем не! През март не липсваха хора, които искаха да преминат курс от лечебни сеанси, и макар че за работата си не получавах милиони, но въпреки това проблемите с парите останаха в миналото, макар че това не беше така далеч назад в първите два месеца от престоя ми в САЩ.

Въпреки че не всички пациенти ми плащаха за работата, на ден печелех поне толкова, колкото през целия февруари. А това вече се смяташе за много пари в Америка по онова време. Така че именно благодарение на факта, че финансовият проблем "падна" от плещите ми, стана възможно да се върна на работа в "Космос" и това наистина беше въпрос на живот за мен и Светлана. Именно в Сан Франциско, където със съпругата ми се озовахме по волята на Негово Величество Случая, която най-често се оказва закономерност, която все още не се е проявила, животът в Космоса стана главното за мен и Светлана, а земният живот, с който всички бяха свикнали, беше само неизбежна необходимост.

Това не означава, че земните дела са станали безинтересни и ненужни за нас - разбира се, че не! Просто това, което се случваше в Космоса, се превърна в най-важното занимание в живота ни и, както бъдещето показва по-късно, именно това, което правехме тогава в Големия Космос, стана основа на онова, което стана необходимо да правим на Мидгард-Земята. Появи се необичайно явление - колкото повече се придвижвахме в Космос с нашите действия, толкова по-близо бяхме до Мидгард-Земя. Колкото по-дълбоко се потапахме в миналото на Вселената, толкова повече откривахме връзки на това, което се случваше на нашата Мидгард-Земя. Всичко това беше не само удивително и интересно, но и невероятно!...

Но цялото това разбиране за случващото се беше в бъдещето и през пролетта на 1992 г. двамата със Светлана очаквахме с нетърпение всеки ден да имаме свободен миг, за да се потопим в невероятния цикъл от събития във Вселената, в който бяхме преки участници и където ни очакваха нашите верни приятели и колеги

http://....

Глава 4. Пролетни проблеми

Всъщност март 1992 г. се оказа богат на много събития. Имаше много срещи с хора, които се интересуваха както от лечението, така и от това да разберат какво се случва. Дватама със Светлана все повече свиквахме с напълно нова среда, обстановка и обичаи, които бяха съвсем непознати за нас. Но непознатостта на американската атмосфера не ни накара да се променим, за да се приспособим към нея, както направиха имигрантите от СССР, а по-късно и от Русия, когато дойдоха в "приказната" Америка. Ние си останахме себе си и нямахме намерение да се "вписваме" в "нормите" на американския живот. Това не означава, че не сме се опитвали да научим английски - това беше житейска необходимост, тъй като не искахме да зависим от преводачи, които можеха (и го правеха) да изопачат казаното от мен в превод. И това се случваше, независимо дали от неразбирането на превеждания материал от страна на преводача, или от умишленото му изопачаване - случваше се и в двата случая. И ако с медицинската терминология на английски език се справих доста бързо, то преводът на по-сложни понятия и идеи на английски език все още беше много, много лош. Джордж Орбелиан, който първоначално изпълняваше ролята на преводач на срещите ми, явно не се "справяше" с превода на по-сложни материали. Той беше затруднен от липсата си на добро образование и за него много неща бяха просто непознати като понятия. Още през първите месеци от престоя ни в Щатите стана ясно, че нивото на образование в САЩ е много ниско, не само на училищно ниво, но и на ниво колежи, много от които по някаква причина се наричат университети.

Въпреки това интересът към това, което казвах и правех, беше голям. Много от моите американски пациенти се опитваха да присъстват на лекциите, на които бях поканен, или на срещите, които се организираха в дома на Джордж. По този начин моите речи или разговори имаха и забавни последици. На една от срещите в дома на Джордж присъстваше съпругеска двойка, с която Джордж беше в приятелски отношения и която беше сред първите ми пациенти. Тази двойка беше интересна с това, че съпругът беше бял, а съпругата му беше от едно племе на американските индианци. Обръщам внимание на това по една проста причина - по време на тези срещи аз говорех за бизнеса си, за това какво съм успял да направя и кога. Винаги съм смятал и продължавам да смятам, че човек има право да говори за неща, които знае не от слухове, а поне за такива, на които сам е бил свидетел, поне! Разказах за това, което направих на 25 февруари 1990 г., за озоновата дупка, за Чернобил, за събитията от 21 август 1991 г., за пречистването на водата в Архангелска област в началото на октомври 1991 г. и много, много други неща.

И така, една от тези срещи, на която присъстваше двойката, за която споменах по-рано, имаше много неочаквано продължение. Оказало се, че в американските индиански племена имало традиция всяко коренно население да има свой племенен гуру. По този начин те се опитвали да запазят своята характерна култура. Напълно възможно е не всички индианци да са имали

такъв учител, но тази жена го е имала. Но не в това е въпросът, а в това, че след като е била на няколко мои срещи, тя е предала съдържанието на своя гуру! А последният, след като чул преразказаното от нея, избухнал с буря от възмущение, че не аз, а той, той е този, за когото говорят древните предсказания на американските индианци! Оказа се, че американските индианци имат предсказание за появата в бъдещето на човек, който ще извърши редица дела. Този "гуру" беше възмутен, че съм му "откраднал" съдбата! Забавно е. Аз разказвах в хронологичен ред събитията от живота си, а някой отвъд океана си мислеше, че това е неговата съдба, предсказана в далечното минало! И дори не става дума за това, че никога не бях чувал за тези предсказания на древните представители на Червената раса, които са били известни само на самите индианци. И дори само по силата на това не бих могъл да си "присвоя" нечия чужда съдба, след като съм роден на друг континент, в друга държава. Въпросът е, че ако този "гуру" се е смятал за човек от пророчеството на древните, защо не е направил нищо, за да изпълни това пророчество? Това е още един вариант на "историята", в която желанията не съвпадат с амбициите. Но въпреки това по този много неочакван начин научих, че американските индианци имат древно пророчество, на което съответстват много факти от личната ми биография. Този факт беше любопитен за мен, но не повече. Дали моята собствена биография съвпада или не с древното пророчество на американските индианци, за мен нямаше значение, защото аз не действах според пророчеството, а според това, което ми даваше моето разбиране, което ми казваха моята съвест, моят ум и моето сърце... и пророчествата нямаха място в моите идеи, защото аз действах според моите принципи и само! И ако в далечното минало някой наистина е видял това, което съм правил и продължавам да правя, това не означава, че действам според това пророчество! И това е така, най-малкото защото през повече от тридесет години от живота си не знаех нищо за това пророчество!tr://.....

И така, първият "претендент" за моята биография се появи в далечна Америка и се оказа посветен американски индиански гуру. Но, за съжаление, това не беше и последният "претендент" за моята собствена биография, но всичко си има свое време, но засега нека се върнем към събитията от 1992 г.

В края на март 1992 г. се случва друго любопитно събитие. Една от моите пациентки дойде на сеанса и ми каза, че това е последното ѝ посещение при мен. Че е много благодарна за работата ми, но че напуска Сан Франциско. Попитах за причината за решението ѝ да напусне Калифорния и... чух нещо съвсем неочаквано. Тя се страхувала от земетресения и както ми съобщи, скоро в Сан Франциско се очаква силно земетресение, а тя няма никакво желание да бъде под развалините на собствения си дом! Напълно легитимно човешко желание и съвсем разбираемо. Казах ѝ, без да посочвам причина, че няма да има земетресение, и ако това е единствената причина да напусне Сан Франциско, я посъветвах да не го прави. Но тя беше толкова уплашена, че думите ми явно не ѝ бяха достатъчни и напусна Калифорния, както и много

други хора по същата причина. Не ѝ обясних защо не трябва да напуска Калифорния по една проста причина - обяснението ми вероятно щеше да я изплаши още повече или щеше да си помисли, че просто съм "извън себе си". И ето защо...

Тъй като вече имах известен опит в работата с глобални проблеми, смятах, че има много голяма вероятност да успея да неутрализирам земетресение. И в известен смисъл вече имах опит в това отношение... И то още от детството си. На 14 май 1970 г. имаше доста силно земетресение в Северен Кавказ. В самите Минерални води то не беше толкова силно, колкото например в Махачкала, но... въпреки това беше доста чувствително. Все още си спомням това събитие и не защото се страхувах от земетресението, съвсем не, напротив. Земетресението стана късно вечерта, след десет часа вечерта. Спомням си, че вече си бях легнал, докато всички останали още гледаха телевизия.

Когато бях дете, можех да заспя добре само в пълна тъмнина; ако светлината проникваше иззад затворена врата или през пролука, обикновено не можех да заспя дълго време, мятах се и се въртах от една страна на друга. Очите ми бяха много чувствителни към светлината, затова вземах специално приготвено парче материал или чист парцал и го използвах като своеобразна ключалка. Като притисках този парцал към вратата, се уверявах, че вратата се затваря много плътно, и вследствие на това нямаше пролука, през която светлината от коридора да влиза в спалнята ни. Много често използвах друга кърпа или хавлиена кърпа, за да покрия пролуката отдолу, а след това, доволен, си лягах и заспивах дълбоко. Този ден също заспах бързо и дълбоко и дори не знам точно какъв сън сънувах, когато се събудих от дълбок сън, не съвсем събуден от дълбок сън, а събуден от някаква болка в тялото. Когато силата на Морфей започна да отслабва, осъзнах каква е причината за болката, която ме събуди! Оказа се, че тогава леглото ми заедно с мен се е "отдалечило" от стената от само себе си, след което доста бързо се е понесло към нея и се е ударило в стената. И съответно страната ми се удари в стената заедно с леглото, което не беше много приятно и дори доста болезнено. В подобна ситуация неволно си спомняш думите от оперетата "Дий Фледермаус", когато един от героите ѝ казва: "...отново затворниците люлеят затвора...". Първо, аз не бях в затвора, а в дома си, и второ, не можех да имам същата причина да "люлея" стените на дома ни като героя от оперетата. Леглото ми стоеше в самия ъгъл на къщата и зад стените нямаше нищо - нито едното, нито другото. Изобщо не се уплаших от случващото се и не се втурнах навън по бельо. Бях хвърлен към стената още няколко пъти, не ми хареса много и мислех да го спра веднага и... то спря мигновено и аз се върнах в прекъснатия сън, сякаш нищо не се беше случило.

Разбира се, по това време дори не мислех, че спирането на треперенето има нещо общо с желанието ми да спя спокойно. На следващата сутрин всички споделиха впечатленията си от преживяното. Семейството ми разказа как полилеят танцувал по тавана, как телевизорът на нощното шкафче не изоставал

от лампата и т.н. Никой от моите домашни не се втурна да излиза от нашата пететажна сграда, както направиха толкова много хора в нашия квартал, у дома и в целия град. Забавното беше, че всички, които избягаха, стояха близо до къщата, вероятно забравяйки, че ако къщата се беше срутила, много хора щяха да загинат под развалините ѝ. Но имаше едно необичайно нещо в това земетресение. Първо, то спря много рязко, което не се случва при обикновените земетресения и... второ, това земетресение нямаше автошок, с други думи, съпътстващ тряс след главното земетресение. И по това време не е имало такова.

Разбира се, по онова време не обръщах особено внимание на всичко това. Не мислех, че случилото се има нещо общо с мен, то, както и много други събития от собствения ми живот, се възприемаше от мен тогава като естествен ход на събитията, като късмет, норма за всички, всичко друго, но не и че има нещо общо с мен. Това не е изненадващо, защото за едно дете и тийнейджър е трудно да свърже случващото се с факта, че много събития зависят от това, което ти, точно ти, мислиш и желаеш! И това е особено вярно за явления от такъв мащаб като земетресението! Но и тогава, като дете, бях изненадан от собствената си странна реакция на едно доста силно земетресение. Не изпитах никакъв страх, особено не онзи, който очаквах насън. Това беше първото земетресение с такава сила, което бях преживял в живота си. Всички свикнахме с малките "земетресения", защото доста дълго време в Змийската планина се извършваха взривни работи, свързани с добива на най-здравия камък в света за строителни работи. Най-силният по една проста причина - планините на Кавказките минерални води са уникален, единствен природен феномен в света. Магмата само е набъбнала на повърхността, но не е могла да избухне, като е замръзнала, образувайки планини, които са малки според местните представи. Височината на Змийската планина е около километър, тя би могла да се смята за "голяма" планина на всяко друго място, но до Кавказката верига такава височина не се възприемаше като нещо особено и то не само от нас, които от детството си бяхме свикнали с планините в Кисловодск, но и от всички останали жители на град Минерални води. В слънчево време от прозореца на апартамента ни се любувахме не само на планината Змия, но и на заснежения връх на Елбрус! Каква гледка за гледане! И така, няколко години след преместването ни от Кисловодск в Минерални води, добивът на камък в планината Змейка продължи. Преди експлозията на планината Змейка извил сирена, извил така, че звукът на сирената се разнесъл из цялата околност и няколко минути след сирената последвала експлозия! Експлозията беше толкова силна, че в нашия квартал прозорците на всички къщи се разтресоха.

Но земетресението е различно! Не прозорците се тресат, а цялата къща се люлее на една и съща страна! И то с такава амплитуда, че леглото се отдалечи от стената заедно с мен, а след това се удари в стената с известно ускорение. По всичко личи, че би трябвало да се уплаша, тъй като това се случи с всички останали, но по някаква неизвестна причина не се уплаших, и то не защото

никога не съм се плашил от нищо, както може би си мислят някои хора, или защото инстинктът ми за самосъхранение не работи. Съвсем не, като дете доста дълго време се страхувах от тъмното. Дори когато започнах да ходя на училище, предпочитам да не съм сам в пълна тъмнина. Когато през лятото живеехме с баба ми на село, периодично ме изпращаха вечер до колхозния пчелин, който се намираше в парка, а входът на пчелина беше до къщата на баба ми, или по-скоро до къщата на прадядо ми, който я беше построил със собствените си ръце и който почина през 1972 г. на деветдесет и шест годишна възраст, и то от гангрена. И така, за да се стигне до пчелина, трябваше да се извърви около двеста метра по пътеката покрай оградата, да се отвори далечната порта, да се пресече пътят, да се отвори портата на колективния пчелин и да се вмъкне през вратата на пчелина. А през нощта това трябваше да става в пълен мрак, като пътеводната "звезда" в него беше една крушка, осветяваща голяма маса, която стоеше на улицата пред къщата и на която вечер се събираше почти цялото голямо семейство на прадядо ми по майчина линия.

И така, когато бях момче, често ме изпращаха вечер по една или друга причина при "онзи" амшаник! Гордостта и срамът ми пречеха да си призная, че се страхувам да отида в пълна тъмнина. Страхът от тъмното беше отглас от първите години на живота ми, когато виждах астрални същества, които наистина не обичаха светлината и се появяваха само на тъмно. Като пораснах малко, престанах да ги виждам, но усещах присъствието им в тъмното и освен това живият свят на нощта издаваше много различни звуци, за да стане усещането за нечие присъствие почти осезаемо. И така, бях тръгнал на пътешествие, което тогава ми се струваше невероятно дълго. Веднага щом се отдалечих от осветения от лампи перон в тъмнината, стъпката ми ставаше все по-бърза и по-бърза, а когато никой не можеше да види проявлението на страха ми, бързата ми крачка "по някаква причина" се превърна в бягане. Бягане, което се ускоряваше доста старателно, под въздействието на различни звуци и шумове, които изпълваха околния мрак. И... само вятърът свиреше в гърба ми! Когато се приближих до спасителната светлина, със силата на волята си потуших страха, който ме беше обзел, и бързо преминах към бърза крачка, после към бавна и ... се появих на "публиката" напълно спокоен, показвайки на всички свои, че този въпрос не е нищо за мен. И ми се струваше, че никой не забелязва какво всъщност се случва в душата ми по време на такова пътуване. Най-вероятно всички се успокояваха от факта, че винаги доброволно се съгласявах да вървя в тъмното още веднъж, когато имах нужда от нещо. И всеки път, когато страхът ме връхлиташе на гореща вълна, се опитвах да вървя колкото се може по-бавно и колкото се може по-дълго, но периодично някой рязък или неочакван звук водеше до това, че краката ми "сами" започваха да продължават, без да се вслушват в гласа на разума. И само моята упоритост и гордост доведоха до това, че след известно време не избягах от неочакваното шумолене в тъмното. Все пак бях много горд от победата си над собствения си страх. Това показва, че страхът ми беше познат и че инстинктът ми за

самосъхранение работеше доста добре.

И в ситуацията, когато земята се тресеше доста силно с всичко на нея, включително и с мен, когато се събудих, защото периодично ме хвърляха към стената на къщата заедно с леглото ми, аз не се страхувах, не бях парализиран от страх, инстинктът ми за самосъхранение не ме накара да избягам на улицата по гащи, както направиха много възрастни, както се оказа по-късно. Съвсем не! Бях **АБСОЛЮТНО спокоен** и имах само една мисъл - люлеенето на земята трябва да спре и щом си помислих това... всичко моментално спря и аз спокойно отидох да довърша прекъснатия си сън!

Едва много по-късно разбрах, че само когато си напълно спокоен и съсредоточен върху задачата, можеш да постигнеш нещо! Всяка емоция просто ви изважда от състоянието на концентрация и прави почти невъзможно изпълнението на почти всяка задача. Едва много по-късно разбрах, че вътрешното ми спокойствие в този момент е било проява на **ИНСТИНКТА МИ ЗА САМОСЪХРАНЕНИЕ**. Проява на инстинкта ми за самосъхранение на подсъзнателно ниво, на нивото на моята същност, която по това време все още беше в спящо състояние и която (същността) знаеше какво и как да направи, за да спре земетресението! Бягането, колкото и бързо да беше, нямаше да ми помогне, ако земетресението продължаваше да се засилва, както преди моето пробуждане!

В края на март 1992 г. вече разбрах малко повече, отколкото когато бях тийнейджър, и реших да приложа разбирането си, за да спра очакваното земетресение в Сан Франциско. Особено след като земетресението в Сан Франциско през 1989 г. ми беше описано цветно и дори през 1992 г. можеха да се видят все още невъзстановени мостове и магистрали. Ето защо казах на пациентката си да не си тръгва заради земетресението, без да ѝ посоча причината. "Някак си" си мислех, че обяснението ми няма да я успокои, но думите ми по такъв обтекаем начин не я успокоиха, и то напразно, защото в Сан Франциско не е имало земетресение! [http://!!!!!!](#) В този момент ръцете на скептика веднага ще започнат да го сърбят от радост - е, най-накрая те хванаха! Опитваш се да си припишеш нещо, което не се е случило! Но радостта на скептиците ще бъде малко преждевременна и ето защо! [http://....](#)

Първо, бих искал да изясня малко ситуацията с Калифорния. Известният разлом на тектоничната платформа преминава през Калифорния от север на юг и този разлом винаги се е характеризирал с активност, придружена от земетресения.

Второ, според информацията, известна на тесните кръгове на американското правителство, на доста голяма дълбочина Тихият океан "минава" под този континент на **ДВЕСТА МИЛИ** (триста и двадесет километра). Това означава, че Калифорния представлява "козирка", която стърчи на двеста мили навътре в Тихия океан, и в средата на тази "козирка" има пукнатина! Тези данни са получени от Пентагона, когато американските подводници са напреднали с двеста мили във вътрешността на континента!

Така че нищо от това не е фантазия и особено не е моя фантазия! И така, съвсем очевидно е, че ако има достатъчно силно земетресение и ... цяла Калифорния се откъсне от континенталната плоча и ... това ще бъде "краят на света" за нея!

Така че причините хората в Калифорния да се страхуват от земетресения са наистина сериозни! Но тогава възниква "простичкият" въпрос - какво може да направи човек за всичко това. Ако не правите нищо, разбира се, че не можете да направите нищо! Но първо трябва да разберем причината за земетресенията! А за целта трябва да разберем едно просто нещо - цялата земна кора се състои от тектонични платформи, които в истинския смисъл на думата плуват на повърхността на магмата. Тези платформи могат да се отдалечават една от друга, да се разбягват, да пълзят една върху друга и дори просто да се сблъскват. В този случай може да има ситуации, когато една платформа "влиза" под друга, когато има разломи. Но скоростта на движение на платформите е много малка, от няколко милиметра до няколко сантиметра на година, и затова през живота дори на много поколения хора това движение остава почти незабелязано, ако вземем предвид размера на тези платформи. И така, този процес съвременната геология разбира много добре, но някои нюанси са ѝ убягнали. Магмата, на чиято повърхност плават тези платформи, е много разнородна и представлява течен кристал, нагрят до няколко хиляди градуса. И тази течна кристална магма е пронизана от потоци първична материя, или "тъмна материя", както я наричат съвременните физици. Но смисълът не е в наименованието, а в това какво представлява тя и до какво води.

На първо място, ако потоците от първична материя проникват в магмата, това означава и тяхното влияние върху поведението на магмата. Колкото по-бързи и по-мощни са промените в потоците от първична материя, проникващи съответно през повърхността на планетата и магмата, толкова по-силно е тяхното влияние върху тях. Земната кора и магмата, върху която плува същата тази кора, реагират по различен начин на промените в интензивността на проникващите потоци от първична материя. Разликата в реакциите към промените в мощността и качествения състав на проникващата на повърхността първична материя се дължи преди всичко на различната степен на подвижност на собствената земна кора и собствената магма. Разликата в степента на подвижност се определя от факта, че собствената земна кора има твърда кристална структура, докато магмата е течен кристал!

Второ, въпреки че магмата е течен кристал, тя е и нехомогенна! А нехомогенността на магмата е предимно топлинна! Колкото по-висока е температурата на магмата, толкова по-подвижна, динамична е тя, толкова по-силна е нейната реакция на промяната на потоците от първична материя. И две съседни области от магма с различна температура ще реагират по различен начин на една и съща промяна на външните потоци от първична материя. По принцип на повърхността на магмата има океани и морета, континенти и острови, реки и езера, точно както на повърхността на земната кора, но... всички те са изградени от магма с различна температура, различен вискозитет.

Океаните от магма са под континенталните плочи, континентите от магма са под водните океани и морета и т.н. Тази обратна структура на магмените образувания се дължи на факта, че континенталните платформи имат по-големи топлоизолационни свойства от сравнително тънката кора на мястото на водните океани и морета. Поради това магмата под моретата и океаните е с по-ниска температура и следователно е по-вискозна, мобилността на такава магма е много по-малка от по-нагрятата магма, която държи континенталните платформи. Но състоянието на магмата под континенталните платформи и под океаните също е разнородно. И причината за всичко това е същата нехомогенност на земната кора. Дебелината на кората и следователно топлоизолационните свойства на земното и океанското дъно не са едни и същи. Теплоизолационните свойства на земната кора се влияят и от нейния състав - дебелината на слоевете на земната кора и свойствата на нейните слоеве. В крайна сметка гранитът, доломитът, варовикът и т.н. имат различна топлопроводимост! И така, ако нямаше такава нееднородност в топлопроводимостта на земната кора, ако магмата беше еднородна по температура и вискозитет, нямаше да стои въпросът за появата на живот на Земята в Мидгарт, а и не само на нея!

Ако не беше по-вискозната и следователно по-малко подвижна магма под моретата и океаните, тя отдавна щеше да избухне и да запълни вдлъбнатините на земната кора, които сега са заети от Световния океан, и тогава в най-добрия случай най-високите планини щяха да стърчат от водата, а цялата планета щеше да бъде покрита с вода и тогава животът във вида, в който съществува сега, щеше да бъде изключен! Нееднородността на вискозитета на магмата, причинена от температурните разлики, е причината всичко да е такова, каквото е. Но същата температурна хетерогенност на магмата води и до факта, че по-топлата магма, която е и по-подвижна, реагира много по-силно на промените във външните условия, като например слънчевата активност, гравитационното влияние и колебанията в плътността и качествения състав на първичната материя или, както ги наричат, "тъмната материя"!

Ето защо, когато слънчевата активност се повиши, вулканичната активност рязко се увеличава, тектоничните платформи започват да се движат по-бързо и т.н. За да се предотвратят земетресенията, **е необходимо да се КОМПЕНСИРАТ или НЕУТРАЛИЗИРАТ ВСИЧКИ КАЧЕСТВЕНИ ПРОМЕНИ В СРЕДАТА**. А за това е необходимо, първо, да се разбере този процес, и второ, да се притежават съответните качества, и трето, да се разполага с необходимия капацитет за реализиране на задачата! Ако всички изисквания са изпълнени - проблемът може да бъде решен, въпреки привидната невероятност на самата задача!

Това малко отклонение-обяснение е направено, за да се даде поне малко представа за протичащите процеси. А сега е време да се върнем към края на март - началото на април 1992 г. Когато казах на моята пациентка, която се страхуваше от възможни земетресения в Сан Франциско, да не напуска

Калифорния, не ѝ обясних защо, поради причината, посочена по-горе, но не хвърлих думи на вятъра просто така. Разбирайки естеството на земетресенията, създадох стабилна зона около Сан Франциско, като създадох система за компенсиране на евентуални сериозни смущения. С други думи, под Сан Франциско се създаде доста голяма зона със стабилна магмена повърхност. Не премахнах напълно всички смущения, които по принцип представляват "диханието" на Мидгард Земя, което е абсолютно необходимо за нормалния живот на самата планета, а само онези смущения, които биха могли да доведат до катастрофални последици.

И отново скептикът може да се усмихне, очаквайки радостта от това, че съм се вкарал в ъгъла! Защото фактът, че в Сан Франциско не е имало земетресение през пролетта на 1992 г., не означава, че това е моя вина, че то не би се случило така или иначе, без моето обяснение. Първо, целта ми не е да накарам хората да ми благодарят за това, просто излагам фактите от живота си и събитията в него! Второ, благодарение на съвпадението или на факта, че се съсредоточих **САМО** върху Сан Франциско, има доказателство, че думите ми не са лъжа или самозаблуда. На 22 април 1992 г. имаше земетресение с магнитуд 6 по Рихтер с епицентър близо до *Лос Анджелис* и по същото време имаше земетресение в град *Ерека*! И за да стане ясно на всички за какво става дума, ще го коментирам малко. Работата е там, че Лос Анджелис се намира в южната част на Калифорния, на юг от Сан Франциско, а Ерека е в северната част на Калифорния, на север от Сан Франциско! По този начин град Сан Франциско се намира **СРЕЩУ** град Лос Анджелис и град Юрика! И трите града се намират на един и същ разлом на земната кора. И така, по едно и също време земната *кора* се е раздвижила под град *Лос Анджелис* и град *Юрека*, а **в** град Сан Франциско **не е имало дори лек трус**! Това е равносилно на това единият край на масата да се движи, другият край също да се движи, а средата на масата да е неподвижна! Това просто **не е възможно**! Но това е факт, над който сеизмолозите и геолозите все още си "чупят" главите! На това явление дори е дадено име - "феноменът Сан Франциско" в определени среди! В Сан Франциско и околностите му в продължение на стотина мили на север и на юг Земята е останала в пълен покой! Така че блокирането на възможността за земетресение в Сан Франциско и околностите му е довело до "природно" явление, което никой никога не е наблюдавал. Ето как един неочакван разговор с моя пациент доведе до такива забавни резултати, но това не е краят на моите приключения с калифорнийските земетресения, а само началото, но всичко си има своето време, но засега нека се върнем към края на март 1992 г.

След като "процесът беше в ход..." и имах достатъчно пациенти, които плащаха малко пари за работата ми и плащаха за всеки сеанс, двамата със Светлана можехме да дишаме малко по-свободно. И двамата със Светлана осъзнахме, че първата ни "база" е много малка и че е време да си намерим нова, по-просторна. Случи се така, че към април Джордж имаше голям апартамент в отсрещната сграда и ми предложи да го разгледам. Предложеният от Джордж

апартамент заемаше целия първи етаж на сградата, която имаше само три етажа и следователно три апартамента. То имаше голяма отделна кухня, голяма отделна трапезария, три сравнително малки спални и много голям хол. След нашия малък апартамент, този апартамент беше много просторен, повече 200 кв. метров площ! За този апартамент вече плащах по 1700 долара на месец, което през 1992 г. се смяташе за много, но доходите ми позволяваха да си го позволя, а и беше много удобно, че този апартамент имаше много голяма стая за гости, толкова голяма, че започнах да провеждам срещи с хора в нея и нямаше нужда да моля Джордж да проведе срещата в дома си или да търся място, което да ми позволи да проведе срещата в неговия имот. Също така помолих Джордж да намери професионален преводач и много от срещите ми вече не бяха превеждани от Джордж. Чувствах се по-добре, когато не ми се налагаше да моля Джордж да присъства на срещите като преводач. Чувствах се много по-спокоен, когато можех да платя на човек за работата му и да не се чувствам задължен на никой <http://.....>

И така, на първи април 1992 г. пренесохме вещите си през пътя и се наложи да купим мебели, за да обзаведем новия си апартамент. С Джордж отидохме да пазаруваме и купихме всичко необходимо за трапезарията, хола, спалните и офиса. Реших да използвам една от спалните като кабинет, затова я обзаведох по съответния начин. А на новото място вече започнах да се занимавам "на пълни обороти"! В кабинета приемах пациентите си, а в дневната провеждах срещи с учени и хора, интересувани се от паранормални явления. Постепенно си изграждах репутация сред американците. Много хора се интересуваха и от възможността да изслушат курс лекции по моята система. По този повод дори се срещнах с ръководството на университета в Линкълн, което дори беше готово да ми напише покана, за да мога да си уреда работна виза. Успях да помогна на много хора със здравословните им проблеми, като често исках разрешение от пациентите си да заснема техни интервюта по темата. За тази цел наемах професионална камера за няколко дни с оператор и молах Джон Макменес, като професионален телевизионен журналист, да интервюира моите пациенти или учени, с които имах срещи. Тогава щях да имам нов материал, който да добавя към филмотеката си, материал, който да притежавам законно и за който никой не би могъл да твърди, че съм използвал. Още от самото начало започнах да събирам документални материали и не жалех пари за това, защото винаги съм смятал и продължавам да смятам, че документалните материали под формата на медицинска история на пациенти преди и след моето лечение, видеозаписани интервюта с пациенти, всичко това е истинско доказателство, че това, което правя, е реално, а не просто непотвърдени твърдения, които всеки скептик би могъл да постави под съмнение, ако няма документални доказателства за моята работа!

По това време се върнах към идеята да издам първата си книга, за която вече бях написал няколко глави и няколко илюстрации с молив. Още през март отидохме в една дигитална лаборатория, за да превърнем илюстрациите ми в

дигитални, както е прието да се казва в днешно време. Един от служителите на лабораторията демонстрира възможностите на тогавашните компютърни технологии, сканира една от графичните ми рисунки на твърд диск и на монитора на компютъра за първи път видях илюстрацията си. На хартията рисунката изглеждаше съвсем прилично, но след като я сканирах на екрана на монитора, същата рисунка изглеждаше съвсем плачевно! Бях много разстроен от този факт и попитах служителя на лабораторията какво може да се направи с "мръсотията", която се появи на екрана на монитора. Работата е там, че след сканирането графитните люспички създадоха впечатление за мръсотия, която изобщо не се виждаше на хартията. Той ми предложи да "почисти" чертежите след сканирането и дори ми показва как ще изглежда това, което много ме натъжи, защото след "почистването" сканираният чертеж изглеждаше малко по-добре, отколкото преди почистването! И на всичкото отгоре ме уведоми, че такава работа ще струва 200 долара на час и че ще отнеме доста професионално време, за да се свърши работата. По онова време няхах нито желание, нито пари да го направя, тъй като да го направя сам щеше да ми струва много хиляди долари.

Освен това се срещнах с ръководството на Института за паранормални изследвания, който се намираше близо до Сан Франциско, на много престижно място. *Институт за ноетични науки* - така се наричаше институтът в малкото градче Саусалито (*Sausalito*) близо до Сан Франциско, където бях поканен на среща от неговия вицепрезидент Уин Франклин (*WinFranklin*). Това беше първият път, когато отидохме в това малко градче на отсрещната страна на залива. В бъдеще щяхме да имаме много много необичайни преживявания, но бяхме в колата на Джордж на път за среща с ръководството, за да обсъдим евентуалното публикуване на книгата ми на английски език. Вече бях написал ръкописните глави, естествено на руски, и илюстрациите, които бях направил за тях, и бях готов да разговаряме за използването им за издаване на книгата ми в Съединените щати.

Срещата беше доста дълга, разказах му за какво става дума в книгата ми, придружавах обясненията си с коментари от моите рисунки, накратко, направих всичко възможно, за да му дам възможно най-добра представа за книгата ми. Напълно възможно е преводът на Джордж да не е бил достатъчно грамотен, тъй като явно му липсваха дори общи научни познания. Както и да е, Уин Франклин тегли чертата с фразата си, че ще трябва да похарчат 25-30 хиляди долара за превода и едва след това ще могат да преценят възможността да издадат книгата ми на английски език... накратко, учтиво отказаха! Макар и не напълно, те ми предложиха да дам на познат преводач да преведе една глава от книгата ми на английски език. Дадох ми телефонния ѝ номер и ми казаха, че тя знае добре руски, тъй като баба ѝ била от първата вълна на руската имиграция в САЩ. Дори се срещнахме с тази преводачка и дори ѝ дадох текста за превод, но ѝ беше трудно да разчете почерка ми, така че до нищо не се стигна. Моят почерк наистина е "онзи" почерк, не всеки човек би могъл да го

прочете, камо ли да разбере какво съм написал. Почеркът ми "по някаква причина" беше много "куц", точно както беше "куц" правописът на Мечо Пух! Така че оплакванията от почерка ми бяха съвсем основателни, но в време съществуваше един неразрешим проблем. Преводачката дори не можеше да прочете текста ми, още по-малко да го преведе, а на всичкото отгоре ме уведоми, че се мести от Сан Франциско на източното крайбрежие на Съединените щати! [http://....](#)

Така или иначе, преводът на книгата ми, дори на една глава от нея, не се получи. След като "погледнах" всичко това, реших, че ще е по-добре, ако направя всичко сам! Но първо трябваше да спечеля пари, за да си купя компютърна система. По онова време дори в САЩ добрите компютри, принтери, скенери и софтуер бяха много скъпи, така че отложих издаването на книгата си за известно време! [http://....](#)

В началото на април със Светлана стигнахме до заключението, че трябва да приемем едно от предложенията, които получихме, и да кандидатстваме за работа. Най-добрият вариант за мен беше *Стив Ловин*, за когото съм писал и преди, който ми предложи работа като консултант. Това предложение ме устройваше най-много, защото имах пълен контрол върху времето си и правех това, което смятах за необходимо. Консултантските ми услуги се състоеха в това да давам препоръки как произведените витамини да станат наистина полезни за хората, като му обяснявах, че естествените молекули, макар и да имат същия химичен състав като индустриално произведените, но пространствената им структура е съвсем различна и затова живите организми не ги усвояват много добре.

Освен това молекулите на живите организми се различават от индустриално произведените молекули по това, че последните са мъртви в буквалния и преносния смисъл на думата. Органичните и неорганичните молекули в живия организъм имат няколко качествени нива в съответствие с нивото на развитие на конкретния жив организъм, като "живите" молекули са наситени с т.нар. жизнена сила. Със смъртта на живия организъм тази жизнена сила изтича доста бързо, както от неорганичните молекули, така и от органичните молекули! Това е причината вкусът на плодовете и горските плодове, месото и рибата да се различава значително в зависимост от това кога човек ги яде - веднага след като плодовете са откъснати от клоните или лехите, а рибата и другите животни току-що са издъхнали, или няколко часа, дни, седмици след това. И няма никакво значение дали хранителните продукти са замразени или охладени, какви вещества са използвани за тяхното съхраняване - за няколко часа след смъртта на жив организъм, растение или животно, жизнената сила напуска мъртвото тяло. В растенията и техните плодове жизнената сила се запазва малко по-дълго, но въпреки това най-често, когато хранителните продукти попаднат на трапезата на човека в съвременния свят, в тях (хранителните продукти) няма жизнена сила, а са пълни с отрови от продуктите на разпада. Разбира се, в съвременната ситуация е невъзможно да се

достави на трапезата на всеки човек здравословна храна, пълна с жизнена сила, както се казва, само от клон, леха, езеро, река, ферма, кокошарник. Но ако разберем същността на случващото се, е възможно да възстановим загубената жизненост на хранителните продукти в кухнята на всеки човек и същевременно да унищожим отровите, появили се в резултат на разпадането например на адреналина в месото на животните, който те отделят в кръвта в момента на смъртта.

Това и много други неща са напълно непознати и неразбрани от съвременната наука и аз бих могъл да продължа доста дълго за разбирането на всичко това, но тогава моят разказ би станал почти безкраен и досаден за повечето читатели. И така, работата ми се състоеше и в това, че създавах свойства и качества на живите молекули в промишлено произвежданите витамини. За тази цел периодично обработвах готовите продукти в складовете на компанията <http://...>

Така че предложението на Стив Ловин ме устройваше идеално, тъй като бях напълно свободен да правя каквото намеря за добре. Ето защо, след като получихме гаранционното писмо от Стив Ловин, Светлана, Джордж и аз отидохме в офиса на имиграционния адвокат, препоръчан от баща му, Хари Орбелиан. Адвокатът изслуша ситуацията, направи копия на необходимите документи и без дори да е направил още нищо, поиска да платя за консултацията му и да внесе пари предварително. Платих всичко, което ми беше поискано, за тридесетминутен разговор той поиска заплащане на 300 долара и още хиляда предварително. Дори не ставаше дума за парите, а за това, че първият адвокат се оказва "препоръчан" мошеник.

Защото, когато месец по-късно отидохме отново в офиса му, за да разберем как стоят нещата, се оказа, че той не е направил нищо, дори не е подготвил формулярите за работната виза. Когато разбрах за състоянието на нещата, го уволних и поисках папката с моите документи. Когато получих папката в ръцете си, освен копията на документите ми, които бях направил, в нея имаше само един нов документ - заверка на университетската ми диплома по американската система. Това може да се направи за един ден в специализирани фирми срещу 100 долара!!!

Така започна запознанството ни с американската система от имиграционни закони и със служителите на тази система. Америка е пълна с измамници и авантюристи с престижни дипломи от престижни университети, както и с дипломирани "специалисти", които не разбират дори елементарните въпроси на своята професия. Но засега ние току-що бяхме посетили за първи път кантората на един "престижен" имиграционен адвокат и все още бяхме сигурни, че всичко върви както трябва! Междувременно аз всеки ден приемах пациентите си в собствения си кабинет, хората ме викаха за дистанционно лечение, а ние със Светлана продължавахме да разглеждаме и изучаваме града. Спомням си как със Светлана отидохме в един голям магазин "Масу" и там в отдела за електроника видяхме нов модел телевизор "Сони", с елегантен дизайн и доста

голям. И, разбира се, веднага го купихме, а Светлана ми оказваше пълно съдействие. Покупката ни можеше да бъде доставена едва след няколко дни и за да не чакаме толкова дълго, се обадих на Джордж и той дойде с малкия си камион, на който натоварихме и новия телевизор, и стойката! Докато чакахме Джордж да пристигне, потърсихме и игрови конзоли "Sega", които току-що се бяха появили на пазара, и купихме две игрови конзоли за мен и Светлана и няколко игри за тях, всеки от нас искаше да се пробва в компютърните игри! Хубавото беше, че имахме два телевизора и всеки от нас можеше да играе, без да си пречи. Първата компютърна игра, която се опитахме да вземем на борда, беше *Sonic*. Светлана за първи път се увлече по компютърните игри, но след това интересът ѝ към тях доста бързо угасна, докато моят интерес към тези игри не е изчезнал и до днес. Винаги съм бил любопитен - какво има на следващото ниво! И ако играта ме интересуваше, винаги стигах до нейния край.....

И двамата винаги с удоволствие влизахме в отдела за електроника на всеки магазин, което не се отнасяше за другите отдели, където обикновено не бях много ентусиазиран. Въпреки това можех да прекарвам доста време в отдела за електроника, изучавайки новите модели телевизори, видеокасетофони, касетофони и наскоро въведените лазерни видеоплейъри. Не е нужно да обяснявам, че всички нови продукти бяха веднага достъпни за нас. Първите лазерни дискове с филми бяха големи колкото големи плочи за грамофонна плоча, но картината на телевизионен екран, и то добър, беше просто невероятна. За новото жилище трябваше да купим много от най-необходимите неща - от прибори за хранене до спално бельо, а аз трябваше волно-неволю да участвам в подреждането на ежедневието в новото жилище. Не защото имах отрицателно отношение към необходимостта от подреждане на жилището, след като напуснах дома и отидох да уча, трябваше да се грижа за собствения си живот почти през цялото време, така че това не беше непоносимо бреме за мен, но просто предпочитях да пребивавам само на две места - в отдела за електроника и в автосалоните, между другото и Светлана много искаше да посещава с мен автосалоните.

Просто когато ставаше дума за домакински задължения, предпочитях да дойда и да взема това, което ми трябва, вместо да прекарвам дълго време в избор на пълен набор от продукти. Това, за което бяхме единодушни, беше, че предпочитаме да купуваме най-доброто от всичко възможно, за да не се разхвърляме пред гостите си. И двамата имахме еднакви вкусове, а освен това Светлана имаше чудесна женска визия за всичко и скоро новият ни дом изглеждаше доста добре.

В края на краищата ние, израсналите в СССР, в руската духовна среда, руснаците по дух, сме напълно различни от германците и, както много бързо стана ясно на мен и Светлана, от американците! Лично аз, например, не съм и никога няма да заменя руския си дух за нищо друго! По-точно казано, руският дух - той или е, или не е! Третото не е дадено. Защото ми се наложи да видя колко бързо мнозинството от имигрантите от СССР, по-голямата част от които

бяха евреи, се трансформираха под въздействието на "западния" паразитен дух, колко бързо изчезнаха намеците им за руска култура и всичко се плъзна до откровена пошлост. Само няколко пъти ми се е налагало да присъствам на местата за събиране на съветските имигранти и след това съм имал само неприятни усещания. Останах с впечатлението, че сте попаднали в среда на търгаши, с ниво на културата Ала-Привоз, да поясня - Привоз - прочутият одески базар! И макар че много хора на тези сбирки имаха "висше" образование, но по някаква причина то не се забелязваше сред присъстващите. Но пък трябваше да присъствам на мероприятия, на които присъстваше "елитът" на "руската" имиграция! По някаква причина тези хора наричаха себе си "руснаци", въпреки че в тях нямаше нищо руско, освен познанията им по езика, които бързо успяваха да изкривят. Те създадоха нов жаргон, който не беше нито руски, нито английски, а нещо средно между тях. Английската дума "**shopping**" се превърна в "**хайде да пазаруваме**". И всичко в същия дух, коментарите, както се казва, са излишни! [http://....](#)

Сред имигрантите, включително и евреите, имало малък брой хора, чиято култура не се изпарила, когато пресекли границата. Но повечето от тях се опитват да стоят далеч от имигрантите-хамелеони! [http://....](#)

През април 1992 г. *Джон Макмейнс*, приятел на Джордж по сърф, също идваше редовно на сеансите ми. Тогава той беше директор на новините на CNN за района на залива на Сан Франциско. Той имаше както чисто човешки, така и професионален интерес към това, което правех, и присъстваше на много от моите сесии. Естествено, той сътрудничеса и в работата си с американските разузнавателни служби. Скоро ще стане ясно защо споменавам всичко това....

В сряда, 29 април 1992 г., в Калифорния и особено в Лос Анджелис избухват бунтове, предимно сред чернокожото население. Убити са хора, унищожени са коли, разграбени са магазини. Десетки хиляди чернокожи се втурнаха да буйстват! Жертвите на тази буйстваща тълпа бяха предимно бели хора. След няколко дни събитията напълно излязоха извън контрол. Федералното правителство изпрати Националната гвардия, за да потуши бунтовете, но без резултат.

В петък, 1 май 1992 г., в 18:00 ч. Джон дойде в кабинета ми за поредната сесия. Той беше последният пациент за деня и след като поработихме с него, проведохме разговор, който бързо се насочи към темата за бунтовете. Изневиделица Джон започна да говори за това, че Националната гвардия не може да се справи със ситуацията и ако това, което правя в СССР, е вярно, то той ще ми бъде много благодарен, ако успея да потуша бунтовете! По този начин Джон имаше предвид събитията от 25 февруари 1990 г. и събитията от нощта на 20 срещу 21 август 1991 г. - намеси, за които бях говорил на някои от срещите си.

Разбира се, малко вероятно е Йоан да е отправил такава молба по собствена инициатива, но фактът си остава факт. По-късно научих, че още преди със Светлана да сме пресекли границата на Съединените щати,

американските тайни служби са разполагали с личното ми досие, в което съветските тайни служби са отразили всичко, което са "изкопали" за мен. А това, което са "изкопали" за мен, е било онова, което съм съобщил публично или сред хората около мен, и много неща са останали извън обсега на специалните служби. Но е очевидно, че отразеното в моето досие е предизвикало подозренията и на американските тайни служби, дали не съм "патица"? Знаех, че не съм "патица", но те не знаеха за това и затова статутът ми на "патица" беше проверен първо чрез Джон!

Сега смятам за необходимо да хвърля светлина върху причината за възникналите бунтове. Много по-късно научих, че тези бунтове на чернокожите в Америка са били провокирани от американските специални служби. Целта на провокацията е била да се отстранят няколко души, които пречат на мръсните им планове, включително и сред самите специални служби, за да не се вижда зад тях собственият им "нос". А масовите безредици са най-добрият "покрив" за това. Тези бунтове започнаха след оправдателната присъда на четирима бели полицаи, обвинени в побой над чернокож мъж.

Самата ситуация около чернокожия "герой" Родни Кинг е абсурдна до степен на пълен идиотизъм. Полицаяте прекараха много дълго време в преследване на автомобил в Лос Анджелис, който се движеше по улиците на града със скорост над 100 мил в час (над 160 км/ч). Всъщност в САЩ само за превишена скорост в 100 мил в час ви вкарват в затвора за две седмици и ви лишават от шофьорска книжка за значителен период от време! А в случая, когато нарушителят не се подчинява на исканията да спре и си организира игра на "котка и мишка" с полицията - тогава две седмици в затвора не стигат. Чернокожият *Родни Кинг* не само не спрял пред полицаите, но и дълго време бягал от тях по нощните улици на Лос Анджелис. След това внезапно спрял и слязъл от колата си, което е забранено от закона преди съответното искане от полицията, и освен това нападнал полицайка. В резултат на това полицаите използвали палките си, което имали пълното право да направят според закона! Вярно е, че малко прекалиха, но и вие можете да ги разберете! А най-любопитното е, че ако Родни Кинг беше бял мъж, към него щяха да се отнесат по същия начин или дори по-сурово! Родни Кинг също е бил под въздействието на наркотици!

Най-интересното в случая е, че Родни Кинг е спрял колата си след дълго преследване от полицията на добре осветена улица, точно на мястото, където в 2 часа през нощта в крайпътните храсти е седял човек с готова камера, който е заснел на видео самия момент на ареста и сблъсъка му с полицията! Оказва се, че в Америка 24 часа в денонощието зад всеки храст седи човек със заредена камера, за да "хване" своя "звезден" час и да заснеме нещо специално!!! И най-интересното в случая е, че Родни Кинг спира колата си на идеално осветена улица **точно там, където в храстите седи човекът с видеокамерата!** Някак си ми е трудно да повярвам в подобна "случайност"! Самият аз имах няколко видеокамери, но не ги използвах всеки ден, така че батериите постепенно се

изтощаваха и винаги трябваше да ги зареждам, преди да използвам камерата. Но видеокамерите обикновено са в къщи, дори да видите нещо интересно през прозореца, е необходимо време, за да грабнете видеокамерата, да избягате от къщата, да се промъкнете в храстите и ... да заснемете случващото се на видео! Но в рамките на няколко минути се случи всичко, което един случаен минувач не би могъл да заснеме на видео! А "случайният" свидетел вече е седял в храстите с готова за работа камера точно на мястото, където Родни Кинг е спрял колата си, и това "случайно" събитие се е случило в **ДВА ЧАСА НА НОЩТА** [http://!!!!](#)

Специално описвах ситуацията в детайли, за да покажа нейната **несправедливост**! Разбира се, всичко това беше инсценировка, както се казва - ясно е! И така, след оправдателната присъда на съдебните заседатели буквално и в преносен смисъл избухнаха чернокожите квартали на Лос Анджелис, след това латиноамериканските квартали, после се разпространи и в други градове, включително и в Сан Франциско! Федералното правителство изтегли само в Лос Анджелис повече от 23 000 души от различни служби за сигурност и въпреки че 15 бунтовници бяха убити, стотици бяха ранени, а повече от 12 000 души бяха арестувани, бунтовете не спряха! Такава е ситуацията в 18,30 ч. на 1 май 1992 г.

На следващия ден, 2 май 1992 г., Джон ми се обади и ми благодари за помощта! Той ми каза, че още в 20.00 ч. на 1 май всичко се е успокоило, а на 2 май федералните сили са навлезли спокойно в бунтовническите райони и никой не им е оказал сериозна съпротива! Всичко спряло изведнъж, сякаш с магическа пръчка! Нямаше никакъв смисъл Джон да си измисля всичко това и, колкото и да е странно, бунтовете спряха едновременно във всички градове, в които се бяха случили, въпреки че бунтовете се бяха случили в други градове не по-късно от деня след началото им в Лос Анджелис! Сякаш някой беше изключил "ключа" във всички градове едновременно. Случайността на подобно събитие е почти нулева! Джон и всички, които бяха зад него, разбраха, че аз съм изключил "ключа" и съм го изключил само след като съм бил помолен да го направя, а не по собствена инициатива, за която никой нищо не знаеше! Така че, най-вероятно, след като американските специални служби са разбрали, че поне някои неща в досието ми отговарят на действителността! Но интересът им към мен не е изчезнал, а, както може да се очаква, се е увеличил! Всичките ми действия бяха внимателно следени. А за "свободата" в Америка научих за първи път дори не от собствен опит. Скоро след пристигането ми в Сан Франциско се запознах с брата на един човек, когото познавах в Москва. Той живееше в Сан Франциско от 1975 г. и затова, когато заговорихме за "свободите", ми разказа следната история. Известно време след като имигрирал в САЩ, той имал добър познат, който работел като частен детектив. И когато започнал разговор с този приятел за "свободите на демокрацията", без да каже нищо, той му поискал *шофьорската книжка*. След като въвел данните му в компютъра си, познатият му показал всичко, което полицията и ФБР имали за

него!

Каква беше изненадата на моя нов познат, когато видя толкова много информация за себе си, че вече беше забравил много неща или, както обичат да се шегуват офицерите от разузнаването, дори не ги знаеше! Всичките му контакти, кой и кога му е идвал на гости, с кои жени е имал интимни отношения и т.н., включително и това, което е било в СССР! И то когато вече е бил гражданин на тази страна и когато "великата" война срещу международния "тероризъм" още не е започнала! Така че мисля, че имаше голям интерес към моята личност, както и към тази на Светлана, но всичко си дойде на мястото!

Междувременно животът си течеше, работех с пациентите си и не мислех за планове на специалните служби, а за своите [http://...](#)

В края на април и началото на май 1992 г. се случиха още няколко много любопитни събития. На една от срещите, които проведох, присъстваше човек, работещ за екологична компания. След една от речите ми, на която споменах за озоновата дупка, аварията в Чернобил, замърсяването на водите в Архангелска област и моите действия, той се обади на Джордж и го помоли да уреди среща между мен и собственика на компанията, за която работеше. Собственикът на фирмата се оказа истински индус, който през цялото време носеше тюрбан! Той говореше английски по много забавен начин, едва по-късно разбрах, че така говорят почти всички индуси. Отново му разказах за моите действия и резултати.

Всичко това много го заинтересува и той започна да ме пита дали мога да изчистя земята от замърсяването! Не му отговорих еднозначно, като му казах, че за това, което съм направил преди, мога да говоря утвърдително, но за всичко останало мога да говоря само предполагаемо, докато не разполагам с категорични факти. Не виждам причина обаче това да не проработи. Просто ще са необходими няколко експеримента, за да се каже със сигурност. Той се развълнува още повече и започна да ми описва какви "велики" неща биха могли да се направят, ако това, което казвам, е вярно!

И фактът, че той беше готов да подпише договор за сътрудничество с мен. Не виждах причина да откажа предложението му. Още на следващия ден асистентът му се обади и ме попита дали мога да демонстрирам възможностите си преди подписването на договора. Предложи ми да използвам уменията си, за да проуча определен район за замърсяване. Подобен ход, от моя гледна точка, беше съвсем разумен и аз... се съгласих. В уречения час аз, Светлана и Джордж пристигнахме на посочения адрес, или по-скоро Джордж ни закара с колата си. В един непознат за нас офис ни предложиха традиционните чай-кафе-вода и ни помолиха да изчакаме известно време в доста голяма стая за срещи и назначения. В тази стая имаше огромна маса, около която бяхме насядали. След известно време се появиха няколко души, които никой от нас не беше виждал досега, заедно с асистента на собственика индус. Те дадоха имената си, ние дадохме нашите и след няколко минути бяхме въввлечени в разговор.

Единственото, което ми трябваше за работата, беше въздушна снимка, за

която ги бях уведомил по-рано. Те поставиха на масата пред мен фотокопие на аерофотоснимка на района без никакви обозначения или имена. Дадох ми един обикновен молив и ми предложиха да определя мястото на замърсяването върху това фотокопие! Предположих, че мога да отнеса фотокопието в дома си и спокойно да го разгледам за замърсяване. Но те не ми позволиха да го направя по учтив начин и поискаха да го анализирам на място, пред тях.

Бях малко притеснен, тъй като за първи път правех подобен експеримент и не исках да се проваля, исках да проверя резултатите си няколко пъти, преди да ги съобщя. Но за съжаление това не ми беше позволено, а имам **САМО ЕДИН ТЕСТ**, за да се справя! Така че трябваше да измисля стратегията и тактиката си в движение. Реших, че ще очертая върху фотокопие на аерофотоснимката местата на замърсяване, докато концентрацията на замърсяването намалява. Реших - готово! Съсредоточен върху задачата, откъснат от всичко странично, взех предложения ми молив и... започнах да чертая контури на замърсяването върху фотокопието, докато концентрацията му намалява. Но преди да го направя, реконструирах обемна холограма на района върху това фотокопие на аерофотоснимката и се настроих да откривам токсини. Реалната повърхност на нашата планета оживя на масата пред мен, буквално и преносно, в намаления многократно мащаб, и аз започнах да прокарвам ръка по тази холограма. Реалната повърхност се появи пред мен в умален мащаб, а ръката ми беше огромна в сравнение с умаленото копие на реалността. Благодарение на това мозъкът ми беше в състояние да обработва едновременно информация от доста голяма площ, което би било абсолютно невъзможно, ако аз самият се намирах на този терен. Беше все едно да си високо над земята и да гледаш всичко отгоре.

Но дори такава аналогия не дава пълна представа за предимствата на холограмата на терена, пресъздадена от въздушни снимки. И така... след като направих всичко това, започнах да чертая контурите на замърсяването върху фотокопието доста бързо, тъй като то намаляваше от центъра към края. Отне ми около десет-петнадесет минути и градиентите на замърсяването, които бях нарисувал върху ксерокопието на аерофотоснимката, се появиха. Дори не си давах сметка, че всички изследвания на уредите вече бяха направени в тази област. А когато тези, които вършеха работата, погледнаха направеното от мен, бяха меко казано доста изненадани. Ръководителката на лабораторията, *Ирине Фанели*, каза с пълно изумление, че съм показал всички зони на замърсяване, за които знаеха, без изключение, и съм ги показал абсолютно точно, според градиента на степента на замърсяване, когато се отдалечавах от центровете на замърсяване! И показах как подпочвените води пренасят токсините далеч от центровете на замърсяване! И показах контури с гъстота на замърсяване **от 1-5 МОЛЕКУЛА ТОКСИНИ НА МИЛИАРД НОРМАЛНИ МОЛЕКУЛА!** С други думи, успях да изолирам една молекула токсин сред един милион нетоксични молекули! Първият въпрос на Ирина Фанели към мен беше: "Как го правиш!?" (видеозапис на интервюто на Ирина Фанели по този въпрос може да

се види в английската част на моя уебсайт). А на фотокопията посочих десетки такива зони, така че не можеше да е "случайно"! По принцип аерофотографията, сателитната фотография дават възможност, поне на мен, да сканирам и да влияя на огромни площи, което не може да се направи по друг начин. Тези реални снимки на реалния терен са отпечатък на действителността и носят цялата информация за този терен. Необходимо е само да можем да възстановим тази реалност от снимката, да я възстановим под формата на обемна холограма на същата тази реалност, само че в умален мащаб, което дава огромни предимства при работата с нея!

Благодарение на това отпадат ограниченията, свързани с факта, че човекът, в частност аз, е само малка част от реалността, с която е необходимо да се работи. За да обясним, е достатъчно да разберем едно просто нещо - за да картографираме информация, е необходимо да можем да получаваме и обработваме информация от различни "точки", всяка от които може да се намира на разстояние метри, десетки метри, километри и т.н.! Просто е **НЕВЪЗМОЖНО** да го направите сами на земята!

А сателитната или въздушната фотография позволява да се направи това, достатъчно е да се сканира снимката след възстановяване на холограмата и можете да получите информация от огромна територия наведнъж, която можете веднага да обработите и да направите необходимите заключения! И най-важното за преобладаващия брой хора е, че фотокопията на аерофотоснимките и сателитните снимки или самите тези снимки са осезаеми, те могат да бъдат видени и докоснати от всички без изключение, а това дава възможност да се предоставят неоспорими доказателства за реалността на това, което правя!

За броени минути успях да свърша работа, която по традиционния метод би отнела много време, труда на много хора и милиони долари! Първо, на място се правят сондажи в определен ред и от тях се събират почвени проби. След това тези проби се изпращат в лабораторията(ите), където се изследват щателно за химичен състав. След това всички получени данни се анализират и ... се правят съответните заключения, които след това се пренасят на същото фотокопие или аерофотоснимка. В моя случай се случва само последното от горепосочените действия!

Ирина Фанели дълго време не можеше да се успокои и ме питаше как го правя!? Как определям "лошите" молекули от добрите върху фотокопие, как мога да определя нещо такова! И то с такава точност! В края на краищата контурите, които бях начертал, напълно отразяваха разликата в плътността на замърсяването, и то не само на повърхността. Тя не можеше да разбере как мога да определям нещо и как мога да различавам едно нещо от друго! Накратко, неочаквано за всички присъстващи демонстрирах това, което преди да дойдат на срещата, те смятаха за невъзможно и за "бълнуване на луд"! Точно това очаквах и дори в началото на срещата заявиха, че са дошли на срещата по молба на работодателя си! Тоест, по принцип са отишли на срещата заради неговото странно желание. В същото време всички бяха изключително любезни

и внимателни. Най-вероятно са очаквали да видят луд човек и така са се подготвили за срещата. Забавлявах се да видя как се промениха, след като видяха резултатите от моята работа!

Винаги, когато трябваше да доказвам нещо, се случваше нещо подобно - снизходително съжаление или зле прикрито раздражение от действията ми се заменяше с понякога зле прикрит шок и изумлениеhttp://....

След този тест е трябвало да бъде подписан договор за почистване на земята от замърсяване. Но "нашият" индус очевидно не е очаквал такъв резултат от теста и не е искал да повярва, че той е верен. За него това беше не по-малък шок, отколкото за всички останали. И беше такъв шок, че той **не повярва в чистотата на теста!** Той си обясни този резултат от теста с факта, че по някакъв начин съм разполагал с информация за замърсителите и съм запомнил модела на разпределение на замърсителите. Не го смути фактът, че на срещата дойдоха негови хора, които никога преди това не бях виждал, не го смути фактът, че **на** ксерокопието на аерофотоснимката **НЯМАШЕ** никакви надписи или препратки... и така нататък!

Такъв абсурд го устройваше, но не можеше да приеме, че наистина съм направил това, което бях направил! Затова след няколко дни асистентът му се обади и ме попита дали мога да направя подобен тест отново! Разбрах тази негова реакция и когато асистентът му ми каза къде ще се проведе вторият тест, разбрах, че не съм сгрешил в предположенията си! Следващият тест трябваше да се проведе във военновъздушна база, която се намираше близо до Сан Франциско, близо до град Тибурон! *Hamilton Военновъздушната база "Хамилтън"* беше името на мястото, където трябваше да се проведе вторият тест, който според предположението на "нашия" индус трябваше да се провали с гръм и трясък!

Вероятно е смятал, че няма да мога да получа данните от военната база и ще успее да разкрие моята "измама"! Това е било неговото предположение, но за негово съжаление то не се е оправдало. В уречения час заедно с неговия представител потеглихме към посоченото място, където ни посрещна полковникът, по чиято заповед всички бяхме допуснати да влезем във военновъздушната база и дори ми позволи да задържа видеокамерата си, на която реших да заснема целия тест. Мисля, че такъв свободен достъп до военната база за чужденци, каквито бяхме аз и Светлана, означаваше, че не само представителят на индуса ще "наблюдава" теста! В авиобазата полковникът ни заведе в някаква стая, където ми предложи истински въздушни снимки на територията на военната база. Предложи ми червен молив и... всичко беше същото като при първия тест! Единствената разлика беше, че полковникът ми даваше една или друга снимка и аз рисувах върху тях контури на градиенти на замърсяване. Всичко отново беше абсолютно точно, но дори не това направи впечатление на полковника от авиобазата.

Съсредоточих цялото си внимание върху работата си и дори не обърнах внимание на факта, че той ми даваше различни снимки, на които имаше общи

"парчета" територия и ... тези снимки бяха с различен мащаб! И така, това, което най-много шокира полковника, беше дори не фактът, че точно определих зоните на замърсяване, а това, че показах идентични замърсявания **на различни снимки по един и същи начин**, в зависимост от мащаба на тези снимки! Този тест беше заснет с моята видеокамера от представителя на индусите, докато Джордж превеждаше диалога ни с полковника. "Представителят" не беше много добър оператор, но въпреки това работата ми и реакцията на полковника към нея бяха заснети на видео достатъчно, за да се види и чуе всичко!

След втория тест и дори във военната база "нашият" индус не можеше дори да предположи, че съм "подкупил" хората му по някакъв неизвестен начин и съм "използвал" получената по този начин информация, за да го "измамя". Неговият представител се обади отново и ми каза, че индусът ми благодари за това, че за втори път съм демонстрирал способностите си, и сега би искал да почистят района и... ако се окаже вярно - тогава ще подпишем договор!

Спокойно изслушах поредното "блестящо" предложение на индиеца и казах на неговия представител, че така няма да продължава! Първо, за да подпишем договора, трябваше да премина **ЕДИН тест** по негово искане! Изпълних това условие дотолкова, че за него не остана дори малка вратичка да се усъмни, че наистина мога да правя такива "неща"! Той не можеше да приеме факта, че наистина мога да правя това, за което говоря! Съгласих се на втори тест, осъзнавайки трудността да се приеме за необучен човек това, което мога да направя. Индусът отново ме уведоми, че ако издържа този тест, ще подпишем договор!

И когато напълно потвърдих възможностите си с втория тест, той отново промени условията на договора! А това е **неприемливо за мен**! И ако той наистина се интересува от нашето сътрудничество, трябва сериозно да обсъдим ситуацията. Преди това "нашият" индус ме покани да го посетя, както обикновено се случва в Америка. Този път му предложих да се срещнем в нашия дом и се разбрахме за час. Светлана беше приготвила пищна трапеза за срещата, според руските обичаи, и в уреченото време "нашият" индус се появи с асистента си и един човек, за когото дори не ни беше предупредил. Този човек се оказа, както се оказа по-късно, израелски екстрасенс на име, ако не ме лъже паметта, Зак!

Разговорът се водеше за това и онова на масата и постепенно се насочи към това, за което всички се бяхме събрали. "Нашият" индус започна с думите, че това, което съм демонстрирал при тестовете, "може" всеки, като очевидно за целта беше довел със себе си израелски "екстрасенс" като потвърждение на своята "правота". И че сега аз трябва да почистя посочената от него област от замърсяване и тогава, тогава ще подпишем договор! Отговорих му, че доколкото знам, само *Юри Хелер* е правил нещо подобно, и то не точно. Казах на индуса, че Юрий Хелер е прелетял със самолет над района, който е проучвал, и е отбелязал на картата местата, където според него би трябвало да

има нефт. Точността му е била **петдесет процента и само!** Това означава, че само пет от десетте пробити сондажа са били положителни за нефт, което не е лошо, защото обикновено един, максимум два сондажа от десет са положителни. Той също така обясни, че Юрий Гелер е търсил петролни залежи, поне големи петролни "езера", и неговата точност е била само петдесет процента! В моя случай открих на фотокопия и снимки фрагмент от петролна молекула сред милиони други молекули с точност до **сто процента!** Че това е равносилно на това той да претърсва огромни "купове сено" с петдесетпроцентова точност, а аз да откривам фрагмент от "игла" от подобен "купа сено" със стопроцентова точност!

Така че да се твърди, че **ТОВА е** нещо, което всеки може да направи, не бих препоръчал. "Някак си" след моя коментар нито "нашият" индус, нито неговата "група за подкрепа" - израелският екстрасенс, възразиха срещу каквото и да било! След това индусът ме взе настрана и ми предложи триста хиляди долара! Явно си мислеше, че тази сума ще предизвика радостен трепет у мен, като жител на Съветския съюз, за когото подобна сума би трябвало да има ефекта на избухнала бомба! Но това не се случи!

Въпреки че по това време няхах триста хиляди долара, му отказах. Казах му, че когато ми покаже договора си за разчистване на земята, едва тогава ще обсъдим размера на заплащането за работата ми. Той каза: "... да, да, разбира се..." и... след този разговор повече не го видях! Работата е там, че знаех сумата на договора, който ми предлагаше да изпълня за триста хиляди долара. Известно време преди тази среща негов представител ме беше попитал дали тяхната компания може да получи договор за **150 МИЛИОНА ДОЛАРА**? Той ми предлагаше да ми плати **ТРИСТА ХИЛЯДИ ДОЛАРА** за почистването, когато стойността на работата беше **СТО И ПЕТДЕСЕТ МИЛИОНА!** Малко след тази среща имах среща с *Джордж Лукас* и в хода на разговора повдигнах темата за почистването на замърсените земи и резултатите от взаимодействието ми с Хинду. На което един от присъстващите на срещата заяви, че го познава и че е добър бизнесмен. На което аз му казах, че той много греши в оценката си за този човек като бизнесмен. Казах, че от моя гледна точка той е много лош бизнесмен и ето защо.....

От 150-те милиона долара, които е получил за почистването, той ще трябва да зарови в земята поне **СТОТИЦИ СТОТИЦИ МИЛИОНИ ДОЛАРА**, както в буквален, така и в преносен смисъл! И това е в най-добрия случай! Така печалбата по този договор ще бъде **НЕ ПОВЕЧЕ ОТ ДЕСЕТ МИЛИОНА ДОЛАРА**, а за почистването - сто и четиридесет милиона долара. Освен това почистването най-често се извършва чрез замяна на замърсената почва с чиста, а замърсената почва се изнася на друго място и се зарива!

По принцип не се извършва почистване, а само се прехвърля проблемът от едно място на друго и това е всичко! Създава се илюзия, която е вредна по една проста причина - на практика не се извършва никакво почистване на замърсяването. При почистването по моя метод не е необходимо нищо **да** се

пренася и погребва на друго място! Замърсяващите вещества "просто" изчезват от почвата и вместо тях се синтезира това, което е необходимо, до определен тип почва. Едни - вредни - вещества изчезват, а други - полезни - се появяват! Ако преминем от този към финансовия въпрос, цената на изпълнението на този договор ще бъде не повече от **ДЕСЕТ МИЛИОНА ДОЛАРА** и само толкова!

И всички тези разходи са за лабораторни изследвания, които само първия път ще трябва да се правят няколко пъти в хода на работата ми, а по-късно само преди и след извършването на работата. По този начин, с моята работа, печалбата би била минимум **сто и четиридесет милиона ДОЛАРА**! Десет милиона най-много в единия случай и сто и четиридесет милиона най-малко в другия! И това въпреки факта, че всъщност **няма НИКАКВО ПОЧИСТВАНЕ**, а просто преместване от едно място на друго, с други думи - измама, а във втория случай - има истинско почистване на замърсяването, когато се разграждат токсичните вещества и се създават нови, полезни! Както ми се струва - съществена разлика!!!

Така че, ако "нашият" индиец ми беше платил **СЕДЕМ МИЛИОНА ДОЛАРА** за работата ми, той самият щеше да получи чиста печалба от **СЕДЕМ МИЛИОНА ДОЛАРА**, което е **седемнадесет пъти повече от** "традиционния" начин, който освен това по същество е самоизмама. Затова казах на събеседниците си, че индусът е лош бизнесмен - той елементарно не умее да смята!!! Заради алчността си той е загубил поне **ШЕСТДЕСЕТ МИЛИОНА ДОЛАРА**!

И това е само един договор, но може да има много такива договори и договори за почистване на всякакви райони, на всякаква дълбочина, защото за мен мащабът на работата няма значение и тогава ... печалбата ще се увеличи многократно!!! И дори моят дял да е 80-90% от обема на работата, печалбата на "нашия" индианец ще е баснословна, много, много пъти по-голяма, отколкото би спечелил за целия си живот, работейки по "традиционния" начин!

Когато им казах всичко това, те трябваше да се съгласят с мен! Този и много други случаи от американския ми живот ми показаха, че повечето американци имат много примитивни представи за бизнеса, основани единствено на възможността да крадат, да мамат, да пестят пари, да се лишават от всичко!...!

Така се стигна до първия ми контакт с бизнес средите в Америка и този контакт показва примитивността на тези среди, поне на повечето хора, които са част от тези бизнес среди!...

Прочутата американска хватка се оказва проява на алчност и тесногърдие, основана на измама и кражба от другите, с други думи, престъпление! Американската "хватка" се оказва хватка на паразити, социални паразити...!

Глава 5. Пролетни проблеми-2 и тяхното продължение през лятото

През април-май 1992 г. в живота ни се случваха много други неща, както обикновени, така и не толкова обикновени! Почти всеки ден приемах пациенти в кабинета си; хората, на които помагах, предаваха телефонния ми номер на други, а те - на други и т.н. Започнаха да идват при мен хора не само от Калифорния, но и от други щати, включително от Източното крайбрежие. И това въпреки факта, че никога и никъде не съм пускал реклами - нито във вестници и списания, нито по радиото и телевизията. Само от уста на уста за мен и моите резултати сред хората, това е всичко!

Така че животът около нас "жужеше" в буквалния и преносния смисъл на думата. По това време приемах пациенти в събота, но след известно време спрях да го правя, тъй като обикновено имаше не повече от един или двама души и това просто прекъсваше целия ден. Така че доста бързо спрях да приемам пациенти в събота и преместих срещите им в други дни от седмицата, в които имах пълно натоварване.

След като се преместихме на новото място, трябваше да усвоя всички необходими действия, за които ние, жителите на Съветския съюз, нямахме представа. Вече споменах, че си открих банкова сметка. В същото време ми дадоха временна чекова книжка и скоро получих по пощата лични чекове с адреса на местоживееене. Може би би било редно да се изясни малко какво представлява чековата книжка и с какво се "изяжда" тя!

Чековата книжка наистина е чекова книжка, само че не съвсем обикновена. Всяка чекова книжка съдържа двадесет чека, чийто размер може да е различен в различните банки, но обикновено чековете са с правоъгълна форма и размери 15 на 5 см . Чековете имат водни знаци на хартията, банкови кодове, включително номера на сметката ви, и могат да бъдат в различни цветове по ваше желание и дори с различни картинки върху тях, отново по ваше желание. Върху чека са изписани вашето име и адрес, има специално място, където се изписва името на лицето, магазина или организацията, а на следващия ред с думи се изписва сумата, която искате да им платите! А чекът ви завършва с място за подпис - вашия подпис, без който никоя банка няма да приеме вашия чек!

Така че, когато се преместихме в новия апартамент, трябваше да оформя документите. Когато получих фактура, трябваше да платя за услугата в посочения във фактурата срок. И така, въоръжен с един лист на английски език, на който бях записал всички цифри на английски, седнах на бюрото си и започнах да пиша чекове за плащане! И, разбира се, водех точна отчетност за размера на изписаните чекове и за парите в сметката ми. Не беше препоръчително да се допускат грешки, особено в ущърб на банката. Ако в сметката ви нямаше нужната сума и банката получи чека ви, тя нямаше да плати чека, дори ако в сметката ви липсваха 5-10 долара от нужната сума!

Разказаха ми забавен случай, когато един имигрант, когато за първи път получил чекова книжка, започнал да пише чекове "наляво и надясно", забравяйки да внесе парите в банковата си сметка, и бил много изненадан,

когато хората, на които написал чекове, се върнали неплатени и започнали да предявяват претенции към него. Той си "помислил", че щом банката му е издала чекова книжка, би трябвало да плати за всички негови чекове, написани за каквато и да е сума! Разбира се, това е комедийна ситуация, но... в действителност подобна комедия може да има много лош край! Факт е, че банката просто няма да плати чека ви и ще ви глоби 25 долара или малко повече, в зависимост от това коя е банката. А тази глоба от 25 долара на практика е заплащане на времето, прекарано от служителите на банката в обработката на този чек, плюс малка *неустойка*. Но ... лицето или организацията, на която сте написали празния чек, може да ви съди и ... този "шегаджия" може да получи от няколко години до доживотен затвор, в зависимост от тежестта на ситуацията! Ето какви последици биха могли да сполетят онзи "шегаджия", ако не беше съжалил за невежеството си. А в случаите, когато човек не иска да бъде съжеляван за невежеството си или дори само за това, че е допуснал грешка, ситуацията е можела да завърши много зле, както се случва в много други случаи. Това, което спаси този човек от затвора, беше фактът, че той никога преди не се беше занимавал с чекови книжки и само ако се беше опитал да го направи отново, това щеше да завърши трагично за него!

Разясних малко ситуацията с чековите книжки, за да могат читателите да си представят по-ясно живота в Америка, истинския живот, с който се сблъсква всеки човек, живеещ в тази страна, независимо дали е роден в нея, дали е дошъл да живее постоянно или временно. Не са много хората, които познават чековете и чековите книжки дори в съвременна Русия. Още от самото начало придобих навика да правя копие на всеки чек, който изписвах. Имах факс в офиса си и когато пишех чек, правех копие от него на факса и го прилагах към фактурата, която плащах. Превърнах тази процедура в навик и, колкото и да е странно, всичко това ми беше полезно, когато трябваше да попълня данъчната си декларация за първи път през следващата година! Ако не бях водил домашното си счетоводство изрядно от самото начало, по-късно щеше да ми се наложи да платя много повече данъци, но всичко това навреме! Междувременно всеки месец по един ден сядах на бюрото си и... пишех чекове.

Мога честно да кажа, че това бяха няколко часа досадна, но необходима работа, която не ми донесе много радост, но беше необходима. И така, научих английски език, като пишех чекове, в което постигнах известно "съвършенство", но това беше край на моята "писателска" кариера на английски език! Така се случи, че се научих да говоря и разбирам английски доста добре, както ми казаха самите американци, разбирам английски текстове доста добре, но... трябваше да пиша на английски много малко и най-вече на чековете, които пишех! Такава смешна пристрастност в овладяването ми на английския език! Но отново малко изпреварвам себе си. След много срещи с различни хора все повече хора ме питаха дали ще провеждам семинарите си и в Сан Франциско. По онова време все още се надявах, че ако дам на хората

разбиране и инструмент за развитие, те веднага ще се събудят и душите им ще бъдат привлечени към светлината. Само преди няколко месеца бях провел две големи школи-семинари в Архангелск и една малка в Москва почти точно преди да замина за САЩ. Все още пазя в паметта си очите и лицата на хората, които усещаха до дълбините на душите си новото разбиране, което се опитвах да им предам.

Тогава вярвах, че хората, след като са преживели това, което са изпитали сами, няма да го отрекат, както аз никога няма да го отрека! Мислех, че след като е влязъл в контакт с нещо истинско, а не просто с препитание на нивото на биологичния живот, с нещо, което изпълва душата с духовно съдържание без никаква измама, той (човекът) никога няма да **го** продаде или замени за някакви "благини"! В края на краищата, това е равносилно на предателство към самия себе си, това, което отличава човека от животното, е равносилно на това да продаде душата си на "НЕГОВИЯ" Мефистофел...!

Разбира се, аз бях и все още съм (макар и по-предпазлив) мечтател, който се опитва да вижда само доброто в хората! Това не означава, че съм бил сляп, но просто се надявах и вярвах, че почти у всеки човек има поне нещо светло, дори в зародиш, и че е необходимо да се помогне на човека да го види в себе си и да накара тази малка искра да запали мощна светлина, която да прогони мрака от човека завинаги! Винаги съм вярвал и продължавам да вярвам, че никой човек не трябва да бъде лишаван от избор, не трябва да бъде лишаван от правото да направи правилния избор. Винаги съм казвал, че ако деветдесет и девет души са ти направили зло, това **НЕ означава, че** стотният ще направи същото! Може и да го направи, но докато няма действие, не можете да "лепнете" на такъв човек етикет, че е обречен да върши зло! Дори човек да има мисли да направи нещо "такова", има вероятност в последния момент да промени решението си и да постъпи **според съвестта си**! Не можете да сложите такъв "етикет" на човек само за намерението му, може да се оценява само самата постъпка, самото действие! И дори тогава трябва да се вземат предвид обстоятелствата! Това не означава, че човек трябва да прости на даден човек за подлост, предателство и т.н.! В никакъв случай! Възможно е и е необходимо да бъдеш подготвен за възможността за такова действие и е желателно дори да направиш такова действие или действия невъзможни, но в никакъв случай не трябва да даваш предварително своята "присъда" на даден човек, само въз основа на това, че той **МОЖЕ** да направи такова нещо или дори ако е имал проблясък на такава мисъл. Никой никога не може да лиши човек от **ПРАВОТО на избор**! Разбира се, този избор може да бъде направен за човека от други хора, но независимо от това, **самият** човек приема този избор, независимо от това, че по-късно този човек си намира оправдание, че е бил принуден **да го направи**! Но независимо от това кой и защо кара друг човек да направи нещо, все пак човекът е този, който прави това "нещо"!!!

Това по никакъв начин не премахва вината на този, който го е принудил, но изпълнителят на чужда воля е отговорен за действията си! Така или иначе,

всеки човек има право на избор и никой няма право да го лишава от това право. Убеден съм в това и затова никога не проектирам негативния си опит с едни хора върху други. Единствено моят опит ме е довел до убеждението, че не всеки човек **е достоен за шанс**, поне за този, който идва след като е претърпял качествена промяна на мозъка според моя метод. Човекът **ТРЯБВА да докаже с делата си**, че е точно такъв, и едва тогава за мен лично става ясно дали този човек е готов да получи нови качества и възможности. Аз не се опитвам да "играя" ролята на Бог, и дори не защото не вярвам в Бога, имайки всички основания за това, а защото нося **ОТГОВОРНОСТ** за последствията от действията си! Ако давам на даден човек нови качества и нови възможности и този човек ги използва за зло, в името на личен интерес, амбиция, дори по каквато и да е причина - това е моя отговорност, защото аз съм дал на този човек инструментите за това!

Разбира се, след първите случаи на такива изкривявания предприех така наречените предпазни мерки. Тези предпазни мерки се състоеха в това, че ако човек, който е получил нови качества и възможности от мен, дори и да замисли нещо лошо, подобна програма щеше да бъде незабавно неутрализирана. Ако такова нещо се случи няколко пъти, това означава, че подобни негативни програми не са случайни при този човек или той/тя действа от "неразумност"! И дори ако човек наистина е действал не според собствения си разум, а според чуждия, то в този случай ситуацията не е по-малко опасна, а напротив, говори, че такъв човек все още не е пораснал, за да има такива качества и възможности! Така или иначе, в такива ситуации създаденото от мен се свежда до минимум и изчезва автоматично, дори без мое участие, за което предварително информирах всички.

Също така информирах всички за това какво смятам за приемливо и какво не и защо! Така че всеки получи от мен не само нови качества и възможности, но и "инструкции как да ги използва", така че по този въпрос нямаше никаква двусмислица, и ако след всичко това някой действаше на страната на злото, това показва, че действията му са били съзнателни и са били пресметнати, че аз само съм "плашил" всички, че създаденото от мен ще изчезне, за да не им позволя да действат според разума си! Мнозина "по някаква причина" бързо забравиха, че новите им качества и възможности са се появили едва след като съм им дал качествена трансформация на мозъка и същността им и че нищо от това не е тяхно собствено постижение! И си мислеха, че щом вече са **го** имали и то е действало, къде може да изчезне! Много хора много бързо забравиха, че не са **имали** нищо, но след моите действия вече имаха! Този факт "по някаква причина" не привличаше вниманието на такива "скръбни философи", а би трябвало! Винаги съм се учудвал на жалкия начин на мислене на такива хора, които си мислят, че са по-хитри и по-умни от всички останали и че знаят "по-добре" дори неща, за които нямат и най-малка представа!

Но няхах право да правя прибързани заключения, тъй като все още не разполагах с достатъчно факти, за да направя някакви категорични изводи. В

крайна сметка едва отскоро бях започнал да правя качествени промени в мозъците и същностите на хората, но започнах да прилагам предпазните си мерки още след първия случай. И няма значение на какво са разчитали такива "мъдреци", най-вероятно на "случайността", на това, че аз самият не знам какво говоря и какво правя, или пък "просто" са забравили за това как са се сдобили с нови качества и възможности, които никога преди не са имали! Всъщност няма значение какво са мислили тези хора и как са мислили - единственото, което има значение, е, че за съжаление са заменили наистина ценните неща за илюзорни!

Но през 1992 г. все още имах малко наблюдения върху хора, които са претърпели трансформация, и все още вярвах, че хората трябва да бъдат привлечани към светлината, а не към злото! В това съм убеден и сега, но... наблюдението на моите ученици в САЩ в продължение на четиринадесет години, след като бяха преминали през моята школа, показва, че голяма част от тях **НЕ СА ГОТОВИ** за това! Но аз няма да бързам...

През май 1992 г. ситуацията беше назряла, за да организирам училището си в САЩ! Много хора ме питаха кога ще преподавам моя метод! И аз започнах да мисля защо не, въпреки че осъзнавах, че такава школа няма да ми донесе много пари. Но въпреки това смятах, че е необходимо да се събудят хората, а това може да стане само с реални действия, и една школа, в хода на която хората ще придобият нови качества и способности, които не са имали от природата, може да се превърне в неопровержимо доказателство!

Така възникна въпросът за нуждата от добър преводач в училище, тъй като Джордж очевидно не познаваше и не разбираше руските думи, които никога преди не беше срещал или чувал. Затова помолих Джордж да ми намери професионален преводач. И той го направи! Както ми каза по-късно, отишъл в една от руските книжарници в Сан Франциско и попитал работещите там дали знаят за добри преводачи. Те му дали името и телефонния номер на един човек, а той ми дал телефонния му номер. Обадох се на този човек, който се казваше Роман и чиято фамилия, както се оказа по-късно, беше Боринков. Роман, както се оказа, преподавал английски език в един от университетите в Ленинград, имал много студенти и дори превел една книга на руски от английски. Имал дори сертификат за превод и бил... безработен! На пръв поглед е трудно да си представим по-добър вариант!

Както самият Роман ми призна, той е имал платен урок само веднъж седмично в *Пало Алто*, едно от богатите предградия на Сан Франциско, където му се е налагало да пътува повече от два часа в едната посока за един урок. Затова, когато му предложих да превежда срещите ми и евентуално лекциите ми, той се зарадва. Платих му двеста долара за превод на среща, продължаваща два или три часа, и той беше щастлив с доста редовен доход! В общи линии аз се превърнах в негов основен работодател и това го устройваше. Роман имаше отлично британско произношение, а за мен това беше просто "музика"! Слушах красивата му английска реч и си мислех... може ли някои хора да говорят така

на английски! Както и да е, стигна се дотам, че имаше петнайсет-шестнайсет души, които искаха да отидат в моето училище. И аз се съгласих...

Няколко души дори дойдоха от други щати, а няколко души, които живеят в Сан Франциско, когато дойде денят за началото на класа, по някаква причина не се появиха! Няколко души ми платиха чисто условна сума, няколко обещаха да ми платят в "близко бъдеще", което досега не е настъпило, а няколко души имах безплатно, защото не можеха сами да платят за курса ми. Джордж, Марша и Вера Ивановна също станаха мои слушатели. Те ме помолиха за разрешение да посещават школата ми без заплащане, тъй като Хари Орбелиан никога нямаше да им даде пари, за да платят за школата ми. Този човек беше доста алчен, дори към близките си, и аз реших да им разреша да посещават. Писах за това не за да им кажа колко съм "добър", а защото много хора по някаква причина си мислеха, че съм "направил състояние" от семейство Орбелиан! Което е напълно невярно - никой от това семейство не е плащал нито за моето лечение, нито за училището ми, а когато много по-късно самият Хари Орбелиан беше диагностициран с рак с метастази в костите, той дойде веднъж при мен за това и очевидно очакваше да му предложи помощта си даром. По това време отношенията ни с него бяха много обтегнати. Винаги, когато го помолах за някаква помощ, той искаше от мен пари за бизнеса си и правеше добри пари от мен. И ето че спасих живота на жена му (и то не веднъж), направих сина му и внуците му здрави, а жената на най-големия му син също спасих от рак и за всичко това никой не ми плати нищо, но той поиска да платя за всяка услуга от негова страна, което и направих. И тъй като нямаше никакво желание да работя с него на безценица, му предадох чрез неговите парламентаристи, че ще работя с него само ако ми плаща толкова, колкото сметна за необходимо! Той не пожела да ми плати и се предаде в ръцете на медицината и... за по-малко от година душата му напусна смъртното му тяло! Алчността на този човек не познаваше граници и близките му страдаха от това, поне така си мислех през юни 1992 г., когато започнах първото си американско училищеhttp://....

Използвах огромната стая за гости в новия ни апартамент за уроците си и всички хора можеха да се поберат в нея, а имаше още много място. Започвах в седем часа вечерта и приключвах в десет часа! И така всеки ден от седмицата, с изключение на събота и неделя. Беше много удобно за тези, които работеха през деня, както и за мен, защото приемах пациентите си от сутринта до четири часа. Все пак имах малко почивка преди началото на занятията, тъй като хората започваха да се събират към 18,30 часа. Имах време да закуся, да отида до най-близкия хранителен магазин, където купих бисквити, вода и различни безалкохолни напитки, така че по време на десетминутната почивка хората да могат да пият вода или други освежаващи напитки и да похапнат бисквити. Накратко, със Светлана искахме слушателите на моите лекции да не страдат от жажда или глад. Всичко беше поставено на специална маса за ползване от всички. За всичко харчех четиридесет или петдесет долара всеки ден, не повече от това. Защо пиша всичко това, ще стане ясно малко по-късно.

Сред моите слушатели беше един американец, потомък на испански имигранти и, както той сам каза, пряк потомък на кралете на Кастилия! И така, пряк потомък на кастилските крале, архитект по професия, когато идваше на моите лекции, сядаше до масата с освежаващи напитки и няколко вида бисквити за всеки вкус и... започваше да ги изяжда! Не съжалявах за това, което ядеше, всеки ден купувах нови и пресни. Веднъж по време на една от почивките към мен и Светлана се приближи потомък на кастилски крале и започна да ни благодари. Бяхме изненадани, но още по-изненадани бяхме, когато той ни обясни причината за своята благодарност! Той не ни благодари за моите лекции, изобщо не!!! Той ни благодари за **БЕЗПЛАТНОТО** **почерпка**, която наистина му хареса! Каза ни с усмивка на лице, че в далечното си детство е ял толкова сладко и сега отново се чувства като щастливо детеhttp://!!!!

Такова откровено признание, граничещо с детска наивност, меко казано, разтърси Светлана и мен до основи! Този човек изяде не повече от десет долара за цялата вечер! И така, за пълното му щастие, за да се почувства отново щастлив като дете, му липсваха... десет долара на ден, **МАКСИМУМ**http://!!!! Едно е да нямаше тези десет долара, но той ги имаше, но ... тези пари бяха в банковата му сметка и той наистина не искаше тази сума да намалява всеки ден с десет долара, похарчени за сладкиши! А и не трябваше да плаща за тях в клас и затова беше толкова щастлив да напълни стомаха си! Някой може да си помисли, че той е смятал, че това е включено в таксата ми за класа, и затова е смятал, че вече е платил за всичко! Но той говореше, че не е ял толкова сладко от времето, когато е бил дете! Така че преди да дойде на уроците ми, не е харчил парите си за сладкиши! На първо място! И, второ, идеята за такава маса дойде на Светлана и аз подкрепих нейната идея, и тя изобщо не беше включена в заплащането, а беше наша собствена инициатива и желание да направим часовете възможно най-приятни за слушателите. И, трето, този потомък на кастилски крале никога не ми е плащал за моята школа! Така че причината за всичко беше обичайната му алчност, толкова характерна за американците! Думите му се сториха чудовищни на Светлана и на мен, докато местните американци ги приемаха съвсем нормално!

Това е манталитетът, характерен за повечето американци - да се лишават от всичко, за да имат няколко долара повече в банковата си сметка! Нещо повече, тази мания за трупане на пари е станала абсурдна за много хора! Пример за това може да бъде поне този факт. В Сан Франциско цената на бензина е с няколко цента по-висока, отколкото извън града. Затова много американци отиват да зареждат колите си с бензин далеч извън, за да "спестят" долар и половина от разликата в цената! И не се замислят за това, че прекарват повече от час от свободното си време по пътя дотам и обратно, време, което биха могли да прекарат с близките си, с децата и любимите си хора, но вместо това се качват в колата си и отиват да напълнят резервоара на автомобила с бензин! И в същото време не се замислят за това, че километрите, които изминават, водят до известно износване на автомобила и те изразходват на пътя

същия този бензин, който искат да спестят!!! Има много подобни примери! Но за много американци подобно мислене е "висша философия", а разлика в цената от няколко цента е разбираема философия за тях! Но да се върнем към моите проучвания! [http://.....](#)

Както винаги, започнах лекциите си с обяснение на образуването на нашата планета от седем първични вещества, като всичко това схематично изобразих с флумастери на големи листове хартия, за да могат всички да го видят ясно. И помолих слушателите си да обърнат много внимателно внимание на този раздел от информацията, защото без да разберем същността на образуването на планетата, би било **НЕВЪЗМОЖНО** да разберем същността на произхода на живота, неговата еволюция, появата на разума и много, много други неща! Но, както и преди, хората не можеха да разберат защо им е нужно да се задълбочават в такива безинтересни "глупости", когато им се наложи да станат "магьосници"!...

Всяка моя лекция беше организирана по следния начин. Казвах някаква фраза, после чаках Роман да я преведе на английски и така нататък... Всичко изглеждаше наред, човекът говореше перфектен английски, но хората... ме питаха няколко пъти за елементарни неща... Беше ми много странно, не съм имал илюзии за образованието на повечето американци, разбирах непознатостта и новостта на информацията. Нямаше съмнение, че всичко това се случва, но ... основната причина за неразбирането, както се оказа по-късно, беше лошият превод. Не, думите бяха произнесени правилно и **коректно** на английски, но ... **не предаваха смисъла на това, което казвах**.

Не бях наивен по този въпрос; сред учениците в моето училище беше Вера Ивановна Орбелян, която попитах за качеството на превода, а също така поканих на лекциите си един мой добър приятел и му зададох същия въпрос, но всички в един глас ми казаха, че всичко е прекрасно! И известно време не разбирах причината за толкова много разпити от страна на моите слушатели, особено след като хора, които добре знаеха и двата езика, одобряваха работата на преводача. Причината за този проблем ми стана ясна едва малко по-късно, по време на една от срещите ми с няколко учени, сред които бяха известен френски уфолог, чиято фамилия не запомних, и професор *Питър Стърк* от Станфордския университет, който, както се оказа по-късно, заедно с група други учени по поръчка на Лоренц Рокфелер проучваше въпроса за реалността и достоверността на информацията за посещения на извънземни на Земята.

Тази среща беше организирана от моя пациент, който стана и мой ученик, д-р *Ричард А. Бласбанд*. И така, срещата протече по обичайния начин, аз казах една фраза на руски, Роман я преведе на английски и по същия начин в обратен ред. И така, аз седях и слушах превода на Роман и изведнъж разбрах, че съм осъзнал, че Роман превежда неправилно моите мисли! Когато осъзнах това, започнах да го поправам. Мозъкът ми превеждаше думите му обратно на руски и смисълът на това, което той каза на английски, се различаваше от смисъла на моята фраза на руски.

Затова започнах да го спирам и да го поправам: "...чакай, Роман, аз казах така и така и така и така, а ти преведе така и така и така и така..."! И го помолих да превежда точно както ми е необходимо и да не изопачава казаното от мен. Очевидно е настъпил критичен момент, когато започнах да разбирам смисъла на английския превод, слушайки превода на това, което казвах, отново и отново! Все още не можех да кажа всичко правилно на английски, но напълно разбирах какво се казва на този език, поне разбирах смисъла на казаното, а мозъкът ми произвеждаше смисъла на казаното на руски! И от този ден нататък започнах ясно и точно да схващам изкривяванията на смисъла при превода. Едва тогава ми стана ясна основната причина, поради която учениците в първото ми американско училище многократно ме питаха какво съм казал! Основната причина беше, че Роман не разбираше добре или по-скоро изобщо не разбираше какво превежда, затова преводът му беше дословно! Това е недопустимо за пълен превод. А моите "консултанти" не забелязаха сериозни изкривявания в този превод по една проста причина! Първо, те първо чуха това, което казах на руски, а след това чуха превода на казаното от мен на английски. Второ, за тях английският беше втори език и затова не можаха да забележат никаква неразбираемост, както се случва с хората, родени в друга езикова среда. Че това е така, се убедих от фактите малко по-късно, когато Роман преведе книгата ми на английски език, но това ще стане малко по-късно, а засега бях щастлив да видя, че хората слушаха с голям интерес това, което казвах. Занятията ми не бяха само теоретични, всеки ден в последния час имах практическо занятие. В самия край на часа работех с всички заедно, а също и индивидуално. Сред учениците от първото американско училище имаше някои любопитни хора. И бих искал да се спра на някои от тях: [http://...](#)

Сред моите ученици беше една жена на име *Мона*, Мона от Аризона, както се шегувахме. Тя беше доста известна в Америка сред тамошните лечители и дори беше издала няколко малки книги. Живееше в известния американски град *Седона*, Аризона. Този град беше Меката на американските лечители и уфолози и много от тях живееха там постоянно. И така, тази Мона от Аризона още от първия ден на урока продължаваше да възкликва: "Откъде знаеш това, откъде знаеш онова?" И така по няколко пъти почти всеки ден! След едно възкликание я попитах чрез Роман: "И какво всъщност има предвид, когато ме пита откъде знам!"?

Отговорът ѝ ме изненада много, оказа се, че тя има няколко ангела-пазителни или "духовни" учители (*водачи*), които, когато ги попитала за нещо, винаги ѝ казвали, че все още не е готова за "откровенията", които им се разкриват, че все още не е достигнала до "свещеното знание"!!! И какво беше учудването ѝ, когато ѝ обясних много от въпросите, които нейните "духовни учители" не искаха да ѝ обяснят по причините, споменати по-горе, на първия сеанс. Мона от Аризона много добра чувствителност и когато дойде време да пренастрои мозъка и същността си, всичко се случи за броени минути.

След това тя започна да вижда и чува с мозъка си доста добре и по време

на едно от практическите занимания много искаше да види своите "ангели пазители", тъй като никога преди не ги беше виждала, а само понякога ги чуваше. Обясних ѝ какво и как да прави, за да може да ги вижда не само когато тя иска да ги види, но и когато тя самата иска да ги види. Тя направи всичко това и беше много щастлива, че вече може да ги вижда и тя! Помолих я да се вгледа добре в тях, за да разбере дали наистина са нейни "духовни учители"! След като отговори утвърдително, я попитах дали би искала да види истинското им "лице"! Тя беше изненадана от въпроса ми и ме увери, че вярва, че ги вижда такива, каквито са!

Когато премахнах камуфлажа от тези паразитни същности и тя видя истинската им същност, за известно време изпадна в шок. Беше шокирана от това кого вижда вместо своите "духовни учители"! След това тя не се появи в клас няколко дни и аз помолих нейна приятелка да разбере къде е Мона и защо не идва в клас. Приятелката, чието име не запомних, каза, че Мона е в депресия след това, което е видяла. Помолих приятелката да я накара да я убеди да излезе от депресията и да дойде в клас. И да ѝ каже, че би трябвало да е щастлива, че се е освободила от "лапите" на такива "велики учители" и сега няма да бъде водена "на криво" от никого! На следващия ден след този разговор с моята приятелка тя дойде в класа и ме помоли да я предпазя от подобни неща в бъдеще. Обясних ѝ как да сканира правилно с помощта на специално създадената за целта структура и след това тя вече не пропусна нито един ден от занятията.

По време на обучението ми в училище с приятелката на Мона се случи малко неочаквано събитие, поне за мен и Светлана. Струва ми се така, че в един от дните на занятията тя имаше рожден ден. И ние със Светлана решихме, че ще е редно да я поздравим за това събитие в училище. Не можехме да измислим нищо друго, освен да ѝ купим хубав букет цветя. Което и беше направено, а на рождения ѝ ден я поздравих от всички нас. Извадих букета, който беше скрит досега, и ѝ го подадох. Колко изненадани бяхме със Светлана, когато тя се разплака и каза, че последният път, когато мъжът ѝ е подарил цветя, е било преди двайсет години, когато е родила сина си!...

Тези американски традиции и обичаи бяха почти толкова шокиращи за нас, колкото и когато Мона видя истинския вид на своите "духовни учители"! За нас, които бяхме израснали в една напълно различна култура, подобни неща бяха непонятни! Никога не свикнахме с подобни "традиции", само че с течение на времето не реагирахме толкова остро. Все пак усещахме разликата в културите доста силно и нямахме никакво желание да се присъединим към подобна "култура"!

Първото семинарно училище в Америка е продължило четири седмици, по три часа на ден, пет дни в седмицата. Това беше първият път, когато правих толкова дълга школа. Една от причините за това беше необходимостта да се превежда от един език на друг. А другата беше, че след семинарните школи в Архангелск ми стана ясно, че хората се нуждаят от повече време, за да усвоят

принципно нов материал. Но както показва практиката в бъдеще, четиридесет дни не са достатъчни за коренна промяна на човешкото съзнание, дори когато всичко е дадено в готов вид и човек, изглежда, трябва само да го "прегълтне"! Но се оказва, че не е толкова лесно да се "прегълтне" готовото! Но всичко това ми стана ясно по-късно, след като в продължение на много години наблюдавах учениците си на моите семинари...

Но всичко това е в бъдещето, а през юни-юли 1992 г. преподавах на първата си група ученици в САЩ. Сред учениците на първото училище в Америка имах една жена на име *Шила*. Тя беше от Сабра, така наречените палестински евреи, със сини очи и златисточервена коса и ... беше преминала през равинско училище, което показваше, че е от еврейския "елит". По време на лекциите си засегнах темата за религиите и, разбира се, за юдаизма и неговата разновидност - християнството. Същевременно изразявах мнението си за Мойсей като Месия на Господ Бог.

По време на почивката тя се приближи до мен и ме попита защо съм толкова негативно настроена към Мойсей!!!? А след почивката се спрях малко по-подробно на тази тема. И отговорът ми на този въпрос беше съвсем прост... Казах, че ако отворите Стария завет или Тората и прочетете в тези книги за това какво е направил Мойсей и как е станал Божий Месия, ще откриете една "странна" особеност на неговата дейност! Всичките му дела, според тези книги, са били смърт и разрушение, смърт и разрушение и... нищо друго! Той дори унищожил всички онези, които тръгнали с него, които не искали да се подчинят на него и на неговите "законо", които донесъл от "планината" Синай след незабравимата си среща с говорещия храст! Унищожил тези хора, като ги обвинил, че се покланят на Златния телец! В този момент обърнах внимание на моите слушатели, че ако той наистина е унищожил служителите на Златния телец, защо тогава оцелелите евреи все още служат на Златния телец, ако тези, които са се покланяли на Златния телец, са били унищожени от Мойсей, и то всички без остатък!

Повдигнах и въпроса за християнството и факта, че християнството и това, за което Христос пожертва живота си, **нямат НИЩО** общо! Подобни мои твърдения предизвикаха доста бурна реакция от страна на слушателите ми. Но те бяха още по-изненадани, когато заявих, че мога да докажа това с текста на Новия завет! Това изненада слушателите ми още повече. Затова не губих време и започнах с думите, които са написани в Евангелието на Матей за това при кого е дошъл Исус Христос: "*...Аз бях изпратен само при изгубените овце от дома Израилев...*"². Тази фраза говори сама за себе си - всичко, което всъщност е носил онзи, наречен Исус Христос, се отнася **САМО** до **евреите**!

И дори само от този факт следва, че ако има религия с неговото име, тя трябва да бъде **САМО ЗА ЕВРЕИТЕ**! Но "странно" тази религия е била наложена **от евреите на гоите**, т.е. **НЕ на евреите**! А самите евреи продължавали, сякаш нищо не се е случило, да изповядват **ЮДАИЗМА**!

² "Нов завет", Евангелие от Матей, глава 10, стих 34.

Юдаизмът, срещу който се е борил този, който се е наричал Исус Христос (между другото, Христос на новогръцки означава Месия и не е име или фамилия). Но Исус **говореше** за **БОГА на юдеите**:

43. *Исус им каза: "Ако Бог беше ваш Отец, вие щяхте да Ме обичате, защото Аз от Бога излязох и дойдох; защото не дойдох от Себе Си, а Той Ме изпрати. Защо не разбирате речта Ми? Защото не можете да чуете словото Ми.*

44. *Баща ти е **ДИАБОЛ**, а ти искаш да изпълняваш похотите на баща си. Той е човекоубиец от самото начало и не стои в истината, защото в него няма истина; когато говори лъжа, говори своето, защото е лъжец и баща на лъжата. Но понеже аз говоря истината, вие не ми вярвате .³*

Когато разказах всичко това, хората бяха изумени. А аз продължих да обяснявам на слушателите си, че Той, който се наричаше Исус Христос, познаваше много добре Тората и навсякъде в храмовете разобличаваше юдаизма и неговите служители като слуги на силите на мрака, както красноречиво гласят редовете от Евангелието на Йоан! От тези редове става ясно разбирането му за това кой е Бог Яхве (Йехова)! Постепенно насочвах хората към разбирането, че Исус Христос е дошъл да спаси ... **изгубените овце от дома на Израил** ... защото те са били първите жертви на измамата на "Бог" Яхве (Йехова), което е изрично посочено в Евангелията! Според **ВСИЧКИ Евангелия** Исус Христос е изобличил **юдаизма**, неговата човеконенавистническа същност и Бога Яхве (Йехова)!

Стъпка по стъпка водех слушателите си да разберат какво е казвал Исус Христос на хората, дори от написаното в Евангелията! Посочих им, че това, което казвам, е изрично написано в Новия завет, въпреки че в него има малко от това, което Исус Христос действително е казал! Но и това е достатъчно, за да се заключи за какво говоря, ако четете внимателно и имате способността да блокирате зомбиращите програми, заложили в Новия завет! Разказах им как предложих на моите слушатели в СССР да препрочетат Новия завет и да ми донесат тези книги, за да премахна кодиращите програми. Разказах им колко изненадани са били хората, когато след моите действия са прочели отново същата книга и са я разбрали по съвсем различен начин! Но без дори да отварям книгата, просто държах ръката си над нея и... се случи чудо - хората гледаха книгата, сякаш я виждаха за първи път в живота си. Колко хора бяха изненадани от драматичната промяна в собственото им разбиране след моите на пръв поглед безсмислени действия! За много от тях това беше истински шок. Не всички от тях повярваха на думите ми, но им предложих да направят същото - първо да прочетат Новия завет и след това да ми дадат книгите, за да премахна кодировката. И ... всичко се повтори!

След всичко това, докато продължавах да коментирам Новия и Стария завет, реакциите на моите американски ученици говореха сами за себе си! С помощта на новозаветния текст им доказах, че Юда не би могъл да предаде

³ "Нов завет", Евангелие от Йоан. Глава 8, стихове 43-44.

Исус Христос за тридесет сребърника, дори само защото... преди две хиляди години в Близкия изток **НЕ са** се секли сребърни монети! Че според съвременната лъжлива история в Римската империя, която никога не е съществувала, а е била съвсем друга империя, изобщо не е имало монети, а паричната единица е била **ТАЛАН** - златни кюлчета с определено тегло! А сребърните монети се появяват в обращение едва в самото начало на Средновековието!

С други думи, Новият завет съдържа лъжа относно времето на описаните в него събития. Някой е трябвало да състари събитията с хиляда години! А това само по себе си говори за безбожието на онези, които са написали тези "Евангелия", и на онези, които са утвърдили тяхната "истинност"! В края на краищата християнските събори са "одобрили" само **ЧЕТИРИ** Евангелия от почти **ТРИДЕСЕТ**! Първо, попитах моите слушатели, защо няма Евангелие от самия Исус Христос? В края на краищата, той е бил много образован човек, свободно е чел Тората на староеврейски език, който по онова време много евреи не са знаели! А Исус Христос **НЕ е бил евреин**! И има много факти, които го доказват, и един от тези факти идва от устата на самия Исус Христос, когато казва, че е изпратен **САМО при изгубените овце от дома на Израел**! В края на краищата, ако самият Той беше евреин, щеше да е една от изгубените овце, които е дошъл да спаси! Когато изложих всичко това, видях пълното изумление в очите на хората.

Когато говорех за същото в СССР, незнанието на подобни нюанси по принцип не ме учудваше. В края на краищата в СССР официално съществуваше "научен атеизъм" и хората не изучаваха Библията в училищата или университетите. Но на Запад, в САЩ, християнството беше доминираща религия, католицизмът, протестантството, лутеранството, мормоните и множество други малки християнски секти бяха норма за тази страна. Повечето хора ходеха в църквата си всяка неделя, слушаха проповедите на своите свещеници, които всички говореха за Исус Христос като Спасител! Почти всички четели Новия завет, но никой не обръщал внимание на абсурдността на много неща както в Новия, така и в Стария завет!

Вече обясних за тридесетте сребърника, но с това не се изчерпва абсурдността на новозаветния текст, свързан с името на Юда. Според Новия завет Юда Искариотски е предал Исус Христос на юдейската стража с целувката си. Текст от Новия завет, който е познат на почти всички. Но "по някаква причина" никой не се смущава от една малка подробност ... и тази подробност се отнася до апостол Петър (Симон)! В края на краищата, според същия Нов завет, по време на Тайната вечеря Исус Христос говори за предстоящата си смърт и последващото възкресение, както и за това, че ще бъде предаден. Всички обръщат внимание на въпроса на Юда Искариотски: **"...Не съм ли аз учителят...!"**? Но никой не обръща внимание на думите, че ще бъде предаден от всички. И когато Петър започна да се кълне във вярност към него, Исус Христос каза следното:

32 *А след възкресението си ще ви предвождам в Галилея*

33 *Петър му отговори: "Ако всеки се изкушава и за теб, то аз никога няма да се изкуша."*

34 *Исус му каза: "Истина ти казвам, че тази нощ, преди да пропее петелът, ти ще се отречеш от Мене три пъти"*

35 *Петър Му каза: "Дори да умра с Теб, няма да се отрека от Теб. И всички ученици казаха същото"⁴*

Трябва да обърнете внимание на тези думи! Те съдържат много важна информация! Исус Христос е арестуван от военната стража на юдейските първосвещеници късно през нощта, когато на земята вече е паднала тъмна завеса. А по време на ареста Исус Христос се намирал в градините (?) край Йерусалим, на място, наречено в Новия завет Гетсимания. Сега няма да се спираме на Гетсиманските градини, ще се върна към този въпрос малко по-късно, но засега нека се върнем към Петър [http://....](#)

Когато стигнах до този момент, никой не можа да разбере какво искам да кажа. В Библията ясно се казва, че Исус Христос е предвидил, че Петър ще се отрече от Него три пъти, и той го е направил! И така, какво се крие в това, освен факта, че Петър се е отрекъл от Него три пъти?! Ето това е, във всичко това е скрито нещо много важно. И това, което е скрито, е следното.

Вече е нощта след арестуването на Исус Христос. Първите петли пропяват при изгрев слънце. Така че Петър разполага само с шест до осем часа нощно време, за да предаде Исус Христос три пъти! Сега през нощта е доста тъмно, въпреки уличното осветление. А по времето на описаните събития, независимо дали преди хиляда години, или още повече преди две хиляди години, почти не е имало улично осветление! И южните нощи са много тъмни, и няма значение къде са се случили тези събития, в Близкия изток или в Константинопол - Троя - Цариград - Йерусалим, и там, и там нощите са много тъмни!!! Някои може да попитат - какво общо имат южните тъмни нощи?! Да, има!

И през т.нар. тъмни векове, и през т.нар. средновековие улиците на градовете на практика не са били осветени! Всеки минувач е можел да стане жертва на разбойници и убийци, които са действали почти безнаказано под прикритието на тъмнината! Това означава, че улиците са били почти безлюдни през нощта! Ако някой се осмеляваше да се появи по улиците на града през нощта, това бяха благородните и богатите хора, придружени от многобройна въоръжена охрана, или хората, които нямаха какво да губят и нямаше да бъдат забелязани от никой разбойник. С други думи, в нощта на арестуването на Исус Христос по улиците на Йерусалим е имало много малко хора. И така, какво се случва, а то е следното ... в тъмната южна нощ много малкото минувачи по улиците, като един, **разпознават** Петър [http://!!!!](#)

58 *А Петър Го следваше отдалеч, чак до двора на първосвещеника; и като влезе, седна със служителите да види края.*

.....

⁴ "Новият завет. Евангелие от Матей. Глава 26, стихове 32-35.

69 *А Петър седеше навън в двора. И една слугиня дойде при него и му каза: "Ти също беше с Исус Галилеец."*

70 *Но той се отрече от това пред всички и каза: Не зная какво казвате*

71 *А когато излизаше през портата, друг го видя и каза на онези, които бяха там: "Този беше и с Исус от Назарет"*

72 *А той отново се отрече с клетва, че не познава Този Човек*

73 *След малко се приближиха онези, които стояха там, и казаха на Петър: "Сигурно и ти си един от тях, защото и речта ти те изобличава."*

74 *Тogaва той започна да се кълне и да се заклева, че не познава този човек. И изведнъж един петел пропя*

75 *Петър си спомни думата, която Исус му беше казал: "Преди да пропее петелът, ти ще се отречеши от Мене три пъти. И той излезе и плака горчиво*

.....⁵

Този пасаж показва, че Петър е разпознат от една слугиня, после от друга и от други случайни хора! Оказва се, че почти всички познават Петър от пръв поглед, както се казва - всяко "куче" знае! Но не Петър е този, който върши всички дела, спори с юдейските първосвещеници и т.н., и въпреки това е разпознат от всички на улицата през нощта! А кой е Исус Христос, оказва се, никой не знае и ... само целувката на Юда издава на стражата на еврейските първосвещеници кой е Исус Христос!!! Явно противоречие и неразрешимо противоречие, но никой не му обръща внимание!

В горния пасаж от Новия завет ясно се вижда, че съдът над Исус Христос от еврейските първосвещеници се провежда след полунощ в синагогата, което ясно определя естеството на юдаизма като лунен култ, а също и че еврейските първосвещеници имат максимална власт през нощта, което само по себе си говори много! И още нещо - юдейските първосвещеници осъждат Исус Христос на смърт, но тази смърт е жертвоприношение от страна на юдеите към техния Бог Яхве (Йехова), в пълно съответствие с Тората:

1. *Всичко, което ви **заповядвам да вършите, вършете го стриктно; нищо не прибавяйте към него и нищо не отнемайте от него.***

2. *Ако сред вас **се появи пророк** или **съновник** и ви **даде знамение** или **чудо.***

3. *и **ще се яви знамението** и **чудото**, за което **Той говори, за да каже:** "**Да отидем след други богове, които не си познал, и да им служим.***

4. ***да не се вслушваш в думите на този пророк** или на **този съновник, защото БОГ, твоят ВСЕМОГЪЩ БОГ, те изпитва, за да разбере дали обичаш БОГА, твоя ВСЕМОГЪЩ БОГ,** с цялото си сърце и с цялата си душа.*

5. *Следвайте Бога, вашия Всемогъщ Бог, бойте се от Него, пазете заповедите Му и слушайте гласа Му. На Него ще служите и към Него ще се привързвате.*

6. *И онзи **пророк** или онзи **съновник** да бъде **умъртвен**, понеже **е говорил***

⁵ "Новият завет. Евангелие от Матей. Глава 26, стихове 58, 69-75.

престъпление против ВСЕМОГЪЩИЯ БОГ на вашия Бог, Който ви изведе от Египетската земя и ви избави от дома на робството, за да ви сваля от пътя, по който ВСЕМОГЪЩИЯТ ви Бог ви заповяда да вървите; но изземете злото от средата си.⁶

Еврейските първосвещеници осъждат Исус Христос на смърт като жертва за еврейския празник Пасха, в пълно съответствие с Тората! И тази жертва за Бог Йехова беше най-ценна за евреите, защото според Тората той беше **Лъжепророкът...**!

Когато разгърнах тази картина пред слушателите си, челюстите им буквално и преносно паднаха. При такова много просто и ясно обяснение мъглата от лъжи около името на Исус Христос изчезва и става пределно ясно, че той е бил унищожен от юдейските първосвещеници в пълно съответствие с Тората, като лъжепророк, опитващ се да отведе от "стадото" на Бог Йехова първите си жертви - заблудените овце от дома на Израил! <http://!!!!> Исус Христос е имал за цел да ги спаси, но са му попречили верните служители на Бог Яхве (Йехова) - еврейските първосвещеници левити, преки потомци на самия Бог Яхве, които са били назначени от него над всички останали евреи! Чрез ръцете на своите служители Тъмните сили отстраниха този, който можеше да освободи евреите от **робството**!

Обясних също така на слушателите си, че всичко, описано в Новия завет, не се е случило в Близкия изток, а в град, който повечето хора познават повече като Константинопол! Объркването около името на града е умишлено създадено от евреите и ето защо. В онези дни Йерусалим не е бил името на някакъв конкретен град. Точно както градът, в който се е намирал владетелят на дадена държава, се е наричал **столица**, така и мястото, където се е намирал първосвещеникът на някоя религия, в древността се е наричало **Йерусалим**. Затова винаги е имало няколко йерусалима, според броя на първосвещениците! Понякога владетелят на страната и първосвещеникът са имали седалище в един град, тогава градът е имал двойно име, светско - столица, и духовно - Йерусалим! Но столицата на всяка държава имала и друго име, защото главната резиденция на владетеля на страната можела да промени местоположението си и тогава новият град ставал столица. Всъщност самият произход на думата "**столица**" в руския език има много интересно тълкуване. В тази дума има два корена - **СТО** и **ПЕРСОНАЛ**! Какво означава всяка дума поотделно в съвременния руски език, всеки знае, но защо такова съчетание от думи е дало името на мястото, където се намира владетелят, царят, императорът, президентът, изглежда непонятно. Но това е само на пръв поглед! Разбира се, това съвсем не означава, че в столицата живеят само стотина души, съвсем не. За да се разбере напълно първоначалното значение на тази дума, е необходимо да се обърнем към друга дума от руския език - **улица**!

ПЕРСОНАЛНО, в днешно време много хора не се замислят за значението на тази дума и напразно! Улицата е оформена от къщи, които гледат навън с

⁶ "Петокнижие и Хафтарот". Книга Риех, глава 13, 1-6. 1163-1165 с.

предните си, главни фасади, които винаги са се старали да направят колкото се може по-красиви, така че всяка къща да има свое **лице**, което тази къща да обгръща към всички останали къщи, които всички са построени по една линия от двете страни, а между тези две линии къщи има свободно пространство за свободен достъп до всяка къща по тези линии. Предният вход на всяка къща винаги е говорел за благородството на собственика, за неговото положение в обществото. На предната стена на къщата винаги е имало герб (символ) на собственика или знак (табела) за принадлежността му към този или онзи занаят. Столицата не означава, че такъв град има само сто улици! Напълно възможно е нашите предци по този начин да са подчертавали значението на даден град за цялата нация, йерархичното положение на града сред останалите градове в държавата. И до ден днешен в руския език се използва изразът "**ЛИЦЕ ГРАДА**" в един или друг смисъл на думата, като по този начин се опитват да подчертаят особеността на даден град в сравнение с други градове, например изразът "уникално лице на града" е добре разбираем за съвременния руски човек. Напълно възможно е за първи път думата "столица" да се е появила, когато владетелят е притежавал сто града и по този начин е управлявал сто града с лице. Или просто думата столица се е появила като вид условност, като по този начин е обозначавала важността на този град! Че този град няма само едно лице, а символично носи **сто лица**, т.е. най-"парадният", главния град на страната, където се намира главната квартира на владетеля!

Отново малко се увлякох по значението на руските думи, но понякога е трудно да устоиш, когато ... просто трябва да задържиш мисълта си върху тази или онази руска дума и ... дълбините на руския език се отварят пред теб! [http://!!!!](#) А сега да се върнем към думата Йерусалим!

Доказателството, че Йерусалим от Новия завет е град Константинопол, се намира в самия Нов завет:

45 *От шестия час настана тъмнина по цялата земя до часа на деветия час;*

46 *А около деветия час Исус извика със силен глас: "Или, или! лама савафани?", тоест: Боже мой, Боже мой, защо си Ме оставил*

47 *А някои от стоящите там, като чуха това, казаха: Той вика Илия*

48 *Веднага един от тях се завтече, взе една гъба, напълни я с оцет, сложи я на бастуна му и му даде да пие;*

49 *Други пък казаха: "Почакай да видиш дали Илия ще дойде да го спаси*

50 *Но Исус отново извика със силен глас и предаде духа*

51 *И ето, завесата на храма се раздра на две отгоре до долу; и земята се разтресе, и камъните се разпръснаха⁷*

Този пасаж от Новия завет ясно показва, че след като Исус Христос е бил разпънат на кръст, е настъпило **ПЪЛНО СЛЪНЧЕВО ЗАТЪМНЕНИЕ!** *От шестия до деветия час* ... през тези три часа настъпи, не продължи три часа, а

⁷ "Новият завет. Евангелие от Матей. Глава 27, стихове 45-51.

точно през тези три часа настъпи пълно слънчево затъмнение и в момента, в който Исус Христос предаде духа, настъпи доста силно земетресение: **...и земята се разтресе...** Авторите на Новия завет и техните цензори са били неграмотни хора и не са осъзнавали, че подобно указание позволява да се изчисли съвсем точно както мястото, така и времето на събитията, описани в Новия завет. Пълното слънчево затъмнение и земетресението по едно и също време правят подобно събитие още по-уникално и лесно разпознаваемо.

За съжаление, по време на първото и дори второто ми американско училище не разполагах с точни доказателства за това, което казах, но пълно потвърждение намерих много по-късно в книгата на Носовски Г.В. и Фоменко А.Т. "[Нова хронология на Русия, Англия и Рим](#)", където авторите ясно показват, че пълно слънчево затъмнение през 33-та година от нашата ера на мястото на съвременния Йерусалим **НЕ Е И НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ!** Очевидно авторите на Новия завет са решили, че такива факти като пълното слънчево затъмнение и земетресението, случили се по времето, когато Исус Христос умира разпънат на кръста, само ще засилят религиозния трепет на последователите, защото подобна проява на природата само подчертава божествената същност на случващото се! Но малко се пресметнали! По онова време хората все още не са могли да изчисляват времето и мястото на слънчевите затъмнения и благодарение на невежеството си са оставили в Новия завет информация, която напълно разобличава тяхната невярност! Въпросът е, че според летописите и изчисленията на математиците пълното слънчево затъмнение е било в Константинопол през 1087 г., а според всички същите летописи е било възможно да се "обвърже" времето на разпъването на Исус Христос с Константинопол, вече "умишлено", защото пълното слънчево затъмнение и земетресението са били точно в Константинопол и през 1087 г.!

Пълните слънчеви затъмнения са рядко явление, но периодично се случват във всяка точка на нашата Земя, но... когато пълното слънчево затъмнение е придружено от доста мощно земетресение - такова природно явление е уникално и много пълни затъмнения престават да бъдат аргумент в спора, защото придружаващото земетресение прави пълното слънчево затъмнение уникално и неповторимо явление!

В Новия завет има много такива грешки! Ако вземем само последните думи на Исус Христос преди смъртта Му. В Новия завет са запазени няколко негови собствени думи ... **ИЛИ, ИЛИ, ИЛИ, ИЛИ**, които в Новия завет се тълкуват така: **...Боже мой, Боже мой** ... Но ето какво е странно - още в следващия стих ни се съобщава, че хората, стоящи около мястото на разпятието, чули думите му и започнали да говорят: **...Илия Той зове!** Значи Илия е име, а не обръщение към Бога! А ако се е обръщал към Бога с име, тогава е трябвало да нарече едно от имената на еврейския Бог **ЯХВЕ!** Например - **ЙЕХОВА!** Но името **ИЛИ** няма нищо общо с името **ЙЕХОВА!** Така че, ако Исус Христос се е обръщал към Бога, очевидно това не е бил Йехова, Богът на евреите! Но според Стария и Новия завет името на Бога на християните **е**

Йехова (Яхве)! Странно, но се оказва, че Исус Христос е дошъл да спаси изгубените овце от дома на Израил от лапите на Бог ЯХВЕ (Йехова), когото самият той нарича **ДЯВОЛ**, и точно преди смъртта си се обръща към него!? В края на краищата Исус Христос изрично казва, че **е изпратен само при изгубените овце от дома на Израел**! От кого тогава е изпратен - от същия Бог Яхве? Но ако е така, защо го нарича дявол!? И защо се обръща към Илия, а не към Йехова или Яхве!?

Отговорът на този въпрос е много прост - Исус Христос **не е** изпратен от **БОГ ЙЕХОВА (ЯХВЕ)**, а от някой друг или други! А името на този, който Го изпрати да спаси изгубените овце от дома на Израил, **беше ИЛИ!!!!** ИЛИ, който няма нищо общо с Бог Йехова (Йехова)! Тогава изчезва пълният абсурд на ситуацията... И още... може ли Исус Христос да се бори и да се бори много активно с юдаизма като религия на изгубените овце от дома на Израил само за да създаде по принцип същата религия и религия **НЕ ЗА ЮДАИСТИТЕ**, както може да се заключи от целта на мисията му, а за **ГОЕВИТЕ**!? В края на краищата, той е дошъл да спаси **ЕВРЕИТЕ**, а не **ГОЕВИТЕ**! [http://!!!!](#) Това е първото от всичко! И второ, и второ! [http://.....](#)

Преди да продължа обяснението си, попитах слушателите си: *"Кой може да ми каже каква е основната разлика между юдаизма и християнството! Фундаментална разлика, а не разлика в ритуалите...!"*? И се изненадах, че никой от моите слушатели не можа да каже нищо разбираемо! И тогава продължих обяснението си! И обърнах внимание на една, наистина фундаментална разлика между юдаизма и християнството! [http://!!!!](#) Последователите на юдаизма признават Мойсей за Месия на Бога и очакват нов Месия, а те принесоха Исус Христос в жертва на своя Бог като **Лъжепророк**! А последователите на християнството признават и Мойсей, и Исус Христос за Месия на Бога и очакват второто пришествие на Исус Христос! [http://!!!!](#)

Следователно основната разлика между тези две религии е **признаването или непризнаването на ИСУС ХРИСТОС като МЕСИЯ на ГОСПОДА БОГА**! [http://!!!!](#) Когато направих такова очевидно заключение, всички мои слушатели бяха близо до състояние на шок! А аз продължих обяснението си и им зададох още един въпрос. Възможно ли е човек като Исус Христос да се е борил срещу юдаизма само за да създаде нова религия, чиято единствена съществена разлика е била признаването му за Месия на Бога! И което е най-интересното - Бог, когото самият той наричал **ДИАВОЛ** и за чиято цел смятал освобождаването на евреите от тяхното **робство**!

Това е непоследователност, неразрешимо противоречие, особено ако вземем предвид, че и евреите, и християните имат един и същ Бог - Йехова (Яхве) !!!! В края на краищата основата на тези две религии е една и съща "свещена" книга - Тората. Само че за християните Тората е малко съкратена или, с други думи, адаптирана за **ГОЕВ** и се нарича Стар завет! Те просто са премахнали от Тората най-ясните текстове, показващи истинската същност на религията на евреите - религията на социалните паразити, и това е

всичко! А Бог си остана същият - **ДИАБОЛ**, както е казал за него самият Исус Христос! И ако приемем, само приемем, че Исус Христос е искал да създаде нова религия, то ми се струва, че "някак си" Богът на тази религия **НИКОГА няма да бъде БОГ ЙЕХОВА (ЯХВЕ)**! И ако такава религия би била създадена от него, то тя би била създадена само за **юдеите**! Но най-странното в случая е, че християнството е създадено само за **ГОЕВ**, т.е. **НЕ за юдеите**!

Всичко, което казах, имаше ефект на бомба! Никой не очакваше такъв обрат! Винаги съм се учудвал на слепотата на хората, защото всичко, което казах и коментирах, е написано в Стария и Новия завет, мнозина, ако не и всички, са чели тези книги, слушали са проповедите на свещениците, но... но... но никой от тях не е "включил" собствения си мозък, за да разбере написаното и чутото! Човек може само да се удивлява на степента на роботизация, до която социалните паразити от ГОЕВ са довели всички нееврейски народи! Не можех да пропусна Пилат Понтийски в разказа си. За съжаление през 1992 г. нямах в ръцете си убийствените за християнството факти, с които разполагам сега. Въпреки това отново насочих вниманието на моите слушатели към Новия завет

11 *Исус застава пред управителя. Управителят Го попита: "Ти ли си юдейският цар? Исус му каза: "Ти казваш*

12 *Когато главните свещеници и старейшините Го обвиняваха, Той не отговори нищо*

13 *Тогава Пилат Му каза: Не чуваш ли колко много хора свидетелстват против Теб*

14 *И той не му отговори нито дума, така че управителят много се учуди*

15 *А на празника на Пасхата управителят имаше обичай да пусне на народа един затворник, когото той искаше*

16 *По онова време имаха известен затворник на име Варава;*

17 *И когато се събраха, Пилат им каза: "Кого искате да ви пусна - Варава или Исус, който се нарича Христос*

18 *Защото знаеше, че те Го бяха предали от ревност.*

19 *Докато той седеше на съдийското място, жена му изпрати до него да му каже: "Не прави нищо на този Праведник, защото сега много пострадах за него в съня си.*

20 *А главните свещеници и старейшините подбудиха народа да иска Варава и Исус да бъдат убити*

21 *Тогава управителят ги попита: "Кого от двамата искате да ви пусна? Те казаха: Варава*

22 *Пилат им каза: Какво да направя на Исус, Който се нарича Христос? И всички му казаха: Да бъде разпнат.*

23 *И управителят каза: Какво зло е направил? Но те извикаха още по-силно: "Нека бъде разпнат!"*

24 *И Пилат, като видя, че нищо не помага, а смущението се увеличава, взе вода, изми ръцете си пред народа и каза: "Аз съм невинен за кръвта на*

тоя праведник; вижте.

25 *И в отговор целият народ каза: "Неговата кръв е върху нас и върху децата ни.*

26 *Тогава той им пусна Варава, а Исус, като беше бит, беше предаден да бъде разпнат*⁸

Този пасаж в Новия завет е много интересен. На първо място, Пилат Понтийски автоматично е класифициран като наместник на Римската империя в Юдея, която се намира в Близкия изток. Но най-интересното е, че през първи век от н.е. не е имало Римска империя и за това има много доказателства, като се започне от това колко нагло съвременните "историци" са изфабрикували Историята на Древен Рим! Не, град Рим е имало в древността, но **НЕ Е ИМАЛО РИМСКА ИМПЕРИЯ!** И за да се убедим, че е точно така, а не иначе, е достатъчно да погледнем истинската карта на Антична Европа, създадена през 1595 г. от световноизвестния и признат картограф на Средновековието А. Ортелиус ([Фиг.1](#)).

Фактът, че този картограф е признат и високо уважаван от съвременните историци, няма да им позволи да го отрекат! А това е много важно за разобличаването на фалшификаторите. И така, тази карта е направена от А. Ортелиус през 1595 г. И тази карта показва **ДРЕВНА ЕВРОПА!** Антична Европа във връзка със Средновековието (1595 г.), което означава, че тази карта показва Европа поне хиляда години преди самата карта! Кое означава, че картата показва Европа не по-късно от VI в. от н.е.! И... какво показва тази карта!? На картата **няма западна или източна римска империя.** А според съвременната "история" те би трябвало да са били там и да са процъфтявали. И тази карта не е единствената! Колкото и да са се опитвали създателите на "историята" да унищожат всички реални доказателства за миналото, те не са успели, въпреки че са се старали много. Те са социални паразити, от чиято власт Исус Христос е искал да освободи евреите!!! На картата на Антична Европа няма Римска империя, но на нея... по-голямата част е заета от Славяно-арийската империя, която през следващото хилядолетие ще се нарича Велика Тартария! Само че в древността Славяно-арийската империя е заемала почти цяла Европа, като от нея наскоро са се "откъснали" *Британия* (Великобритания), *Испания* (Испания и Португалия) и *Галия* (Франция и Италия). Тези страни вече са се откъснали от обединената Империя на Бялата раса, но в тях известно време все още управлява династията на Меровингите, но това е предмет на специален разговор! А ето че на картата от IX в. вече е изобразена Римската империя (Romea, a'Romea). Римската империя е следващата държава, възникнала на следващата територия, откъснала се от Славяно-арийската империя ([фиг. 2](#))....

Все още е жалко, че тогава, когато обяснявах на американските си ученици всичко за "библейските" времена, не разполагах с истинските карти на онова време, които имам сега [http://!!!!](#) Тогава думите ми щяха да придобият съвсем

⁸ "Новият завет. Евангелие от Матей. Глава 27, стихове 11-26.

друга тежест и значение. Щях да изградя доказателствата си не само върху текстовете на Новия и Стария завет, не само върху основата на логиката, но и върху неопровержими доказателства, които поставят всичко на мястото му!!! И ако сега пиша за времето, когато водех уроците си по този предмет и тогава нямах в ръцете си тези неопровержими доказателства, то поне сега имам възможност да го направя! [http://.....](#)

Както можете да видите от **реалните карти**, Римската империя или Византийската империя възниква през IV-VI век от н.е. На този етап не е толкова важно кога е възникнала Римската империя, това е предмет на отделен разговор! На този етап е важно да се разбере една много неочаквана за повечето хора информация... Когато възниква Римската или Византийската империя, **НЯМА** ЮДЕИ!!!! По това време те са били в ... Персийската империя! [http://!!!!](#) В съвременната версия на Библията се говори за вавилонския **плен на евреите** или за т.нар. вавилонско робство! Всъщност **НЕ Е имало** вавилонски плен! Евреите дълго време не са могли да проникнат в Персийската империя и са открили доста любопитен метод за проникване в тази страна! Единственият начин да влязат в Персийската империя е като **роби**, така че "бащите" на еврейския народ **ги продават в робство!** Така те успяват да влязат в тази империя след [всичко! http://!!!!](#) Много скоро станало ясно защо толкова много са искали да влязат в тази страна, че дори са дошли там като доброволни роби! По-точно казано, послушни овце, които по-късно Исус Христос щял да дойде да спаси. Овце, които послушно изпълнили волята на еврейските първосвещеници и ... станали роби! Евреите подготвили втория, вече окончателен удар върху Персийската империя, създаден от славяноарийците. Напомням, че първият удар е описан подробно в Стария завет в книгата "Естир", аз съм писал за него доста подробно в книгата си ["Русия в криви огледала 1 аh"](#) том 1, така че желаещите могат да се запознаят с тази информация там, а аз ще продължа разказа си! [http://....](#)

В резултат на първата социалистическа революция в Персийската империя в средата на VI в. от н.е., по-известна като бунта на везира Маздак, богатите т.нар. антимаздакитски евреи с цялото си заграбено богатство в Персийската империя намират "спасение" в Римската империя от "персийската революция", организирана и осъществена от техните, все още бедни, съплеменници от племето на Симон! Така евреите **се появяват за първи път в Римската империя едва в средата на VI в. от н.е.!!!** И това е точно така, най-малкото защото Римската империя или Византийската империя се "ражда" на бял свят малко преди това! А ако се вземе предвид, че според Стария завет евреите за пръв път разбиват Персийската империя през VI в. пр. н. е. и следователно още тогава са напуснали Близкия изток, става ясно, че на територията на Римската империя още много преди това събитие евреите не са живели и не са могли да живеят най-малкото защото по-голямата част от Римската империя преди това е била част от Славяно-арийската империя, на чиято територия евреите по много причини не са имали желание да се появят!

И така, в самото начало на VI в. от н.е. антимаздатските евреи поискали от императора на Римската империя убежище от "персийската революция" и им било позволено да се заселят в пределите на империята. Бедните маздакитски евреи, под зоркото ръководство на екзарх Мар-Зутра, извършват първата социалистическа революция под лозунгите за свобода, равенство и братство. В хода на която те експроприират от персийската аристокрация нейните богатства, унищожавайки ги като "врагове на народа", и заедно с тези богатства набързо напускат създадената от тях "страна на социалното равенство и братството" веднага щом тя замирише на "пържено", като не забравят да вземат със себе си всички богатства на Персийската империя! И с тези богатства те скоро се заселили в Хазария ([фиг. 3](#))!!!!

Така наречените маздакити, огромното мнозинство от които са евреи, завземат властта в Персийската империя през 491 г. от н.е. и скоро след това евреите антимаздакити, заедно с цялото си богатство, напускат "благословената" земя на свободата и равенството! Техните съграждани маздакити "по някаква причина" не експроприирали богатството им. Самите евреи маздакити напускат Персийската империя с още по-голямо богатство през 529 г. от н. е., още преди цар Хосрой да детронира баща си Кавад, който е бил манипулиран от везира Маздак, или по-скоро чрез него - манипулиран от "революционните" евреи! В продължение на малко повече от няколко десетилетия евреите на Маздак носели "светлината" на равенството и братството на "глупавите" перси и на всички народи, живеещи по това време в Персийската империя. Те носели тази "светлина" толкова "усърдно", че заляли цялата страна с кръв - в буквален и преносен смисъл! И то с кръвта не само на персийската аристокрация, но и на "глупавите" бедни перси, които задавали толкова "глупави" въпроси кога ще получат "своя" дял от равенството и братството! Възможно ли е да се пита за такива "дреболии", когато въпросът е за "светлото" бъдеще на "цялото" човечество!?

Две десетилетия евреите маздакити ограбват Персийската империя, а след това под прикритието на "бежанци" се появяват в Хазария. Няма да описвам какво са започнали да правят в Хазария, това не е важно сега, просто исках да очертая малко ситуацията около Римската империя по това време и ето защо!...

Антимаздатските евреи се появяват по земите на тази империя **ЕДИНСТВЕНО В НАЧАЛОТО НА VI и VII в. сл. н. е.** А преди това самата империя, на чиито територии се "разиграват" библейските събития, **се** ражда **ЕДИНСТВЕНО през IV в. сл. н. е.** (320 г.) и поне по тази причина преди това **не е могло да има никакви** евреи по нейните земи! Но най-любопитното е, че антимаздатските евреи не са се задържали дълго на просторите на Римската империя и ето защо:

*"...Междувременно Византия е въвлечена в отчаяна война с арабите. Евреите, които са намерили спасение във Византия, е трябвало да помагат на византийците. Но те помагали по доста странен начин. Сключвайки тайни споразумения с арабите, евреите **ОТКРИВАЛИ** портите на*

градовете **през нощта** и пусkali арабските войници да влязат. **Мъжете били избивани, а жените и децата били продавани в робство. Евреите обаче купували пленниците евтино и ги препродавали с малка печалба за себе си. Това не се харесало на гърците. Но, решавайки да не се сдобиват с нови врагове, те се ограничили с това, че предложили на евреите да си тръгнат. Така в земите на хазарите се появила и втората група евреи - византийските...**"⁹

Римският император Ираклий II не рискува да накаже евреите за тази тяхна "благодарност", а само предлага на евреите-антимаздакити, или по-скоро на техните потомци, да напуснат пределите на империята му. Какво направили те. Това се случило в средата на VII в. сл. н. е. и те отишли не къде да е, а в Хазария, където техните "смъртни врагове" евреите-маздакити вече били завзели властта в свои ръце по малко по-различен начин, отколкото в Персийската империя (**фиг. 4**)!!!!

Така в средата на VII в. сл. Хр. "непримиримите" врагове - евреите маздакити и евреите антимаздакити се обединяват в границите на Хазария и създават първата в света **ПАРАЗИТНА ДЪРЖАВА - Хазарския каганат**!!! И така, една част от евреите живеят на територията на Римската (Византийската) империя малко повече от сто години и напускат границите на тази империя. А в продължение на повече от **ТРИСТА ГОДИНИ те не са били в границите на тази империя**. Те се появяват отново в земите на Римската империя **ЕДИНСТВЕНО в КРАЯ на X век след Христа**ттр://!!!! И то не защото евреите са решили да изоставят идеята си за създаване на наднационална паразитна система на основата на Хазарския каганат, съвсем не ттр://!!!! Те оставиха любимото си дете само защото руският княз Светослав през 964 г. сл. н. е. напълно и окончателно разгроми тази първа еврейска паразитна държава!

Така евреите идват в Рим в края на X в. от н.е. (**фиг. 5**)!!!! А след това започват от Римската империя да се заселват в цяла Европа, използвайки като база фабриките, създадени по време на съществуването на еврейския Хазарски каганат. Освен всичко останало, както се вижда от картата на Римската (Византийската) империя, **Близкият изток**, където според библейските текстове е имало **Юдея, НЕ Е БИЛ ВЪВ ВЛАСТТА НА ТАЗИ ИМПЕРИЯ**ттр://!!!! И по тази причина библейските събития **НЕ са могли да се случат там**! Освен това, според горепосочения новозаветен текст, Понтий Пилат е бил **УПРАВИТЕЛ НА РИМСКАТА ИМПЕРИЯ**! Той е бил управител, а не наместник на Рим, дори само защото град Рим не е бил един от градовете, разположени на територията на Римската империя! Така че в реалното минало евреите са живели на територията на Римската империя два пъти. Първия път еврейската общност е живяла в земите на тази държава от края на V до средата на VII в. сл. Втория път евреите идват в земите на тази империя в края на X в. от н.е. и не я напускат след това до унищожаването ѝ през 1453 г. от н.е., поне - част от евреите!

⁹ Л.Н. Гумилев. "От Рус към Русия". Глава 2: Славяните и техните врагове, стр. 48.

Сега остава да установим кога Исус Христос е разпънат на кръст по решение на съда на еврейските първосвещеници, които го принасят в жертва на своя Бог Яхве (Йехова) като **Лъжепророк** по време на еврейския празник Песах! По време на първото пребиваване на евреите в земите на Ромейската империя това събитие няма как да се случи, най-малкото защото от края на V в. сл. н. е. до средата на VII в. сл. н. е. не е имало пълно слънчево затъмнение. **ИЗОБЩО НЕ Е ИМАЛО ПЪЛНО СЛЪНЧЕВО ЗАТЪМНЕНИЕ!** И дори нещо повече - не е имало пълно слънчево затъмнение и земетресение **ЕДИН ПЪТ!**

Така се оказва, че библейските събития могат да се случат **ЕДИНСТВЕНО СЛЕД ВТОРОТО ПРИХОДЯВАНЕ НА ЕВРЕИТЕ В РОМИЯ В КРАЯ НА X ВЕК ОТ НАС.** Следователно разпятието на Исус Христос е било през XI век от н.е. и именно в края на XI век от н.е., през **1087 г.** в Константинопол е имало пълно слънчево затъмнение и земетресение едновременно!

Сега за един "нюанс", на който почти никой не обръща внимание в текста на Новия завет! И за нищо! Защото този "нюанс" е от фундаментално значение. В текста на Новия завет ясно и отчетливо се казва, че Исус Христос е бил арестуван от стражата на юдейските първосвещеници късно през нощта и е бил отведен в **СИНАГОГА!** И **СЛЕД ПОЛУНОЩ Е БИЛ СЪДЕН ОТ ЮДЕЙСКИТЕ ПЪРВОСВЕЩЕНИЦИ!** След полунощ ... не сутринта, не следобед, а точно през нощта! Това е пряко доказателство, че **юдаизмът е ЛУНЕН КУЛТ - КУЛТ НА СМЪРТТА** <http://!!!!> А съдът над Исус Христос след полунощ говори много! Струва си само да си припомним, че така наречените сатанисти провеждат своите черни маси в църквите и храмовете **СЛЕД полунощ!** Подобни съвпадения не могат да бъдат случайни, а говорят за идентичността на тези лунни култове.

Освен това евреите във всички страни са живели около построените фабрики, около които са **изграждали свои крепостни стени!** През нощта портите на този град в града били затворени и никой не можел да влезе в еврейското селище! Забележете, то не беше затворено от тях, а от всички останали. Във вътрешността на тези градове в града еврейската общност винаги е живяла по свои собствени закони, имала е свой собствен съд, своя собствена администрация и т.н. Единственото нещо, което еврейските първосвещеници е трябвало да направят, е да получат разрешение за смъртно наказание за осъдените тях лица от владетеля на страната, в която това се е случило. И така е било не само в земите на Римската империя, но на практика навсякъде, където са живеели еврейски общности. Тук бихме искали да уточним, че не народите, сред които са живели евреите, са били оградени от тях, а напротив - еврейските общности са били оградени от народите, сред които са живеели. По-късно тези места са наречени еврейски гета, но най-интересното в случая е, че дори и в следващите времена евреите много дълго време са били заселвани отделно, чак до началото на XX в. от н.е.....

Засега нека се върнем към библейските времена, които разясних, както в буквален, така и в преносен смисъл, на моите слушатели в Сан Франциско през юни-юли 1992 г...

В текста на Новия завет, Матей, глава 27, стихове 15-17, се казва следното:

15 *А на празника на Пасхата управителят имаше обичай да пусне на народа един затворник, когото той искаше*

16 *По онова време имаха един известен затворник на име Варава;*

17 *И когато се събраха, Пилат им каза: "Кого искате да ви пусна - Варава или Исус, Който се нарича Христос?"¹⁰*

Стих 15 от глава 27 на Новия завет съдържа една невероятна "бомба", на която по неразбираеми за мен причини никой все още не е обърнал внимание! Но би трябвало! **На празника** Пасха... **На празника** Пасха, за каква Пасха става дума, ако Този, който се нарича Исус Христос и в чиято чест съществува празникът Пасха, още дори **не е умрял**? Ако става дума за еврейския празник **ПЕСАХ**, защо в Новия завет той се нарича Пасха!!!?

Песак (на иврит **פסח**, букв. "преминал, заобиколен", в ашкеназското произношение Pe'yсах / Pe'ysoh; арам. **ܦܫܚܐ**, Пишка; на гръцки и руски - Паша) е централният еврейски празник, посветен на Изхода от Египет. Започва на 15-ия ден от пролетния месец нисан и се празнува в продължение на 7 дни в Израел и 8 дни извън Израел.¹¹

Както можете да видите от самото определение на празника Песак, той е чисто **юдейски празник**! А според еврейската традиция този празник има четири имена:

1. **חג הפסח** "Хаг а-Песак" - празникът Песак . През първата нощ на Песак Бог мина покрай къщите, в които живеяха евреите, и порази само египетските първородни. Името на празника "Песак" идва от еврейската дума "пасак" - минавам, пропускам, защото Бог, когато поразил египтяните, минал покрай еврейските домове, без да докосне тези, които били в тях (Шемот, 12:27).

2. **זמן חרותנו** "Zman cheruteinu" - времето на нашата свобода. Евреите са роби на египтяните в продължение на 210 години, но Моше Рабейну ги спасява от Египет и ги отвежда в Обетованата земя. Този Изход и постигането на физическа свобода бележат раждането на еврейската нация. Седем седмици по-късно евреите получават и духовна свобода, когато Бог им дава Тората на планината Синай. Връзката между тези две събития, чествани на празниците Песак (символизиращ физическата свобода) и Шавуот (символизиращ духовната свобода), се осъществява чрез броенето на омера (вж. Вайикра 23:5).

3. **חג המצות** "Наг а matzot" - Празник на маца. На Пасха, особено в нощта на седера, евреите са длъжни да ядат маца. Мацата ни напомня за

¹⁰ "Новият завет. Евангелие от Матей. Глава 27, стихове 11-17.

¹¹ Уикипедия, свободната енциклопедия.

прибързаното напускане на Египет от нашите предци; тя символизира свободата.

4. **חג האביב** "Haḡ a-aviv" е празникът на пролетта. Песах е празникът на пролетта и пробуждането на природата, когато цъфтят плодните дървета и узрява житото. По това време се прибира ечемикът и на втория ден от Песах първият сноп ечемик, "омерът", се внася в Храма.¹²

Както е пределно ясно от горното, **празникът Пасха е чисто юдейски празник** дори сега, а още повече в така наречените библейски времена! Но какво тогава е значението на стих 15, глава 27 от Евангелието на Матей:

15 *А на празника на Пасхата управителят имаше обичай да пусне на народа един затворник, когото той искаше*

Според съвременната версия на "историята" Понтий Пилат е римски **НАЧАЛНИК** в току-що завладяната **Юдея**. Но **празникът Пасха е бил ЕДИНСТВЕН юдейски празник!** И като такъв Понтий Пилат **НЕ е могъл да има никакви обичаи във връзка с този празник**, първо! Второ, в Новия завет се казва, че Понтий Пилат **е бил УПРАВИТЕЛ, а не НАМЕСТИК**, което е много голяма разлика! А такива нюанси са се приемали много сериозно по онова време и не е могло да има никакви случайности по този въпрос!

Сега за потребителските настройки. Обичаите на всяка нация са се изграждали в продължение на векове, а понякога дори на хилядолетия! И в стих 15 от 27 глава много ясно и категорично се казва, че управителят (Пилат Понтийски) имал обичай... имал обичай, но не се казва, че това е бил еврейски обичай, а обичай за празник и обичай за собствения му народ, **НЕ ЕВРЕЙСКИ!** Тогава възниква логичният въпрос: за каква такава Пасха говори Понтий Пилат и за какъв такъв обичай във връзка с този празник говори Понтий Пилат! Сега е известна само една Пасха - християнската Пасха:

Пасха (гръцки **πάσχα**, от иврит **פסח** *pesach*, букв. от иврит "преминаване") в християнството; също Възкресение Христово (гръцки **Ἡ Ανάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ**) е най-старият християнски празник; най-важният празник от литургичната година. Той е учреден в чест на възкресението на Исус Христос. Понастоящем датата му във всяка конкретна година се изчислява според лунно-слънчевия календар (преходен празник)¹³.

Великден е християнски празник в чест на възкресението на Исус Христос! Това е единственият християнски празник, който е много близък по време до еврейския празник Пасха, а в някои години дните на тези два празника съвпадат напълно! А близостта на тези два празника на две религии се дължи на факта, че евреите са принесли Исус Христос в жертва на своя Бог Яхве като лъжепророк именно на празника Песах - еврейската Пасха, както е прието да се казва сега! Но, както можете да видите от справочните данни за тези два

¹² www.istok.ru

¹³ Уикипедия, свободната енциклопедия.

празника, те **нямат НИЩО общо!!!** И само поради това е невъзможно еврейската дума Песах да се преведе като Пасха, въпреки че християнският Великден е най-пряко свързан с еврейския празник Песах, защото именно на този еврейски празник Исус Христос е осъден на смърт от еврейските първосвещеници, разпънат е на кръст и е възкръснал!

Можем да говорим за католическия Великден, за православния Великден, за протестантския Великден, за лутеранския Великден, но не и за еврейския Великден, поради причините, споменати по-горе! Но когато Пилат Понтийски е искал да спаси Исус Христос от смъртно наказание, **НЕ е могло да има обичай да се освобождава един осъден на празника Пасха!** В края на краищата празникът Великден е създаден в чест на **ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО на ИСУС ХРИСТОС!** Оказва се, че Пилат Понтийски се опитва да освободи Исус Христос от смърт според обичая на празника на собственото му възкресение! Цялата абсурдност на подобна ситуация мигновено изчезва, ако си спомним, че в библейски времена на територията на Римската (Византийската) империя е господствал **КУЛТЪТ ДИОНИЗИЯ!** Или, както много често я наричат - гръцката религия! И всъщност точно гръцката религия със сила е наложила Владимир на откритите пространства на Киевска Русия през 988 г. от н.е. Точно гръцката религия, вместо, така нареченото, християнство. И това е съвсем разбираемо - този, който в Новия завет е наречен Исус Христос, тогава дори още не е бил роден! <http://!!!> Но култът към Дионисий е само поредната модификация на култа към Озирис, който вече се е оформил напълно в Древен Египет през XII в. пр.

Култът към Озирис можел да има различни имена в различните страни и империи, но същността му не се променяла. Единственото, което се променяло, било името на Божия син, който умрял за греховете на цялото човечество и обещал на последователите си рай след смъртта. Този култ в Мала Азия се наричал култ на Атис (*Attis*), в Сирия - култ на Адонис (*Adonis*), в земите на Рим - култ на *Дионисий (Dionysius)* и т.н. Всички тези култове са били огледални образи на култа към Озирис. Любопитно е, че във всички тези култове Богочовекът е роден в един и същи ден - 25 декември, ако преведем датите на раждане в единици от един и същи календар! И не е случайно, че в този култ към Озирис, в който се променя само името на богочовека и малко атрибути, съответстващи на времето и мястото, тази дата има специално значение. Факт е, че нощта от 21 на 22 декември е най-дългата в годината, а денят е най-краткият. Това е времето на зимното слънцестоене, когато се ражда новото Слънце.

При древните славяноарийци 21 декември е първият ден на зимата:

"На същия ден, в съответствие с природните ритми, те празнували раждането на Коляда, ипостас на един от главните славянски богове, Дажбог, който олицетворявал Слънцето. Празнуването на Светите (Коледа и Нова година), изпълнено с веселие, вкусна храна и магически ритуали, се проточило на древните славяни в продължение на 21 дни, помагайки им да преминат тъмния и студен зимен период. На Сватки те

приготвяли коливо или сочиво - каша с мед и султани, и сочевики - сладки питки с извара и сладко. Къщите се украсявали с кукли на бог Велес-Мороз (славянският прототип на съвременния Дядо Коледа) и Снежанка, а по улиците търкаляли горящи колела и палели огньове, за да помогнат на изгряващото зимно слънце. От къща на къща ходеха коледари - млади момчета и момичета, които пееха коледни песни (обредни песни с пожелания за благоденствие), като за награда получаваха лакомство...".¹⁴

В продължение на хиляди години на 25 декември в Древен Египет празнували раждането на Озирис, в Древна Гърция - на Дионисий, а в индо-иранския свят - на бог Митра (Непобедимото слънце) и т.н. По този начин тези, които създали култа към Озирис в Древен Египет, приложили принципа на "кукувицата". Нека ви припомня какво представлява принципът на "кукувицата". Кукувицата снася едно яйце в гнездата на други птици, които инкубират малкото му. А след това и го хранят, тъй като родителският инстинкт е включен и те не различават своите пиленца от чуждите. Постепенно кукувицата изтласква другите пиленца от гнездото, които умират, а бедните птици-родители продължават да хранят кукувицата!

Това е пример за естествен паразитизъм при птиците. Принципът на "кукувицата" има социална природа и се основава на изместването от съзнанието на народните маси на същността на едни традиции от други, когато новите традиции специално се наслагват върху древните, така че основната подмяна на практика не се забелязва. Вместо празника **Бъдни вечер на КОЛЯДА - хипостазацията на Даждибог-Сварог**, олицетворяващ Слънцето и слънчевия култ - култът на живота, се подхвърля "кукувичето яйце" на лунния култ на **Бъдни вечер на Озирис** - култът на смъртта!!!

И благодарение на това масите не забелязват каква "кукувица" хранят в буквалния и преносния смисъл на думата! Подобна подмяна на ведическите празници с празниците на лунния култ е много тънък ход на социалните паразити, който им позволява да "приспиват" генетичната памет чрез подобна подмяна. В крайна сметка външно народните празници не са се променили, но се е променила същността на това, което се празнува, и това, което се преподава на масите!

Благодарение на принципа на "кукувицата" социалните паразити успяват да наложат религията на смъртта - култа към Озирис и всички негови последващи модификации, най-успешната от които е християнството. Това е един от най-ярките примери за **успешното** прилагане на **СОЦИАЛНИТЕ ОРЪЖИЯ** от страна на социалните паразити!!!

И така, ето какво можете да "откриете", ако вникнете в значението на думите, които чуваме и четем всеки ден! Сега е време да се върнем към библейските времена <http://...>

Така в Римската империя имало обичай в деня на Пасхата, празника в чест на възкресението от мъртвите на третия ден на Дионисий, владетелят на

¹⁴ http://www.countrysideliving.net/cal_dec.html

Римската империя, в този случай Пилат Понтийски, да дава свобода на един осъден на смърт, който да бъде избран от народа! Понтий Пилат очаквал, че народът, на когото Исус Христос бил направил толкова много добро, като спасил живота му и го излекувал от болести, несъмнено ще го избере. Но за негова изненада те избраха убиеца Варава! Понтий Пилат просто се сблъсква за пръв път с ефекта на психическите оръжия, използвани от юдейските първосвещеници, за да накарат масите да изберат Варава! [http://!!!!](#)

Юдейските първосвещеници не престават да влияят на масите, докато Исус Христос не е разпънат на кръста. След това те прекратили влиянието си поради липса на необходимост. И това е ясно отразено в Новия завет. Докато траело въздействието върху хората, те му се подигравали, плюели му в лицето, подигравали се с него, доколкото можели, но щом си поел дъх, всички "изведнъж" осъзнали каква непоправима трагедия се е случила пред очите им!!!

Бих искала да обърна внимание и на начина, по който художниците изобразяват Пилат Понтийски и Исус Христос в своите картини. Един от най-известните художници на Ренесанса - Тициан, на прочутата си картина "Ессе Номо", написана от него през 1535 г., изобразява Понтий Пилат с брада, в дрехи, подходящи по-скоро за руски болярин с типично славянска външност ([фиг. 6](#)). Случайност ли е това или не!? Изглежда, че хората през XVI в. са знаели по-добре от авторите на съвременната "история" как са изглеждали техните предци! Тициан рисува тази картина по поръчка на своя приятел *маркиз Фредерико Гонзага, херцог на Мантуа*, и тя е първата от серията му картини "Ессе Номо". Така се оказва, че в Римската империя не е имало бели туники, нито сандали на бос крак, както сега е прието да се изобразява времето на древния "Рим" и неговите патриции! Защото, според съвременното предание, именно преданието, а не хрониката, гласи, че Пилат Понтийски е принадлежал към "римските" патриции! И още... прочутият "римски" меч "по някаква причина" изглежда точно по същия начин като **скитския меч**, което също е "случайно" съвпадение. А всъщност скитски кургани се откриват от Китай до Европа включително, и в тези кургани археолозите намират "римски" мечове при разкопаването на курганите, а много от погребенията са по-стари от Римската империя, според съвременната "история"!!!! Руско-скитите, за разлика от други народи, използвали коне за военни действия и доста късият скитски меч бил много удобен при конна схватка. С по-дълъг меч е било възможно по време на битката да се хване собственият кон, с всички произтичащи от това последствия ...

Можем почти до безкрайност да разкъсваме завесите от лъжи от миналото на цивилизацията на Мидгард-Земя, но бих искал да се спра на още един момент, свързан с името на Исус Христос! [http://....](#)

Този "момент" е свързан с кръстоносните походи. В съвременната версия на "историята" Първият кръстоносен поход се провежда, след като папа Урбан II призовава за него през 1095 г.! При всичко това ме изненадва един въпрос - ако Исус Христос, чието истинско име е Радомир (радост на света), е бил

разпънат на кръст през 33 г. от н.е., защо никой не е призовал убийците му да бъдат наказани през 1062 г.? Едва след близо единадесет века "изведнъж" се е появило непреодолимо желание да бъдат наказани неговите убийци, когато те отдавна са се превърнали в прах, както и техните потомци! А ако вземем предвид, че Исус Христос е бил разпънат на кръст в Йерусалим-Константинопол през 1087 г. от н.е., то този основен абсурд изчезва от само себе си! А ако вземем предвид, че в резултат на Първия кръстоносен поход на 15 юли 1099 г. Йерусалим-Константинопол е превзет и е създадено Йерусалимското кралство - всичко си идва на мястото! Съвременното "тълкуване" е, че рицарските сили "само" се съсредоточават в Константинопол за своя решителен удар и че константинополският император Алексий I Комнин "приема" в столицата си водачите на кръстоносната армия, които стоят както в самия град, така и устройват лагерите си около него, преди да тръгнат на подвиг! Но едно е странно - никъде не се привеждат оригинални документи от миналото в подкрепа на това тълкуване:

"...Въпреки че самият византийски владетел поискал помощта на европейците за защитата на Константинопол, многобройните войски, които се приближавали към столицата от всички страни, предизвикали у него опасения. Без да забравя жестокостите на армията на деспотата, император Алексий I предварително се подготвя за среща с Готфрид Буйонски. Без да издава неприязънта си, той се вживява в ролята на кръстоносец, дава им подаръци и ги уверява в лоялността си към папата и френския крал."¹⁵

Приблизително така се описват събитията от онези години в едно съвременно тълкуване.

*Без да забравяме зверствата на армиите на Десолационистите... - само няколко реда за това, без да съобщи нито дума за факта, че същите тези армии на Десолационистите са били **ПЪРВИЯТ ЕХЕЛОН на ПЪРВАТА КРУША!** И най-същественото е, че тези армии от първия ешелон на Първия кръстоносен поход **са били почти напълно унищожени от византийците**, на чиято помощ тези армии уж пътували! Освен това, според съвременната "версия", през XI в. от н.е. католиците и техният глава - папата, смятали източния клон на християнството за еретичен и дори езически и съответно се отнасяли към източните християни! Главата на Византийската църква бил византийският патриарх, а император Алексий I Комнин **НЕ можел да се закълне във вяроност на римския папа, а още по-малко на френския крал!** В първия случай той щеше да бъде незабавно свален от собствения си народ и анатемосан от Константинополския патриарх! Във втория случай императорът на една огромна империя не би могъл да се закълне във вяроност на краля - това би било недопустимо унижение за империята!*

И освен това **само васалите** се кълнат във вяроност на **своя сюзерен**, а френският крал **не е бил сюзерен на византийския император!** Защото

¹⁵ Gritsak E.N. "Кратка история на кръстоносните походи", 50 стр.

никъде и никога не се споменава, че Римската (Византийската) империя е била част от френското кралство! А в оригиналните документи се споменава точно обратното. Това е в оригиналните документи от онези времена, а не в коментарите на онези, които уж са държали в ръцете си оригиналните документи и дори са ги чели! А ако се обърнете към самите документи, в тях можете да откриете много и много любопитни неща!

Например в един уникален ръкопис по генеалогия в четири тома ([фиг. 7](#) и [фиг. 8](#)), който включва цялата информация за всички императорски, кралски и аристократични семейства в Европа (и не само) от времето на античността до края на XVII в. включително. Това е единственият и най-пълнен ръкопис по генеалогия, в който не само са описани подробно всички управляващи династии в Европа, Азия и Северна Африка, но и са дадени сведения за държавите, техните столици и т.н. ([фиг. 9](#)). ([Фиг. 9.](#))

Любопитното започва, когато отворим страницата на ръкописа в раздела за Йерусалим. Първото нещо, което привлича вниманието, са гербовете на управляващите домове в Йерусалим ([стр. и , стр. 10](#)). Тези гербове се оказват много малко, но е любопитно, че сред тях няма нито един герб, който да принадлежи на владетелските домове на Юдея, където според съвременните представи се намира град Йерусалим! Но най-интересното се открива буквално на следващата страница на ръкописа ([фиг. 11](#))! Първият крал на Йерусалим е бил ... Първият крал на Йерусалим, първият крал на Йерусалим ... е бил през **320 г. от н.е. КОНСТАНТИН Велики**! Император Константин I Велики (306-337 г. сл. Хр.), който в съвременната версия на "историята" е известен като император на Византийската империя!

Според съвременната версия на историята император Константин I Велики превръща християнството в държавна религия във Византийската (Римската) империя. През 325 г. от н.е. император Константин в град Византион свиква Първия вселенски събор, на който светите отци съставят първите седем члена на Символа на вярата. През 330 г. той премества столицата си в град Византион и оттогава този град, който по-късно получава неговото име, става и столица на империята...

Според официалната "история" император Константин Велики за първи път обявява християнството за държавна религия в град Византион и първосвещеникът се намира в този град. И именно в този град през 325 г. се е състоял I Вселенски събор! Какво означава това? А означава, че град Византион е станал официален религиозен център на империята още преди тази катедрала, от момента на обявяването от нея на новата държавна религия. Само че той обявява за държавна религия култа на Дионисий, а не християнството! Кое по същество не е много по-различно! По същество само в името на Богочовека, докато "скелетът" на тези религии е практически един и същ, което позволява на социалните паразити да манипулират толкова лесно събитията от миналото. Необходимо е само да се вмъкне името на Исус Христос вместо името на Дионисий и всичко става в "пълнен ред"!

Това е много любопитно! През 320 г. от н.е. Константин I обявява във Византия "християнството" за държавна религия и от този момент става **ПЪРВИЯТ ЦАР НА ЙЕРУСАЛИМ** [http://!!!!](#) Но Константин обявява държавния статут на религията **в град Византион**! И той **не е** обявен за крал на **Византия, а на ЙЕРУСАЛИМ**! Това е малко несъответствие, нали?!? Но тази нелепост изчезва мигновено, ако не използваме съществуващия шаблон, наложен от социалните паразити, че Йерусалим е името на града! Името на града, в който се е случило това събитие, е Византия! Което означава, че думата Йерусалим **не е** име на град, а на мястото, където се е намирал първосвещеникът на държавната религия!!! Въпросът е, че в древността една държава е можела да има **ДВЕ централи - едната е била централата на светското управление, а другата - на духовното управление**! За да се разграничи коя столица на какво е столица, **ДЪРЖАВАТА НА ДУХОВНОТО УПРАВЛЕНИЕ Е НАИМЕНОВАНА** ЙЕРУСАЛИМ [http://!!!!](#)

И така, Константин I през 320 г. става цар на Йерусалим, а едва през 323 г. след победата над своя съимператор Максенций става император на Ромея! И от този момент той има две титли - цар на Йерусалим и император на Ромея (Византия)! И едва през 330 г. сл. н. е. вече император Константин I прехвърля столицата на империята в град Византион, който от този момент започва да се нарича Константинопол - градът на Константин! И едва от този момент нататък град Византион-Константинопол става едновременно светска столица и Йерусалим - духовна столица! Ето защо Константинопол е и Йерусалим! Трябва да се отбележи, че не всеки император на Ромея (Византия) е ставал и цар на Йерусалим! За да се уверим, че по този въпрос никой нищо не е обърнал, достатъчно е да погледнем в същия ръкопис кой, все пак там е споменат като цар на Йерусалим [http://!!!!](#) И... с изненада установяваме, че крал на Йерусалим е бил и херцог Готфрид Буйонски, който става такъв през 1099 г., когато кръстоносците превземат Йерусалим (вж. [фиг. 11](#))! Само че в съвременното "тълкуване" той "по някаква причина" е наречен първият крал на Йерусалим!!! А в действителност първият крал на Йерусалим, както следва от ръкописа, е бил през 320 г. сл. Константин I Велики. А "неговият" Йерусалим се е намирал на мястото на град Византия-Константинопол [http://!!!!](#) Може би отново се е промъкнала "грешка" в ръкописа от XVII в.!? Оказва се, че не!!! В същия ръкопис се казва, че крал на Йерусалим е бил от 1210 до 1221 г. от н.е. Йоан дьо Бриен (*Jean de Brienne*), а съвременната "история" твърди същото [http://!!!!](#) И на това място ръкописът съвпада с приетата официална версия ([фиг. 12](#))! Но същият ръкопис споменава директно Йоан дьо Бриен и като император на Константинопол [http://!!!!](#) Но за този факт съвременната история "скромно" премълчава!!! Въпреки че съвременната история споменава за превземането на Константинопол, но едва през април 1204 г. от н.е. по време на следващия кръстоносен поход!

Но странното във всичко това е следното: според официалната версия Йерусалим пада на 2 октомври 1187 г. след кратка обсада, когато султан

Саладин го обсажда с армията си! Това се случило малко след смъртта на друг крал на Йерусалим - Бодуен IV (Baudoin IV). Но след поредния кръстоносен поход, в резултат на който кръстоносците превземат Константинопол през 1204 г., както беше споменато по-горе, Йоан дьо Бриен отново става крал на Йерусалим. В ръкописа всички крале на Йерусалим "по някаква причина" са много тясно свързани с Константинопол, включително Бодуен IV, въпреки че невинаги самите те стават императори на Константинопол, като например Константин I Велики или херцог Готфрид Буйонски, или Джон дьо Бриен ...

Този период от миналото е много любопитен, но... нека оставим пълното му изясняване за съответната книга, а сега нека се върнем към живота ми в САЩ, в края на юни 1992 г., когато проведох първия си семинар-школа в Сан Франциско! Но... преди да се върна към това занимание, не мога да се въздържа да не обърна внимание на още един важен "нюанс" от тази история, засягащ този път съпругата на Исус Христос - Мария Магдалена. И искам да го направя по една проста причина - легендите, свързани с тази жена, позволяват да се потвърди голяма част от гореспоменатото и да се потвърди от съвсем неочаквана страна. И за да се убедим в това, нека се обърнем към легендите, свързани с това библейско име на единствената жена от най-близкото обкръжение на Исус Христос, която му остава вярна и след разпятието и възкресението му:

"...Според друга - латинска - версия Мария Магдалена заедно с Лазар и сестра си Марта, спасявайки се от преследване, достига по море до Южна Франция, Прованс, където пътниците се приземяват между Марсилия и Ним. Мария се заселила в "пещера на уединението" сред скалисти отвесни скали, недалеч от селището Сен Бом - "Светия аромат", наречено така по името на тамяна, с която Мария Магдалена помазала нозете на Христос. Тук тя проповядвала учението на Исус Христос и починала в 63 г. Мария Магдалена е погребана в абатството "Свети Максимин", разположено на тридесет мили от Марсилия"¹⁶

В този пасаж се разказва легендата за това какво се е случило с Мария Магдалена след разпъването и възкресението на Исус Христос! Когато четете такива редове от официалната "версия" на историята, оставате изумени! Ще започна с град Марсилия:

"...Градът е разположен на брега на Лионския залив. Той е най-голямото пристанище във Франция в близост до устието на река Рона, с която Марсилия е свързана с канал. През III и II в. пр. н. е. градът, който гърците наричат Масалия, е атакуван от келти и лигури, затова през 123 г. градът смята за разумно да сключи съюз с Рим. Сенатът се възползва от тази възможност и започва експанзия в Прованс, а след това и в Галия..."

Както можете да видите от този пасаж, в библейски времена градът на мястото на съвременна Марсилия се е наричал Масалия, а не Марсилия! И още малко информация от миналото на град Марсилия:

¹⁶ <http://www.historylost.ru/articles/history/12-marija-magdalina-khranitelnica-graalja.html/>

"...По време на войната на Цезар с Помпей Масалия е разрушена от войските на Цезар, след което изпада в упадък. Градът е възроден през X в. от херцозите на Прованс. Кръстоносните походи допринасят за нарастващото търговско значение на Марсилия, която се превръща във важно транзитно пристанище. През 1481 г. градът заедно с Прованс става част от Франция..."

Както се вижда от този откъс от историята на град Марсилия, древният град Масалия е бил разрушен от войските на Цезар (според официалната версия на "историята" гражданската война между Цезар и Помпей е била 49-45 г. пр.н.е.), след което е изпаднал в упадък. Този град е възроден едва ... **през X в. благодарение на херцозите на Прованс ...** и оттогава се нарича **МАРСЕЛ!** Нима не е впечатляващо, че през **10** век от н.е. се появява град, наречен Марсилия, а Мария Магдалена, според официалната легенда, бягайки от преследванията след разпъването и възкресението на Исус Христос през **33** г. от н.е., пътува по море до Южна Франция, до Прованс, и се **появява МЕЖДУ МАРСЕЛ И ТЯХ!** Това не е лошо, нали? Но това не е всичко! Според историята на Марсилия, както градът, така и Прованс стават част от Франция **едва през 1481** г. от н.е.! Но и това не е всичко!!! През първи век от н.е. **не е имало ФРАНЦИЯ, а ГАЛИЯ** (вж. [фиг. 1](#)).

Следва един още **по-удивителен факт**, удивителен в буквален и преносен смисъл:

"... Тук тя проповядва учението на Исус Христос и умира на адрес 63 г. Мария Магдалена е погребана в абатството "Свети Максимин", намиращо се на тридесет мили от Марсилия..."

Този пасаж е исторически "шедьовър". Както стана пределно ясно от горните данни, градът, наречен Марсилия, се появява на историческата сцена едва през X в. от н. е. А абатството на свети Максимин през I в. от н. е. не е могло да бъде дори на тридесет мили от град Масалия, на чието място през X в. от н. е. възниква град Марсилия! И още... абатствата се появяват **ЕДИНСТВЕНО СЛЕД РАЗДЕЛЯНЕТО НА ЦЪРКВАТА НА ЗАПАДНА И ИЗТОЧНА**, дори според официално приетата версия на "историята".

На 16 юни 1054 г. по Юлианския календар папският посланик в Константинопол кардинал Хумберг поставя булата с **АНАФЕМА** на византийския патриарх и неговите последователи върху олтара на храма на Света София. А осем дни по-късно съборът в Константинопол е осъдил папските легати и тези, които са били с тях в общение. На тази катедрала тъкмо и са осъдили папските легати и са ги предали на анатема за това, че последният е признал, че Светият дух може да изхожда и от божия син. Само че трябва да се припомни, че е имало религия, но тя не се е наричала християнство! И още един коментар относно споменаването на абатството "Свети Максимин" през първи век сл. Според официалната "версия" на християнството, както бе споменато по-горе, едва през 320 г. от н.е. император Константин I Велики превръща "християнството" в държавна религия на Римската империя, а преди

това първите "християни" са били в нелегалност и повсеместно преследвани от властите. А според съвременната версия Мария Магдалена е погребана в абатството "Сейнт Масимин" през 63 г. ОТ Н.Е.!!! А всъщност абатствата, са били и все още са официалните структурни единици на Католическата църква, като господстваща и държавна религия ...

И още един щрих: легендите за Мария Магдалена казват следното:

"...На южния бряг на Франция в продължение на много векове е съществувала легендата, че Граалът е донесен в Марсилия от Мария Магдалена, сестра ѝ Марта, брат ѝ Лазар и Дионисий Ареопагит. Местните жители почитали Мария Магдалена като близка и предана приятелка на Исус, съпруга на мирносолица, която първа видяла Христос след възкресението. Смятали я за основателка на истинското християнство и за "майка на Граала", който, както разказва една стара легенда, тя скрила в пещера до смъртта си..."

Вече уточних за град Марсилия, мисля, че е достатъчно ясно! Но фактът, че жителите на Южна Франция (забележете - Франция, а не Галия, което е било през I в. от н.е.) са смятали Мария Магдалена **за съпруга на ИСУС ХРИСТОС и основателка на истинското християнство** и за **"МАЙКА НА ГРАЯ"**, навежда на любопитни мисли! Факт е, че според легендите и ръкописите на самия Иисус Христос Мария Магдалена е била негова **ЖЕНА** и **МАЙКА на ДВЕТЕ му ДЕЦА - дъщеря и син!** А ако вземем предвид, че според легендите Граалът е чаша с кръвта на Исус Христос, тогава фразата, че Мария Магдалена е **МАЙКА на Граала**, става прозрачна! В края на краищата **децата на ИСУС ХРИСТОС СА НЕГОВАТА КРЪВ, НЕГОВАТА ЖИВА СОБСТВЕНОСТ!!!** И тогава - **"майка на Граала" е майката на децата на ИСУС ХРИСТОС** <http://!!!!> А що се отнася до основаването на истинското християнство от Мария Магдалена и какво се е случило след това, легендите и официалната "история" съобщават следното:

"...През 1209-1229 г. Римската църква предприема кръстоносни походи срещу албигойците в Южна Франция. В желанието си да подчини на властта си не само телата, но и душите, Римската църква не може да допусне съществуването на свободна и блестяща култура в Южна Франция, Прованс и Лангедок, които не признават властта на Рим. Тези войни оставиха купчини пепел и прах. Процъфтяващият регион Прованс бил опустошен, а населението - изтребено с особена жестокост. Мъченичеството на катарските общности, героичната им съпротива срещу Рим, саможертвата им в името на свободата и духа не са били напразни.

Двадесет години война срещу албигойците, чието последно убежище е замъкът Монсепор, където според легендата се пази Свещеният Граал. Замъкът и околностите му принадлежали на Есклармонд дьо Фоа - доста историческа личност, благородна дама, която имала висок ранг, посветила се и водила докрай съпротивата срещу врага. Традицията я нарича

пазителка на Граала; името ѝ е обградено с легенди. Една от тях е разказана от Ото Ран в книгата му "Кръстоносният поход срещу Граала". В нея обаче Светият Граал се появява не като чаша, пазена от Мария Магдалена, а като скъпоценен камък, изпаднал от короната на Луцифер, когато падналият ангел бил хвърлен от небето на земята.

"Когато стените на Монсепор все още се издигали, катарите пазели Светия Граал. Но Монсепор е в опасност. Ратите на Луцифер вече се бяха разположили под стените му. Те се нуждаеха от Граала, за да го затворят отново в короната на своя господар. Есклармонд, пазителят на Граала, хвърлил скъпоценната реликва в недрата на планината. Планината отново се затворила и така Граалът бил спасен. Когато дяволите нахлули в замъка, те разбрали, че са закъснели. В гнева си те подложили на пламъци всички Чисти (катари) близо до скалите, върху които се издигал замъкът, в поле от огънове...". Само Есклармонд не загива. След като благополучно скрила Граала, тя се изкачила на върха на планината, превърнала се в бял гълъб и отлетяла в планините.

Но нито съкровището на катарите, нито Свещеният граал са открити от кръстоносците. И е напълно възможно те все още да се намират в Лангедок. Някои следи от тях, включително откритията през XIX в., водят към Рен-ле-Шато, където Светият Граал е бил особено почитан"¹⁷.

Не е ли смешно!!! Енциклопедията дава следното тълкуване на тези събития:

"Албигойският кръстоносен поход" или "Катарският кръстоносен поход" (1209-1229 г.) е поредица от военни кампании, инициирани от Римокатолическата църква за изкореняване на катарските ереси в региона Лангедок. Когато дипломатическите опити на папа Инокентий III да повлияе на разпространението на катарското движение не намират голяма подкрепа сред духовенството и едрите феодални благородници, той решава да прибегне до силата на оръжието. По време на този кръстоносен поход, продължил 20 години, са избити най-малко един милион души. Кръстоносният поход на Албигой изиграва решаваща роля за създаването на Доминиканския орден, както и на Инквизицията като мощно средство на Католическата църква за борба с инакомислието"¹⁸

Времето на кръстоносните походи срещу движението на катарите отново привлича вниманието към себе си. Ако Мария Магдалена създава истинското християнство в Прованс и Лангедок през I в. сл. н. е., доста странно е, че едва през XIII в. сл. н. е. Хр. папа Инокентий III обявява война на последователите на Мария Магдалена, които обявява за еретици! Странно всичко се оказва, че първият кръстоносен поход, чиято цел е освобождаването на гроба Господен, се провежда през 1095-1099 г. сл. н. е. и завършва с превземането на Йерусалим-

¹⁷ Списание Technika - Molodezhi #12, .2005 г

¹⁸ Уикипедия, свободната енциклопедия.

Константинопол. Те изчакали почти единадесет века, за да накажат убийците на Христос, и решили да накажат "еретиците", последователи на Мария Магдалена, едва след дванадесет века! Странна логика при папите, но тази странност моментално изчезва, ако обърнете внимание на факта, че самите **катари са се смятали за чисти**, а кръстоносците, изпратени от папа Инокентий III, са се наричали **РАТЪТ НА ЛУЦИФЕР** или **СЛУЖИТЕЛИ НА ДЯВОЛА!**

И така, ако вземем под внимание факта, че Исус Христос е бил разпнат в Йерусалим-Константинопол през 1087 г., то всички горепосочени пропуски в легендата, свързана с името на Мария Магдалена, изчезват от само себе си. Защото по това време вече е съществувала държавата Франция, вече е имало град Марсилия и т.н. Пропуските изчезват не само в легендата за Мария Магдалена, но и във всичко останало, което споменах. И въпреки че не съм посочил всички аргументи, приведените са повече от достатъчни, за да разобличат напълно официалната версия на "историята"! Този, който се нарича Исус Христос, нарича Бога Яхве (Йехова) **ДИАВОЛ**, което е запазено дори в Новия завет. Избраният народ на същия този Господ Бог той нарича изгубените овце от дома на Израил и ако това се вземе предвид, тогава всичко си идва на мястото. Преди появата на Радомир (Исус Христос) на историческата арена - носител на ведическите традиции - **КУЛТЪТ ДИОНИЗЪМ**, властващ по онова време в Европа от времето на Константин I Велики, напълно се е **ОТКРИЛ!** Исус Христос разтърсил цяла Европа по онова време и бащите на гръцката религия (както я наричали през X в. от н. е.) и стоящите зад тях еврейски първосвещеници решили, че Исус Христос би бил добър кандидат за ролята на новия месия. И ... малко шум и суета, и ето че на бял свят се появила една "нова" религия, прикрита, буквално и преносно, от светлото и чисто име на човек, който през целия си съзнателен живот се е борил срещу социалните паразити, използвали юдаизма и неговите разновидности за поробване на народите, и чиито първи жертви били евреите - овцете от дома Израилев! И много бързо така наречената гръцка религия се превърна в християнство!

Ясно е, че това се е случило в началото на XII в. от н.е.! И тук има проблем! И то **ГОЛЯМ проблем!** В Южна Франция има истинско учение на Исус Христос, запазено и спасено от лъжи от любимата му съпруга, майката на децата му - Мария Магдалена! И какво да се прави, известно е не само във висшите слоеве на тогавашното общество, но и сред народа, и което (учението) се разпространява все по-бързо! И какво прави папа Инокентий III?

Той изпраща армия на кръстоносен поход **срещу ИСТИНСКОТО учение на ИСУС ХРИСТОС!**

В продължение на двадесет години съпротивата на албигойците продължава, но силите не са равни и последният защитник умира! През тези двадесет години кръстоносците, които катарите наричат армия на дявола, унищожават един **МИЛИОН ЛЮДЕИ!** Представете си - един милион души... и това е XIII век от н.е., две провинции на Южна Франция! След което провинциите Прованс и Лангедок - се превръщат в пустини, които по-късно

отново са заселени! Любопитно е също така как катарите са били наричани от враговете си! Главният град на катарите е бил град Алби, а катарите са били **ГОЯМИТЕ НА АЛБИ**! Евреите наричали всички останали народи гои! Сливането на тези две думи е дало името, с което тези хора са влезли в "историята" - АЛБИГОЙЦИ!!!!

Мисля, че няма нужда да обяснявам кой е дал такова име на тези хора и защо те са били унищожени всички без изключение - деца, жени, старци - всички в пълно съответствие със заповедите на Бог Яхве (Йехова), всички в пълно съответствие с Тораhtтр://!!!! И тогава става ясно защо катарите са наричали кръстоносците армията на **ДИАВОЛ - ЛУЦИФЕР**!!! Само малцина знаят, че **ЛУЦИФЕР** е другото име на Бога на евреите, наред с имената - **ЯХВЕ** и **ЙЕХОВА**hh!!!! Също толкова много хора не знаят, че името **ЛУЦИФЕР** се превежда от латински като СВЕТЛИНА НА СВЕТЛИНАТАhtтр://!!!! А за да разберем каква **"СВЕТЛИНА"** носи **този БОГ и на кого**, е достатъчно да прочетем няколко реда от **ТОРАХ - Петокнижието**:

.....
2 *Защото, ето, тъмнина ще покрие земята и ще обгърне народите, но Божията Светлина ще изгрее над вас и славата Му ще се открие над вас.*
3. *И народите ще ходят в Твоята светлина, и царете - в блясъка на Твоята сияйна светлина.*

.....¹⁹

От този пасаж става пределно ясно каква "светлина" носи Бог Яхве (Йехова) и на кого, и защо този "Бог" има и друго име - **ЛУЦИФЕР** - това следва пряко от самия текст на Тораhtтр://!!!!

Разбира се, през 1992 г. не всичко ми беше под ръка, но сега допълних думите си с реални факти и документи и това, мисля, ще помогне на четящите тези редове да добият по-пълна представа за трагедията, разиграла се около живота и смъртта на човека, който донесе радост на света (Радомир), познат с името Исус Христос...

Всички тези екскурзии в миналото на нашата цивилизация за същността и характера на религиите предизвикаха истински шок у моите слушатели. В края на разказа ми за борбата със сиренето, който се развихри по време на моите лекции, бих искал да сложа последния "щрих" от съвременната действителност. Моята слушателка Шила, която беше палестинска еврейка, дойде при мен след всичко това и ме попита как да постъпи с всичко, което е научила! Преди да отговоря на въпроса ѝ, ѝ предложих задача за домашно. Домашната работа беше изключително проста (при положение, че тя успешно беше преминала през моята мозъчна трансформация, тъй като се оказа, че има отлични умения). Предложих ѝ да премине сама през последните няколко живота вкъщи. Тя беше малко изненадана от тази задача, но вече беше престанала да се изненадва от каквото и да било в моето училище и обеща да я изпълни. На следващия урок тя

¹⁹ "Петокнижие и Хафтарот". Книгата Дварим, Йешаяху LX, 2-3, 1286 с., Издателство "Мостове на културата", 2004 г., ISBN 5-93273-047-1.

дойде смаяна, в истинския смисъл на думата! И първото нещо, което успя да изрече, беше въпросът ѝ за смисъла на видяното. И тя ми каза, че в едно от преражданията си е била ескимос, в другия си живот е била негърка, а в предпоследното си прераждане е била рускиня! Тя, все още в ступор, ме попита за това, опитвайки се да възпроизведе името, което е прочела на гроба си в Русия: *"...Николай... Не можах да прочета името си на гроба в миналия си живот, много букви са ми непонятни, а името е някакво странно Вя... Вяч..."*. - тя се опита да произнесе, руско име, трудно за почти всички чужденци. Не дочаках края на мъките ѝ при възпроизвеждането на това име и довърших вместо нея - "Вячеслав" - "Да, да, ... точно така!". - възкликна тя развълнувано! След като изясних тези нюанси, ѝ зададох въпрос: *"Така че кажи ми, кой си ти - евреин, ескимос, негър или руснак!"*? Тялото с тази или онази генетика е дреха за нашата същност (душа), разбира се, "дрехите" са важни, но най-важното е кой е този, който носи тези телесни дрехи! Важно е кой си и какво правиш в тези "дрехи", а всичко останало е второстепенно!тр://.....

Продължението следва!тр://....

Други книги на автора

Последен призив към човечеството

В първата си книга авторът предлага на читателя нова система от знания и идеи за природните закони, които са необходими не само за да не унищожим нашата планета, но и за разбирането на всеки мислещ човек, на всеки, който иска да разбере и осъзнае какво се случва с него, с хората около него вкъщи или на работа. Тази книга е за онези, които се стремят да проникнат в тайните на природата, да разберат и осъзнаят чудото на възникването на живота, да разберат какво е душата и какво се случва с човека в момента на смъртта и след нея. Такива понятия като душа, същност, прераждане, от представи за мистично "чудо" се превръщат в реални понятия, обусловени от законите на еволюцията на живата материя. За първи път в тази книга се обясняват почти всички явления на живата и неживата природа, показва се единството на законите на макро- и микрокосмоса. Авторът е успял да създаде единна теория на полето, да обедини в едно цяло идеите за природата.

Същност и причина. Том 1

В тази книга авторът продължава да използва своята теория за нееднородността на пространството, за да разкъса завесата на мистерията от следващите "парадокси" на природата. Този път във фокуса на познавателната леща - живата природа и самият човек. Авторът формулира необходими и достатъчни условия за появата на живот на планетите. Простотата и красотата на понятията дава възможност на читателя, напълно възможно за първи път в живота си, да изпита просветление от познанието, когато усеща, че знанието става неразделна част от самия него. В първия том на тази книга авторът разкрива природата и механизмите на емоциите. Той показва ролята на емоциите в еволюцията на живота като цяло и на човека в частност. За първи път се дава обяснение на чувството любов и от това обяснение любовта не губи своята красота, а напротив, позволява на човек да разбере какво се случва със самия него и да избегне ненужните разочарования <http://....> Освен това авторът хвърля светлина върху същността на паметта, като отново за първи път показва механизмите на формиране както на краткосрочната, така и на дългосрочната памет. И на тази основа разкрива механизмите на възникване на съзнанието.

Същност и причина. Том 2

Във втория том на книгата авторът ясно и категорично показва необходимите и достатъчни условия за появата на съзнанието на определено ниво на жизнено развитие. Разбирането на механизмите на формиране на паметта и съзнанието на нивото на материалните тела на същността позволява на автора да обясни феномена живот след смъртта, възникващ при хора в състояние на клинична смърт. Благодарение на това тези факти от категорията на необяснимите явления преминават в категорията на естествените явления на живата природа. Феноменът на прераждането - от категорията на религиозните

и мистичните концепции, отново преминава в категорията на реалните природни явления. Точно както понятията карма и грях престават да бъдат инструмент за манипулиране на съзнанието на масите в ръцете на държавни и религиозни дейци и се превръщат в проявления на същите природни закони. Разбирането на всичко това прави човека истински свободен и творец на собствената си съдба. Нито Бог, нито кралят, нито героят, а самият човек определя действията си и носи пълната отговорност (не само морална) за тях.

Хетерогенна вселена

Природните закони се формират на нивото на макрокосмоса и микрокосмоса. Човекът, като живо същество, съществува в така наречения междинен свят - между макрокосмоса и микрокосмоса. И в този междинен свят човек се сблъсква само с проявленията на законите на Природата, но не и с тях пряко. И като следствие от това съществува проблем със създаването на пълноценна картина на Вселената. Една от основните причини за това е, че сетивните органи, които човекът използва при опознаването на Природата, не му дават такава възможност поради факта, че Природата е създала човешките сетивни органи не за да може той да я опознава, а като механизъм за адаптация и приспособяване към екологичната ниша, която той (човекът) заема ... Книгата съдържа 99 авторски илюстрации с високо качество.

Огледало на ми

Том 1. Хубаво е да живееш в съветската страна...

Причините да се занимавам с биографията си са съвсем тривиални. Доста дълго време ми се налагаше да разказвам за някои събития от живота си и много често разказите ми се връщаха към мен в такъв вид, че дори не съм си представял възможността за подобен "фолклор". Разказите ми станаха толкова "фактологични", че дори на мен ми стана интересно да ги слушам. Втората причина, която ме подтикна към подобен "подвиг", беше фактът, че периодично се появяваха хора, които ми предлагаха да напишат книга за мен, и всеки път нещо ме спираше. Веднъж дори се съгласих една американска писателка да запише спомените ми на касети и прекарах няколко дни в разговори с нея за моите спомени и размисли. Но скоро промених решението си и отказах предложението. Първо, трябваше да прекарам доста време в разказване и обяснение на това, което ми се беше случило. Второ, дори и да имах аудиокасети със спомените си, писателите и журналистите успяха да изопачат всичко до такава степен, че бях изненадан. И изкривяването се наблюдаваше както в посока на преувеличение, така и в посока на изкривяване на фактите и откровени лъжи! [http://....](http://...)

Русия в криви огледала

Том 1. От звездни руснаци до осквернени руснаци

Авторът започва да работи по тази книга през 2003 г., въпреки че идеята за написването ѝ се заражда преди повече от година. Детското му увлечение и

интерес към миналото както на родината му, така и на цялата планета, не изчезват с времето, а се превръщат в едно от неговите призвания. Аналитичното мислене, необичайните възможности и многото прочетени книги в крайна сметка довеждат автора до идеята да напише книга за истинската история на Русия, а не за "версията", която е наложена на славянските руснаци "доброжелатели" с идването на власт на династията Романови, чиито основатели се съгласяват да предадат своя народ и великото минало на предците си в замяна на трона. В книгата си авторът показва **"историята"** в принципно нова светлина, както никой друг преди него. Той подкрепя изводите си с реални исторически документи и карти, с които читателят ще бъде един от първите, които ще се запознаят. Стъпка по стъпка авторът възстановява истинското минало на нашата планета и Русия, много хиляди години играли ключова роля в развитието на земната цивилизация, която първоначално е била колония, създадена на планетата Земя от голямо обединение на хуманоидни цивилизации. Разбира се, тогава тя не се е наричала Русия, но не става дума за името, а за същността на това, което стои зад него. А зад Русия стои удивителното минало на хората, които я населяват, без което нямаше да има не само много култури, нации и народи, но и съвременна цивилизация.

Светлана де Роган-Левашова

Откровение. Том 1. Детство

Светлана означава носителка на светлина. Много рядко се срещат съвпадения, когато съдбата, делата и името на даден човек съвпадат почти напълно, както е в случая със Светлана де Роган-Левашова. Целият ѝ живот, още от най-ранна детска възраст, е пропит от стремеж към Светлина, към Знание, към духовно развитие. Да се каже, че съдбата ѝ е необичайна, означава да не се каже нищо. Още от първите години на живота си тя трябва да се адаптира към факта, че не е като всички останали, към това, че може да прави много неща, които са непонятни и недостъпни за хората около нея. Светлана трябваше да изучи и овладее собствените си способности, да се научи да ги контролира и да ги използва правилно. Тя рано научи горчивината на неразбирането и недоверието, на завистта и жестокостта, на самотата и омразата. Чудесните способности, които притежаваше от дете, се оказаха неразбрани и неприети от хората около нея; трябваше да оцелее и да живее в този свят - много опасен и коварен, особено за едно самотно малко момиче <http://...>

Книги, по които авторът работи

Русия в криви огледала. Том 2. Разпната Русия

Във втория том на книгата авторът представя своето виждане за миналото на Русия. По този начин авторът не само повдига въпроса за умишленото изопачаване на минали събития, но и за първи път разкрива причините за това изопачаване, показва кой и защо стои зад него и как всичко това е станало възможно. Авторът предлага да погледнем на събитията от далечното и не толкова далечното минало от съвсем различен ъгъл, или по-скоро от няколко ъгъла едновременно. Авторът разглежда цял спектър от явления от живота на обществото като цяло и показва, че почти всяко събитие от миналото на която и да е държава при подобно разглеждане не може да се тълкува по два начина, тъй като е благоприятно за управляващите. То получава съвсем определено обяснение, което не зависи от желанията или амбициите на човека, който го обяснява, а само от обективните процеси, протичащи в човешката общност. Благодарение на този подход той успява да "разчисти" мътните води на временната "река" на миналото на цивилизацията на Средната земя и най-вече това, което се отнася до миналото на Русия, макар че по време на съществуването на тази славяно-арийска империя тя е имала много различни имена. За това как той успява да го направи, читателят може да прочете в тази книга ...

Същност и причина. Том 3

В този том авторът продължава стъпка по стъпка да разкрива пред читателя тайните на природата. Той се фокусира върху природата на човешките психични явления. Освен това авторът дава цял пласт от новаторски прозрения за феномените на човешката психика и обществата, до които никой друг преди него не се е докосвал. Той въвежда нови понятия като човешка геопсихология и еволюционна геопсихология на обществата. Тези понятия позволяват да се погледне по съвсем различен начин на развитието на земната цивилизация и на историческите събития от миналото, настоящето и дори бъдещето. Тези знания ни позволяват вместо "хаоса" на събитията и "произвола" на индивидите, за които обичат да говорят историците, да видим закономерността на случващото се, обусловена от реалните природни закони, действащи в човешката общност. И като следствие от това за първи път се появява възможност да се разберат причините, които стоят зад тези или онези социални събития и явления, и да се видят кукловодите, които толкова дълго време са били в сянка; и ако някой се е досещал за тяхното присъствие, то, без да разбира природните закони, с усилията на тези кукловоди се е превръщал или в луд, или във фалшификатор. По-нататък авторът въвежда концепцията за човешката космопсихология и обяснява влиянието на космическите явления върху развитието на цивилизацията.

Законите на изцелението

Съвременната медицина е "изгубена" в лабиринт, който сама е създала, и след като е загубила "нишката на Ариадна", не може да излезе от него. В средата на XX в. лекарите твърдят, че когато разполагат с точни диагностични уреди и необходимите лекарства, ще доведат човечеството до златната ера на всеобщото здраве <http://.....> Те имат всичко... Но въпреки това хората не са по-малко болни отпреди, а са по-болни. Децата се раждат с вече отслабена имунна система; идвайки в болница или клиника сравнително здрав, човек е много застрашен да я напусне в компанията на редица заболявания, доста често водещи до фатален изход. И всичко това може да се случи само с дишането на въздуха в тези "храмове на здравето". В тази книга авторът обяснява причините за това и дава представа за медицината на бъдещето. А знанията за тази медицина вече са в действие и реалните резултати потвърждават правилността на новия път. В тази книга авторът обяснява как функционира живият организъм, как и защо възникват болестите и патологиите, механизмите за сканиране на организма, методите за определяне на първопричините за заболяванията, стратегията и тактиката на лечение на болестите и възстановяване на организма в здравословно състояние, до генетичната корекция на организма.